Cutezătorii

17

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 29 APRILIE
1971, ANUL V 188

Trăiască 1 Mai!

МИР
PACE
PEACE
PACE
PAIX

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Omagiul cravatelor roșii

Luminița Vese, membră a colectivului de conducere al detașamentului **clasei a IV-a A de la Școala generală nr. 2 din Baia Mare** transmite: «Țara și întregul nostru popor așteaptă cu bucurie marea sărbătorire a Partidului Comunist Român. Noi, pionierii, am hotărît să obținem la învățătură numai rezultate bune, să organizăm astfel de activități pionierești din care să aflăm cît mai multe lucruri despre viața partidului drag. Iată o fotografie din timpul unei astfel de actiuni».

Ioan Ileanu, secretarul cercului de istorie de la **Școala generală nr. 4 din Petroșeni,** transmite: «Apropiatei aniversări a semicentenarului partidului, membrii cercului de istorie din școala noastră i-au închinat mai multe activități: am amenajat un muzeu de istorie și etnografie locală, care cuprinde obiecte de uz casnic și costume naționale specifice zonei etnografice a Văii Jiului, unelte vechi de minerit, fotografii, ziare și alte documente care redau viața din trecut a minerilor, lupta lor pentru o viață mai bună, în anii regimului burghezo-moșieresc. De asemenea, am organizat un concurs cu tema «Pagini glorioase din lupta P.C.R.», ocazie în care pionierii și uteciștii au dovedit interesul pe care îl poartă istoriei luptei clasei muncitoare condusă de comunisti».

«În cinstea marii sărbători, ne informează **pionierii detașamentului clasei a IV-a de la Școala generală nr. 3, Tg. Jiu,** am hotărît să întocmim un album cu vederi, care să oglindească realizările partidului în țara noastră. Pentru aceasta am scris colegilor din peste 80 de localități din țară să ne ajute trimițîndu-ne vederi. I-am mai rugat să ne descrie orașul lor și împrejurimile, căci dorim să păstrăm și scrisorile în album. Am primit deja vederi din peste 20 de localități, iar scrisorile frumoase ale colegilor noștri ne-au dezvăluit lucruri minunate pe care nu le găsim în manualele școlare. Le-am răspuns tuturor și i-am invitat să ne viziteze orașul».

Școlărițele din fotografie sînt doar cîteva dintre elevele **Școlii generale nr. 2 din Turnu Severin** care alcătuiesc albumul-ștafetă intitulat «Mulțumim din inimă partidului». În paginile acestui album sînt adunate cele mai frumoase acțiuni pionieresti dedicate sărbătoririi semicentenarului partidului. Tot în cinstea apropiatei sărbători, pionierii au amenajat un colț muzeistic cu exponate ce oglindesc cele mai însemnate realizări din viața și munca oamenilor de pe meleagurile Mehedințului.

«Dragă redacție — ne scriu **pionierii detașamentului claselor a III-a — a IV-a de la Școala generală Sasca Montană,** județul Caraș-Severin, și noi dorim să aducem un călduros omagiu părintelui drag — partidului — acum, în preajma semicentenarului. Detașamentul nostru a întreprins multe acțiuni frumoase dintre care amintim: un concurs cu premii «Cel mai bun recitator» intitulat «Salutul cravatelor roșii». Premiul I a fost cîștigat de colega noastră Dorina Bordea. Pe locurile următoare s-au clasat pionierele Gheorghina Poplicean și Codruța Carmanciuc. Cea mai frumoasă acțiune a fost însă pregătirea montajului literar-muzical «Partidului, slavă». Cu acest montaj ne-am prezentat în cadrul «Festivalului pionierilor și școlarilor», reușind să cîștigăm simpatia și aplauzele publicului spectator. Alături, vă trimitem o fotografie făcută cu puțin timp înainte de spectacol....

ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

La 23 aprilie, orele 2 și 54 de minute, ora Moscovei, de pe cosmodromul Baikonur din Kazahstan, și-a luat startul nava cosmică **«SOIUZ-10»** *avînd la bord trei cosmonauți:* **VLADIMIR ȘATALOV,** *comandant al echipajului,* **ALEXEI ELISEEV,** *inginer de bord și* **NICOLAI RUKAVIȘNIKOV,** *inginer experimentator. Nava a fost plasată pe o orbită antecalculată de satelit artificial al Pămîntului. Scopurile lansării navei «Soiuz 10» pe o orbită circumterestră au fost definite astfel: Efectuarea unor experimente comune cu stația orbitală științifică* **«SALIUT»,** *plasată tot pe o orbită circumterestră la 19 aprilie; verificarea complexă a sistemelor perfecționate de bord ale navei; punerea la punct, în continuare, a sistemelor manual și automat de comandă, orientare și stabilizare a navei în diferite regimuri de zbor; efectuarea unor cercetări medico-biologice de studiere a influenței zborului cosmic asupra organismului uman.*

La 25 aprilie, orele 2 și 40 de minute, ora Moscovei, cosmonauții s-au întors cu bine pe Terra.

Zîmbetul

Sînt multe feluri de zîmbete:
zîmbetul florilor
pe care oamenii-l numesc: frumusețe
și albinele: nectar.
Zîmbetul soarelui
de care toată natura se bucură:
căldura.
Zîmbetul mamei pe care
copii-l numesc: blîndețe.
Sînt multe feluri de zîmbete,
Dar cel mai cald este al tău
Țara mea.

MIHAELA ZĂVOIANU,
cl. a IV-a

Primul vers

Am strîns viața
bulgări, bulgări.
Și m-am jucat cu ea
un joc de oameni mari.
Apoi am luat în palme
trei stropi din puritatea lumii
și i-am sorbit.
M-am înfășurat cu crengile copacilor
și amețită,
am pus capul pe lună
ce zvîcnea albastră
și-am adormit.
Parte din vis, parte din stele, parte din tot.

ȘTEFANIA STROE,
cl. a VI-a

Respirație

Calc pe pămîntul țării,
pe soare, pe vînt, pe ploaie.
Buzele pădurii
îmi mîngîie obrazul.
Am luat în mînă
o bucată de pămînt.
Palpită de amintiri.
File de istorie,
răsfoite de vînt,
se-adună în cronici
și în inima mea.

DOINA ALEXUȚĂ,
cl. a VII-a

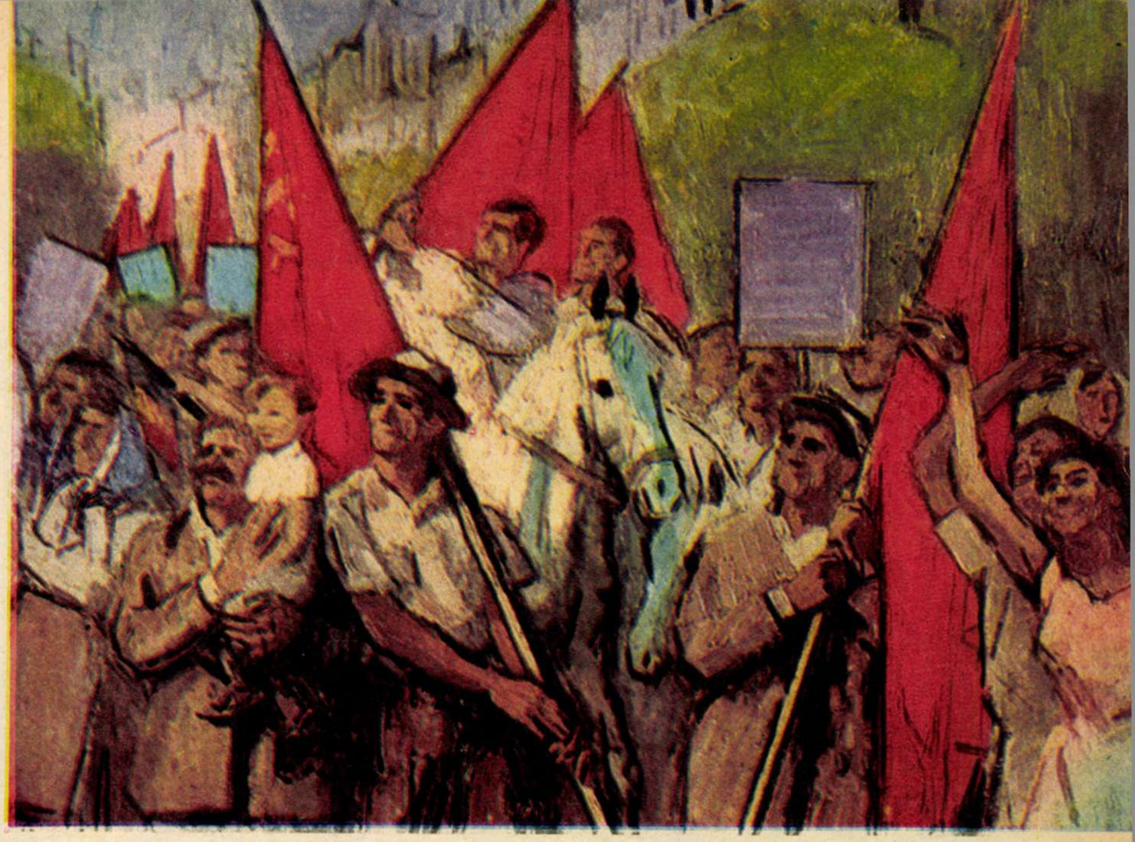

«1 Mai liber» **AL. CIUCURENCU**

Nu se putea mai fericită întîlnire de simțăminte ale iubitorilor de muncă și pace din lumea întreagă decît în această zi de primăvară. În patria noastră, anul acesta, 1 Mai are o strălucire deosebită, deoarece îl întîmpinăm sub semnul sărbătorii unei jumătăți de secol de la întemeierea Partidului Comunist Român.

Alături de părinți, în uriașa coloană, pășesc mîndri fiii lor, pionierii! «Rîde iarăși primăvara...». Mii de glasuri, steaguri, flori, multe flori — și cîntecele noastre dragi, pionierești. Sîntem fericiți. Trăim o copilărie de aur, tot ceea ce ne înconjoară dovedește că aspirațiile noastre se vor împlini. Vrem să învățăm bine, să devenim la fel de harnici și de înțelepți ca oamenii care au construit — alături de marile obiective economice — școlile noastre, care au tipărit cărțile noastre. Prin munca lor de zi cu zi, conduși de partidul comuniștilor, ei ridică România pe noi trepte ale civilizației. Lor vrem să le semănăm, munca lor eroică dorim s-o ducem mai departe!

CINSTIRE

Pe drumul care urcă spre Muzeul Doftana, şerpuieşte coloana celor peste 1 000 de pionieri de la şcolile generale ale sectorului III din Bucureşti.

Stegarii, toboşarii şi trompetiştii au şi ajuns!

Li se deschid porţile cele mari şi copiii îşi continuă marşul pe lîngă zidurile înalte ale muzeului, pe aleea pietruită, spre cimitirul «Trei pruni». Ca la un semn, sutele de pionieri se aşază într-un uriaş careu. Se aud sunetele solemne ale trompetelor pionereşti. Apoi, linişte. Din mijlocul copiilor se înalţă clar glasul pionierului Adrian Georgescu de la Şcoala generală nr. 52.

— Pionieri, pentru ridicarea drapelului patriei, fiţi gata!

Drapelul patriei se înalţă pe catarg, ridicînd cu el voci tinere în bătaia vîntului.

Un cor format din sute de elevi de la Şcolile generale nr. 52, 53 şi de la Casa de copii nr. 5 prezintă o amplă evocare muzical-literară. Cîntece dedicate partidului şi patriei alternează cu emoţionante versuri, cu zguduitoare fragmente de evocare istorică a luptei partidului nostru din anii grei ai ilegalităţii. Apoi, melodiile ca şi poeziile recitate de Remus Stoica, Eduard Barbu, Roxana Mitroi, Mihai David, Gabriel Grosu şi alţi pionieri aduc o notă de senin şi voioşie, marcînd

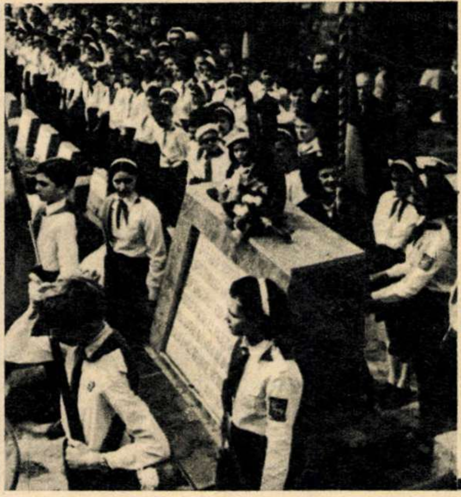

• ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACŢIUNE • ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACŢIUNE • ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACŢIUNE •

Hărnicia, o rază de soare şi veselia

N-am putea spune că nu sîntem obişnuiţi cu pionieri cutezători. Despre fapte de curaj, dîrzenie, conştiinciozitate şi modestie, după cum ştiţi şi voi, am scris şi vom mai scrie. Dar, mărturisesc că unul dintre cele mai frumoase lucruri care se poate întîlni în lumea cutezătorilor este şi dorinţa de a aduce numai bucurii celor din jur. Eu am şi cunoscut o astfel de «lume» a cutezătorilor. Unde? În comuna Cincu, pe strada Strîmbă, la casa cu numărul 427. Aici locuiesc două femei în vîrstă, Ecaterina Reiner şi Sofia Schuster care, aproape în fiecare zi, au oaspeţi — un grup de copii, care mai de care mai veseli, mai plini de neastîmpăr. La o anumită oră a zilei, năvălesc pe poartă şi... pe dată le transformă curtea într-o împărăţie de harnice albine. Dinspre hambar, un băiat şi o fetiţă aduc un coş cu lemne. Un «viteaz», nu prea înalt, se luptă cu o căldare plină cu apă. Alţii mînuiesc cu străşnicie măturoaiele. Nu uită nici de straturile de flori din faţa casei şi nici de pomii din livadă.

Cînd priveşti lumea aceasta atît de harnică şi de veselă, nu-ţi vine să crezi că ea poate pricinui emoţii şi bucurii. Şi totuşi... moş Wilhelm Hauder, trecut de 80 de ani, îmi spunea: «O dată cu ei, la uşa noastră, bate raza de soare şi veselia. Ştiu să rîdă, să se joace, să povestească întîmplări de la şcoală, din comună, într-un cuvînt ne luminează ceasurile noastre atît de liniştite...»

De la pionierii Elfride Zai, Ioan Mămăligă, Gerda Glatz, Adriana Bertuş, Herman Wolff, Wilhelm Konerth, Margot Roth, Sorin Suciu, Aurica Şoneru, Lucia Broşiu, Gabriel Moraru şi alţii am aflat povestea acestui grup. Începe cu: «Atenţiune! Atenţiune! Timpul probabil de mîine...» Fiecare din noi primim acest anunţ ca pe un lucru obişnuit. Pentru pionierii din Cincu însă «timpul probabil» are o semnificaţie deosebită. Toţi ştiu că, mai ales atunci cînd vremea este nefavorabilă, au datoria să treacă pe la bătrînii comunei, să-i ajute la tîrguieli, la curăţenie, să-i întrebe de sănătate.

Cînd a fost «lansată» iniţiativa harnicilor pionieri? Acum trei ani, la una din adunările activului pionieresc. Atunci, o iarnă grea se abătuse asupra ţinutului. Era nevoie de ajutorul lor.

Din iarna anului 1968 cu o punctualitate de ceasornic, pionierii sînt mereu la datorie. S-a statornicit o tradiţie.

Aşadar, la Şcoala generală din comuna Cincu, judeţul Braşov, barometrul activităţilor pionereşti indică... hărnicie!

ELENA FUNDULEA

EROILOR

momentul victoriei, *al împlinirii vieţii noastre noi, al copilăriei lor fericite.*

Deodată, toboşarii vestesc sosirea unui grup de pioniere care aduc coroane şi jerbe de flori. Le depun la monument, aducînd astfel un semn de cinstire memoriei celor ce şi-au jertfit viaţa sub zidurile Doftanei.

Trompetele sună iar. Tobele bat.

In mijlocul careului stau patru şcolari: Daniela Bălăşescu, Florin Ghinea, Rodica Şulioc şi Paraschia Otvaş de la Şcolile generale nr. 50 şi 53. Intr-o linişte solemnă ei rostesc legămîntul: «Voi învăţa şi voi munci... voi fi credincios poporului şi Partidului Comunist Român...». Li se înmînează cravatele roşii. Cei patru şcolari sînt de acum pionieri ai promoţiei «50 de ani de la crearea partidului»! Imbrăţişaţi cu căldură de colegii mai mari, cei mai tineri pionieri se îndreaptă, o dată cu marea coloană din care acum fac parte, spre Muzeul Doftana.

Străbătînd sălile reci, coridoarele întunecoase, poposind în faţa celulelor, trecînd prin curţile interioare, copiii au cunoscut impresionante imagini ale luptei comuniştilor pentru libertate, pentru făurirea patriei noastre de azi.

LIDIA NOVAC

Foto: Gh. CUCU

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

studio 50

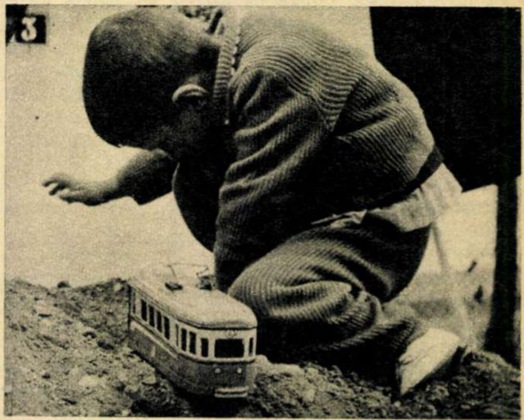

1. „SECRETUL" **BEER THERESE** - Sibiu

2-3. „ZBURĂTORUL" „LA JOACĂ" - **VĂLEAN IOAN**, Ceonu Mare, Cluj

4. - „STUDII SI CERCETĂRI" **PERA FLORENTIN**, Tr. Severin

REPORTER CLUB CUTEZĂTORII
«DE LA COMUNIŞTI ÎNVĂŢAM CUTEZANŢA»

Flori mamei

(Lucrare sosită la concurs)

N-o cunosc din cărţi sau din filme. Nu este venită din basme, nu este deosebită de ceilalţi oameni femeia pe care o cunosc. Şi, deşi ea mi-a dat viaţă, aş putea spune că o cunosc, cu adevărat, nu de mult timp.

Mama este soră şefă la spitalul din satul nostru. Stă mai mult acolo decît acasă. Munca i-o cere. Aceasta am înţeles-o eu cînd, într-o zi...

Dar, să vă spun de la capăt. Mama fusese de serviciu în ziua aceea pînă la orele 22. La orele 22 şi jumătate bătuse la uşă. A doua zi era ziua ei. Împlinea 42 de ani. Eu, împreună cu fratele şi tata, îi pregătiserăm o surpriză. Voiam să fim toţi, în ziua aceea, în jurul mesei. Mama s-a dezbrăcat şi s-a culcat. Nu cred că a adormit de-a binelea, cînd cineva ne-a bătut în poartă foarte insistent. Am sărit toţi, dar prima a fost mama. O femeie grav bolnavă fusese adusă la spital. Medicul era într-un sat vecin, maşina salvării defectă. Cineva trebuia să dea ajutor femeii. Mama n-a mai aşteptat. Am văzut-o cum s-a îmbrăcat repede, şi-a luat trusa şi a plecat. Am aşteptat-o pînă dimineaţă, s-a făcut amiază, dar mama nu mai venea. Stam toţi şi nu ne atingeam de masa pregătită pentru mama. O aşteptam cu flori. Pe la orele 16 a venit şi dînsa. Bănuiam că este foarte obosită, dar o lumină de bucurie îi trecea pe faţă. Nu plecase de lîngă bolnavă, împreună cu cealaltă soră care era de gardă, pînă cînd nu fusese sigură că femeia este în afara oricărui pericol.

Medicul care a sosit a doua zi, chemat fiind din comuna vecină, i-a strîns mîna.

Am sărbătorit ziua de naştere a mamei, seara. În ziua aceea am cunoscut-o parcă mai bine pe mama.

FELICIA TODORCA,
Şcoala generală nr. 1,
Vadul-Moldovei, judeţul Suceava

Bătrînul

* POVESTIRE DE COSTACHE ANTON

Ori de cîte ori vreau să mi-l reamintesc închid ochii. Mă văd întîi pe mine așa cum eram atunci, un băiat subțirel, negricios, în uniforma cenușie de elev la profesională, cu părul tuns scurt după voia maistrului Dumitraș. Aveam în picioare bocanci cu talpa de lemn, bocanci grei, iar sub braț șapca. Îmi cădea pe ochi și ca să n-o ridic la fiecare pas, o purtam aproape tot timpul sub braț.

Pe el îl văd desprins de lucruri și întîmplări. Îl văd nu cum era cînd l-am cunoscut la sfîrșitul acelei veri fierbinți. Imaginea aceea s-a șters, a topit-o vremea și depărtarea. În amintire mi-a rămas chipul lui așa cum îl imaginasem înainte de a-l cunoaște. Stătuse în mijlocul nostru toată iarna, și primăvara, și vara și eu nu știusem. Sarcinile pe care mi le dădea ajungeau la mine prin a doua, a treia, a cincea, a zecea persoană. Nu știam niciodată a cîta. Cel cu care mă întîlneam, fată sau băiat, îmi spunea simplu: «Bătrînul e mulțumit. Totul e bine. Mîine dacă o să poți...». Fata sau băiatul cu care mă întîlnisem îmi spunea ce trebuie să fac a doua zi. A doua, a treia sau a patra zi. Trei zile la rînd, într-un anumit loc și la o anumită oră, de obicei înainte de prînz, mă aștepta un băiat sau o fată. Bătrînul știa totdeauna cît timp îmi trebuia ca să meargă totul bine. Uneori, în pauza de prînz, ieșeam în curtea fabricii, mă uitam în treacăt la muncitorii mai în vîrstă și încercam să ghicesc care dintre ei era el. Ce făceam era o copilărie. Știam. Și totuși o dorință fierbinte de a-l vedea pe Bătrîn, de a-i citi în ochi că era mulțumit de mine, îmi purta mereu pașii printre zecile de muncitori care fumau rezemați de pereții halelor sau întinși pe mormanele de șpan.

Dimineața plecam de-acasă o dată cu fratele meu Alexandru. Școala avea localul în curtea fabricii și plecam împreună. Alexandru era tăcut, nu știu cu cine semăna. Cu mine nu. Eu eram vorbăreț. Mereu întrebam cîte ceva. Alexandru răspundea fără chef. Uneori, tot drumul nu-mi adresa o vorbă. Ca să mă țin de el trebuia să fac pași mari sau să alerg. Într-o dimineață, cum am ieșit în stradă, Alexandru și-a aprins o țigară. M-a privit în treacăt și-a întrebat:

— Cum vă împăcați voi cu maistrul Dumitraș?

Am înălțat din umeri:

— Bine!

S-a oprit și m-a privit drept în ochi:

— E un om bun?

— Da, e bun.

— Și de ce crezi tu că-i bun?

Întrebarea lui Alexandru mă pusese în încurcătură. Îmi era greu să-i explic.

— Vă aduce mere? a încercat el să mă ajute. —

Am încuviințat bucuros:

— Da! Și pere, și prune uscate...

Limba mi se dezlegase. Maistrul Dumitraș se purta frumos, nu se răstea niciodată la noi. O dată sau de două ori pe săptămînă venea în secție cu servieta doldora de fructe: mere, pere, prune uscate. Uneori, ne aducea .și turtă dulce sau covrigei colorați, de zahăr. Iar vorba îi era ca mierea. Ne spunea: «Măi, băieți, eu vă sînt ca un tată. Voi, dacă mă ascultați, ajungeți oameni, ajungeți în rînd cu lumea. Meseria e brățară de aur. Ați fost la mine, ați văzut ce casă am, și vite și livadă.» Fusesem toți și-i văzusem și casa și vitele și livada. Maistrul Dumitraș trimitea zilnic cinci băieți să-i taie lemne, să-i adape vitele, să-i sape livada. Cum intra în secție, își lăsa servieta, haina, își răsucea îndelung mustața în oglinda din ușa dulapului — și fără să se întoarcă îl întreba pe ajutorul de maistru:

— Cine-i azi de serviciu?

Ajutorul de maistru avea lista pregătită. Cei strigați își strîngeau sculele și-n cea mai mare liniște, plecau. Eram 35 de ucenici în an, dar nu mergeam la maistru Dumitraș acasă, decît cei mai buni. Printre aceștia eram și eu.

Aproape de fabrică Alexandru mi-a spus:

— Vezi, să fii atent, maistrul Dumitraș e omul patronului.

Ca să-l liniștesc pe fratele meu am rîs:

— Bine, o să fiu...

Știam că maistrul Dumitraș era omul patronului, dar mai știam un lucru despre care Alexandru nu știa nimic. Servieta galbenă pe care maistru Dumitraș o aducea doldora cu fructe, mie îmi folosea ca pașaport. Portarul nu întreba niciodată ce am în servietă. Știa că-i a maistrului Dumitraș. Pe noi, cei care plecam acasă la maistru, ne controla, ne pipăia buzunarele, ne cerea să scoatem șepcile de pe cap, dar de servietă nu se atingea niciodată. Uneori întreba:

— În servietă ce ai?

Eu înălțam din umeri:

— Nu știu. E a maistrului Dumitraș.

— Bine. Dați-i drumu'!

Cînd ieșeam din fabrică servieta era plină cu cartușe și cu grenade. Nu știam cine le pune în servietă. Nici nu întrebam.

Fata cu care mă întîlneam lîngă secția de sudură, mă anunța doar atît:

— Mîine ești așteptat în același loc. Bătrînul te roagă să fii atent.

Dădeam din cap că am înțeles și mă retrăgeam. Alteori spuneam:

— Numai să mă treacă pe listă ajutorul de maistru.

Ajutorul de maistru era un ins lung și slăbănog, cu ochi albaștri. Un albastru șters. Părea de-o vîrstă cu Alexandru. Era mîna dreaptă a maistrului Dumitraș. Unii dintre băieți rîdeau, ziceau că e a treia mînă.

Plecarea la maistru acasă ținea numai de bunăvoința lui. Dacă voia el, te trecea pe listă. Dacă nu voia, puteai să aștepți mult și bine. Asta mi s-a întîmplat și mie după arestarea lui Alexandru. Înainte cu o zi fata de la secția de sudură mi-a spus că sînt așteptat, însă ajutorul de maistru nu m-a trecut pe listă. Am sperat că o să mă treacă în ziua următoare. Am sperat degeaba. M-am dus să vorbesc cu fata. Să întrebe dacă pot să cer eu să fiu trimis. «Nu. Nu trebuia să cer. Era mai prudent». Acesta era răspunsul Bătrînului și nici un cuvînt în plus.

Au trecut două săptămîni și ajutorul de maistru uita mereu să mă treacă pe listă. Îmi venea să mă reped la el cu pumnii. Într-o zi i-am și spus fetei:

— Îl bat! Dacă nici mîine nu mă trece, îl fac zob.

A doua zi m-a căutat ea. Mi-a spus că Bătrînul era supărat. Că dacă nu am răbdare și nu sînt serios, întrerupe orice legătură cu mine.

Repede, neașteptat de repede au venit apoi zilele insurecției. Muncitorii din fabrica noastră erau înarmați. Servieta galbenă a maistrului Dumitraș ne ajutase să aprovizionăm cu muniții și două detașamente de la fabrica de cherestea. Pe Bătrîn l-am cunoscut în toiul luptelor. Era ajutorul de maistru. M-a întrebat rîzînd:

— Voiai să mă bați, viteazule?

Nu înțelegeam de unde știa și-l priveam mirat. Fata de la secția de sudură, care era prin apropiere, m-a lămurit:

— El e Bătrînul!

Au trecut ani mulți. Ori de cîte ori vreau să mi-l reamintesc, mă văd întîi pe mine, așa cum eram atunci, un băiat subțirel, negricios în uniforma cenușie de elev la profesională...

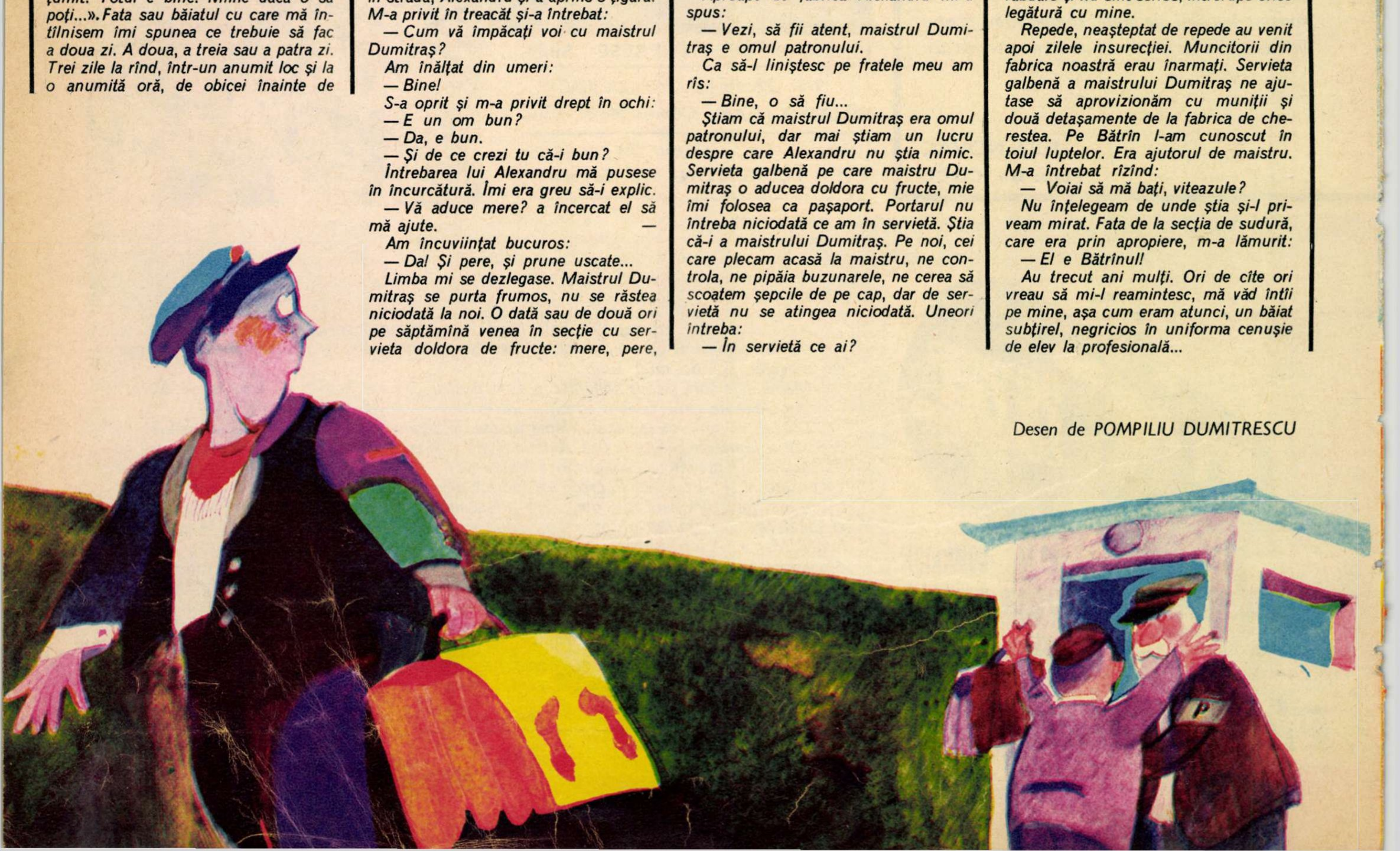

Desen de POMPILIU DUMITRESCU

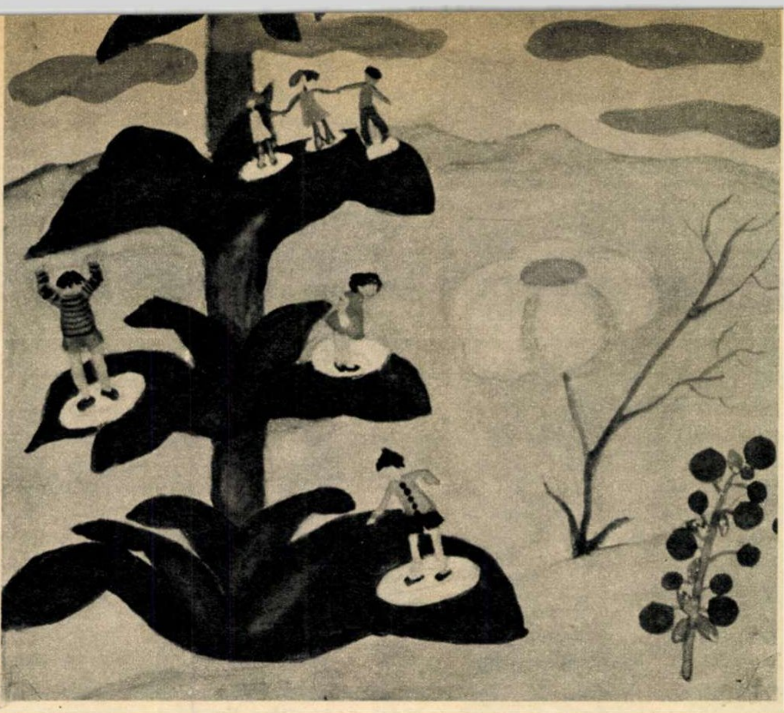

Desen: MARIA C

ÎN ORAŞUL DE PE PLANETA Far

de DUMITRU M. ION

Veni şi primăvara: o primăvară vijelioasă, cu ploi multe, multe, cu zile cenuşii, pline de fumuri ceţoase şi deodată s-au pregătit arborii pădurii să se umfle în pene ca păunii, copacii şi-au pus mantii de flori albe şi roz, iar soarele a luat în mîini hăţurile timpului, s-a coborît pe pămînt, a suflat peste bălţi, s-a scăldat în izvoarele repezi şi le-a luat de pe inimă boala tulbure.

Sir şi Mariove mergeau iarăşi la marginea rîpei, priveau în jos, aruncau flori şi se bucurau: în pădure se făcu deodată foşnet mare, semn că toate frunzele se treziseră; ţipa soarele peste vîrfuri de arbori.

— Mariove!

— Da...

— A venit timpul să ne gîndim la prietenii noştri. Ţi-e dor de ei?

— Mi-e dor. Dar, ştii, Sir, de multă vreme n-au mai venit pe aici. Poate nu vor mai veni niciodată.

Se întristară şi aruncară în rîpă ultimele flori culese de cu zori. Deodată pe deasupra arborilor se văzură doi sori. Unul alerga orbitor către cer, celălalt cădea spre pămînt ca o cometă.

Au aşteptat astfel o vreme şi cînd au privit din nou către cer au văzut doar soarele. Pe deasupra pajiştii apăru un obiect alb, strălucitor:

— Mariove, o farfurie zburătoare.

— Grozav! Grozav! Sir, ia priveşte, nu-i aşa că nu seamănă cu celelalte pe care le-am văzut pînă acum?

Dar Sir nu mai răspunse. Alerga către marginea pădurii. Farfuria zburătoare se-nvîrtea deasupra ierbii crude. Părea că nu se mişcă în aer, atît de perfect se rotea pe loc; deodată apărură patru sîrme albe, subţiri şi atinseră pămîntul. Farfuria aterizase. Din ea ieşiră zburînd pe două cercuri albe zburătoare doi farfuridei. Se apropiară:

— Ne-aţi aşteptat mult?

— Da, surîse Mariove. Vom porni spre planeta voastră?

— Bineînţeles, răspunse LO.

— Ce grozav, strigă Mariove.

Se apropiară de marea farfurie care deveni, pe o porţiune, incoloră. Se îndreptară către porţiunea incoloră şi dispărură în interiorul farfuriei. Sir privi în spate cum cade peste porţiunea incoloră o uşă albă, de metal.

Zburau de mult...

Zburau pe deasupra a două dealuri, jos curgea un rîu albastru în care se scăldau cîteva păsări cu cap de bivol. Ieşeau pe mal, băteau din aripi şi mîncau iarbă, apoi zburau printre plante...

Într-un tîrziu am coborît din farfurie pe o scară formată din puncte albe. Nu se zăreau decît punctele, fiindcă era întuneric. Farfuria aterizase într-un fel de garaj care semăna cu un cilindru căruia-i căzuse deasupra un copac. LO apăsă în aer un buton şi deodată se deschise o uşă care lăsa să intre lumina.

Ceea ce a urmat a fost cu totul fascinant. Am urcat într-un trenuleţ cu muzică şi într-o viteză de necrezut ne-am lăsat conduşi printr-un tunel. Ne-am uitat pe fereastra trenuleţului şi am zărit pe pereţii tunelului nişte flori care aveau pe petale furnici uriaşe; am întrebat:

— Ce fel de flori sînt pictate pe pereţii tunelului? Ce caută furnicile deasupra petalelor?

— E un bulevard pentru trenuleţele rapide: pe aici trec totdeauna farfurideii spre case; farfurideii din oraşul nostru. Florile şi furnicile de pe petalele lor înseamnă că noi vrem pacea cu aceste animale cu care ne războim de generaţii. Pe planeta noastră ele au un teritoriu imens. Din cînd în cînd supun popoare, le sugrumă copiii, calcă sub labele lor uriaşe totul şi lasă în urmă numai jale şi prăpăd. Pe noi nu ne-au înfrînt niciodată.

— Cît sînt de mari? am întrebat eu.

— Pe ziduri sînt pictate în mărime naturală. Au aproape doi metri, bestiile. Uneori întrec această înălţime.

— Dar oraşul vostru cum se numeşte? Am uitat să vă întrebăm. De unde începe oraşul vostru?

— Oraşul nostru începe de la marginea oraşului. La voi, pe pămînt, oraşele nu încep tot de la margine?

— Cred că da... Dar tunelul trece prin oraş?

— A, nu. Tunelul face legătura între garajul farfuriilor şi marginea oraşului. Numele său a cîştigat un concurs pentru frumuseţe în acest an. Se numeşte Farniente.

— Şi are mulţi locuitori?

— Are 21 de milioane de farfuridei. Bineînţeles dacă-i adunăm şi pe farfurinicişti şi pe farfuriţieni, pe farfuranieni şi farmacişti care în total sînt aproape un milion, cifră deloc de neglijat. Sînt din aceeaşi mare spiţă a Farfurideilor, de pe planeta Far, dar neamul acesta al nostru a avut mai multe familii care ori s-au stins treptat-treptat, ori au crescut cum e cazul cu noi, farfurideii.

Tot vorbind am ajuns într-o încăpere cu pereţi albaştri unde trenuleţul rapid, care semăna de fapt cu o ghiulea, se oprise. O mare de farfuridei inundă sala şi se îndreaptă către uşile deschise.

Am ieşit şi noi şi LO ne spuse:

— Ei, de aici începe oraşul.

— Da, da. Am bănuit, a răspuns Mariove.

Ceea ce ne-a fost dat să vedem întrecea orice fel de închipuire. Străzi albe, ca laptele, întortochiate porneau în sute de direcţii. Blocuri uriaşe se ridicau pînă dincolo de locul unde puteau fi norii. Un bloc era făcut totdeauna din farfurii puse una peste alta: farfurii adînci şi farfurii întinse, farfurii oglindă şi farfurii capcană. Pe străzi oamenii mergeau în farfurii de diferite mărimi într-o ordine perfectă. Deseori în pomii de pe marginea străzii se opreau din zbor copii,care se plimbau în oraş pe farfurioare albe, foarte curate. Se opreau în pomi, apoi coborau, mergeau cîţiva metri şi-şi scoteau din buzunare alte farfurii care se umflau şi creşteau luînd diferite mărimi. Noi mergeam deja într-o astfel de farfurie fiecare; nu era nevoie s-o conduci; mergea singură încotro priveai. Spre a se opri era de-ajuns să închizi ochii. Dacă închideai doar unul, farfuria îşi schimba direcţia în sensul în care îţi era ochiul deschis.

Arborii lîngă trotuare aveau nişte frunze ciudate. Îi priveam nesăţioşi: frunzele erau ca nişte trepte verzi pînă jos. Copii şi bătrîni mergeau pe ele, coborau.

— Sînt staţii obligatorii, ne spunea LO, pentru a se evita accidentele. Cînd aterizezi în pomi, şocul nu e atît de puternic. Frunzele de aterizare sînt elastice. La noi fiecare farfurideu înainte de a învăţa să mănînce învaţă să aterizeze în pomi.

— Voi aveţi parcuri?

— Ce-s acelea parcuri? Vreţi să întrebaţi dacă avem locuri de vînătoare. Cum să nu avem. Noi, de exemplu, dacă avem nevoie de capete de ceapă plecăm la vînătoare. Dăm drumul pisicilor să adulmece în faţa noastră şi acolo unde-s vizuinele căpăţînilor de ceapă săpăm. E imposibil să nu găsim ceea ce căutăm. Pisicile sînt învăţate de mici cu vînatul. Dacă n-ar fi ele, noi, care nu ştim niciodată să deosebim exact o legumă de un animal nu le-am da de nici o urmă.

— Dar la voi,ceapa ce este,plantă sau animal?

— Cum o să fie plantă! rîse LO. De vreme ce îşi face vizuină şi locuieşte cu capul în pămînt, căpăţîna de ceapă e animal.

Ne-am oprit în faţa unui bloc cu 100 de etaje. Ne-am urcat într-o cutie plină cu bomboane de ciocolată şi aceasta s-a aruncat în sus ca o rachetă.

Mariove, pînă la etajul 74, mîncase deja jumătate din bomboanele de ciocolată. La etajul 74, cutia s-a oprit.

— Am ajuns, ne-a spus LO. Aici locuim... Simţiţi-vă ca acasă.

— Mulţumim, am răspuns noi, intrînd.

REZOLVAREA PROBLEMELOR DIN Nr. 15

«RECREAŢIA MARE»

• ÎL CUNOAŞTEŢI?

Eroul este John Silver, **bucătarul navei «Hispaniola» din romanului** «Comoara din insulă» **al marelui scriitor englez** ROBERT LOUIS STEVENSON (1850—1894).

• CONCURS FULGER

$6\times3-8+1+1=12$

$8+4-2-4\times2=12$

$4-2+5\times2-2=12$

$3+7-5\times3-3=12$

• CELE 3 NUMERE 192, 384, 576.

• CEI TREI IEPURI

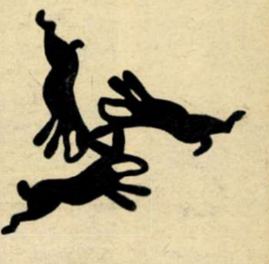

• ÎL CUNOAŞTEŢI?

Eroul este «Fram» din cartea cu acelaşi nume scrisă de prozatorul român CEZAR PETRESCU (1892—1961).

EXCURSIE PE GLOB

Privită pe hartă, republica Chile apare ba ca o imensă sabie prinsă la șoldul continentului latino-american, ba ca o săgeată scăpată din arcul nevăzut al Ecuatorului fierbinte, cu vîrful îndoit acolo unde a încercat să se apropie prea mult de ghețurile veșnice ale Antarctidei. În limba spaniolă «chile» este numele unui ardei subțire și lung.

- **Chile este cunoscută și sub denumirea de «Țară a salpetrului» sau «Țară a cuprului» – nume ce indică existența unor imense bogății naturale (Chile ocupă primul loc în lume în extracția de salpetru și al doilea în lumea capitalistă în extracția de cupru).**
- **Primii europeni care au pășit pe pămîntul chilian au fost marinarii din expediția lui Magellan; după ce au trecut prin strîmtoarea care de atunci poartă numele lui Magellan au ancorat la Punta Arenas și au cercetat Țara de Foc. De altfel, la Punta Arenas și-a purtat pașii, în 1897 și savantul român Emil Racoviță, unde a așteptat sosirea navei «Belgica» cu care avea să-și continue drumul spre Polul Sud.**
- **Datorită lungimii sale (4 235 km) Chile este țara cu clima cea mai variată din lume (de la cea subtropicală la cea polară). În același timp ea este considerată și țara cu cei mai mulți vulcani din lume.**
- **Chile este țara cu cele mai multe lacuri alpine. Ele sînt presărate pe culmile abrupte ale munților, pe o lungime de circa 2400 km. Lacul Llanquihue se află la altitudinea de peste 6 000 m.**

Santiago de CHILE

DE EUGEN POP

Închipuiți-vă un oraș străjuit de piscurile albe ale Cordilierilor, unde frigul zăpezilor eterne nu se simte niciodată cu intensitate și unde munții cu cușme de gheață și mareea florilor realizează o simbioză stranie a contrastelor naturale. Mi-au plăcut foarte mult străzile orasului — bulevardele **Alameda** sau **Ahumada** — trase parcă din rigle uriașe, parcelînd teritoriul capitalei cu o rigurozitate geometrică, îndulcită totuși, de zeci de oaze de verdeață ale colinelor **San Cristobal** sau **Santa Lucia.** Și, apoi, produce o impresie ieșită din comun faptul că orașul are puține clădiri foarte înalte, caracteristice multor metropole sud-americane. Construcțiile capitalei sînt relativ scunde și masive, precauție a edililor în fața cutremurelor de pămînt care, în această țară, au o frecvență deosebit de mare. Și alte orașe din Chile — Valparaiso, Concepcion, Viña del Mar poartă amprenta acestei îngrijorări convertite în așa-numitele mijloace de «apărare urbanistică».

Dar personalitatea unei capitale n-o redau, în primul rînd, caracteristicile sale arhitecturale și urbanistice sau originalitatea așezării ei geografice. Profilul unei capitale i se conturează — mai ales celui care n-o privește doar cu ochi de turist — îndeosebi prin modul de viață al oamenilor, prin preocupările lor, prin ansamblul activităților care indică pulsul progresului economic și social din țara respectivă. Și dacă o capitală poate fi asemuită cu inima unei țări, atunci se poate afirma că, de cîteva luni, la Santiago de Chile se simte pulsul unor profunde schimbări intervenite în viața națiunii. Acesta-i motivul pentru care Chile este în atenția generală a presei din lumea întreagă. La 3 septembrie 1970, în Chile au avut loc alegeri, în urma cărora președinte al țării a devenit **dr. Salvador Allende,** susținut de comuniști, socialiști, radicali și membrii altor partide politice de stînga, care alcătuiesc **Frontul «Unității populare».** La 5 noiembrie pe «Estadio Nacional» din Santiago de Chile am participat la un grandios miting prin care locuitorii capitalei au sărbătorit instalarea noului președinte și constituirea noului guvern, care și-a propus să promoveze o politică generată de interesele reale ale poporului chilian. La acest miting președintele Allende spunea că, prin politica Unității Populare se urmărește **«crearea unei noi societăți care să asigure fiecărei familii, bărbaților și femeilor, tinerilor și copiilor drepturi, siguranță, libertăți și speranțe».** Cum se va asigura această nouă societate? Prin scoaterea marilor bogății ale țării, în special cuprul, de sub controlul unor monopoluri nord-americane (Exploatările din Chile — «El Teniente» și «Chuquicamata»— reprezintă principala sursă de valută a țării); prin reforma agrară, (în regiunile sudice ale țării au și fost expropiate moșii de cîteva sute de mii de hectare); prin măsuri economice și sociale care să asigure poporului chilian o viață mai bună.

Ocrotirea sănătății copiilor și înlesnirea accesului lor la școli și universități reprezintă obiective importante ale programului «Unității Populare». Închipuiți-vă de pildă, ce a însemnat pentru sute de mii de familii cu venituri modeste hotărîrea autorităților privind desființarea taxelor școlare.

Flagelurile sărăciei și ale bolilor au lovit în majoritatea populației chiliene, efectele lor fiind evidente și în multe din cartierele capitalei. Am avut prilejul să vizitez cîteva din aceste cartiere — tristele **callampas** — unde, îmi spunea un economist chilian, sute de mii de oameni au, în total, un venit lunar inferior venitului săptămînal al unor familii din «Barrio Alto» (cartierul bogătașilor). Guvernul Unității Populare urmărește lichidarea cauzelor care au generat aceste mari contraste și caută să înlăture de pe acum efectele inegalităților economice și sociale. Un exemplu: de cîteva luni, la porțile fiecărei școli se opresc camioane cu bidoane argintii. Conțin lapte. Zilnic, fiecărui copil chilian sub 15 ani i se asigură gratuit 1/2 kg de lapte.

Aș fi putut să descriu mai amănunțit, în aceste rînduri, monumentele istorice ale orașului Santiago, muzeele lui celebre, piețele lui ca faimoasa «Plaza de Armas», cartierele care îl introduc pe vizitator în atmosfera secolelor trecute. O voi face, poate, altădată. Dar acum, propunîndu-mi să mă opresc mai mult asupra personalității de astăzi a capitalei chiliene, sînt de părere că ea nu poate fi înțeleasă decît în strînsă legătură cu transformările politice, economice și sociale din această țară sud-americană. Într-una din zilele de la începutul lui noiembrie, cînd bulevardul Alameda a fost scena unor uriașe serbări populare, cu aproape un milion de participanți, un student chilian îmi spunea că «Santiago a fost cucerit pentru viitor». Erau cuvinte exprimînd acel drept la speranțe și la împlinirea lor despre care a vorbit președintele Allende pe Estadio Nacional.

Aspirațiile populare transformate în forță de creație istorică imprimă capitalei chiliene pulsul progresului indicînd semnele încurajatoare ale cuceririi viitorului pentru întreaga țară dintre Anzi și Pacific.

1

2

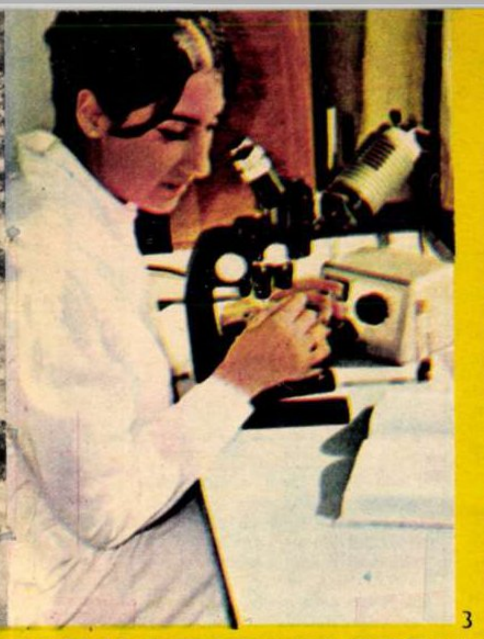
3

4

5

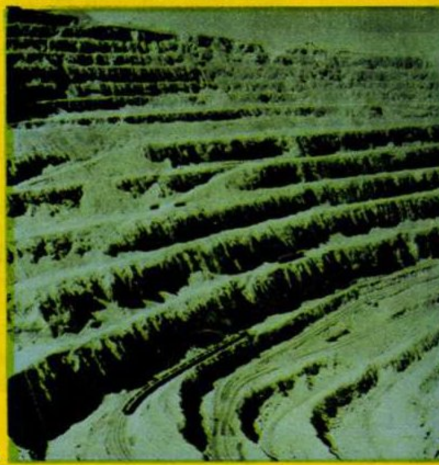
6

7

8

1. Așezată între coline de culoarea aramei, Santiago, capitala Republicii Chile este străbătută de rîul Mapocho.

2. Țăran chilian la munca cîmpului.

3. Aspect dintr-unul din laboratoarele de cercetare.

4. La Centrul național pentru învățămîntul profesional din Santiago, sute de tineri între 13 și 18 ani învață meseria preferată.

5. «Huaso» — omul cu calul. El este un călăreț desăvîrșit și un bun crescător de vite pe care odată pe an le marchează pentru a le recunoaște mai ușor.

6. Aflată la o altitudine de 3 150 m, mina de cupru Chuquicamata este una dintre cele mai mari din lume. Minereul se extrage de la suprafață și este exploatat prin explozii.

7. Un vas de pescari din Valparaiso după o lungă călătorie în larg.

8. În Chile, industria petrolieră este una dintre ramurile industriale relativ noi (1948). Iată un aspect de la una dintre rafinării.

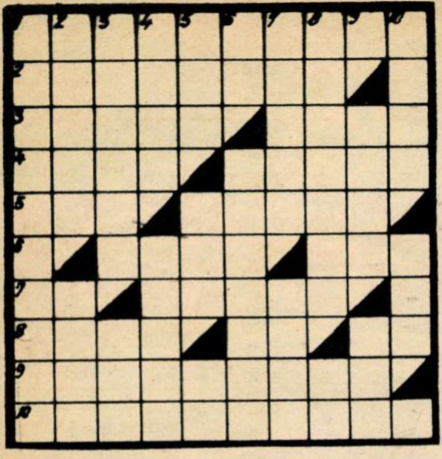

ZOO

ORIZONTAL: 1. Animal marin cu opt brațe puternice prevăzute cu ventuze. 2. Pasăre de curte. 3. Carnivor de mărimea unei pisici cu blana cafenie. «Prieteni fără...» film româno-canadian în care sînt povestite peripețiile a doi cîini lupi. 4. Înconjur. Partea dinapoi a corpului unui cal. 5. Fost (înv.). Pasăre cu penajul strălucitor și cu coada foarte lungă răsfirată în evantai (pl.). 6. Poet iluminist cazah (1845–1904). Clubul sportiv «Armata». 7. Tudor Popescu. Fiecare pasăre pe... ei piere! 8. Pasăre răpitoare (pl.). Măsură agrară. Între cal și călăreț! 9. Vestitoare ale primăverii. 10. Cele mai simple animale din subregnul protozoare.

VERTICAL: 1. Pasăre mică cenușie cu coada în continuă mișcare (pl.). 2. Animal mamifer, insectivor, acoperit cu... țepi! Umplut. 3. Cetate turcească din Bulgaria cucerită de români în noiembrie 1877. Inferior (abr.). 4. Recif de corali în mările calde. Străchini. 5. Tras de boi în binecunoscutele tablouri ale lui N. Grigorescu. Intră în componența hranei unor animale (sing.). Din turmă! 6. Perioadă de timp. Specie de crocodil care trăiește în fluviile Americii (pl.). 7. Animal mare de pradă, din familia felinelor. Cu multă însuflețire. 8. Pasăre cu penele ruginii și cu un moț pe cap. Cap de cămilă! 9. Boul sfînt din mitologia egipteană. Formație în care sosesc cocorii! 10. Continentul în care trăiesc: cobra, iacul, tigrul, gibonul etc. Mediu de viață pentru multe animale.

Prof. TEODOR AXIOTI

● ● ●

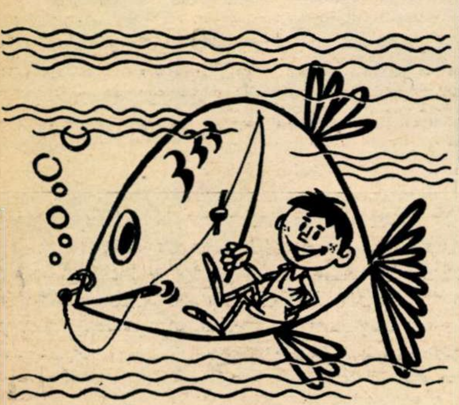

NIC. NICOLAESCU

● ● ●

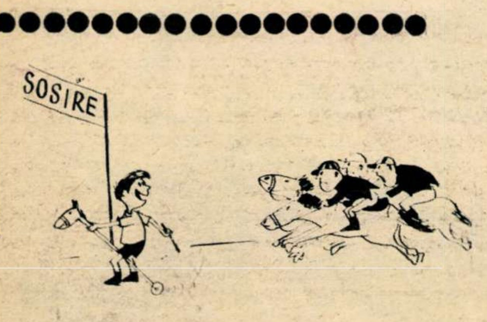

DAN VASILE

CUTEZĂTORII SERVICE!

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Viorica Cătănuș, clasa a VII-a, comuna Chirnogi, județul Ilfov (1); **Geta Macovei,** clasa a VII-a, comuna Grămești, județul Suceava (2); **Ion Gh. Enache,** clasa a VII-a, satul Bălănești, comuna Cozieni, județul Buzău (3); **Dorina Sușnea,** clasa a III-a, Tg. Jiu, cartierul Bîrsești nr. 65, județul Gorj (4); **Angelica Crudu,** clasa a V-a, comuna Havîrna, județul Botoșani (5).

NUMISMATICĂ

Nicu Niță, Brăila, str. Școlilor bloc C, scara C, et. 2; **Marcel Sandu,** Ocna-Mureș, str. Războieni nr. 1, județul Alba; **Otilia Clenciu,** Lugoj–microraion, bloc 8, sc. D, et. IV, ap. 15, județul Timiș; **Ligia** și **Liliana Zaharia,** Brăila, str. Victoriei, bloc 40, sc. C, et. 2, ap. 38; **Aurel Dumitrașcu,** satul Sabasa, comuna Borca, județul Neamț.

VOR SĂ CORESPONDEZE PE TEME DE SPORT: HANDBAL

Liviu Bîtcă, satul Roșculești, comuna Cîmpuri, județul Vrancea; **Rodica Enache,** clasa a VII-a, satul Rahmanu, comuna Casimcea, județul Tulcea; **Liana Crudu,** clasa a VII-a, Corabia, str. Ștefan cel Mare, nr. 65, județul Olt; **Stela Savu,** clasa a VII-a, comuna Seaca, județul Olt.

SCHIMBURI FILATELICE

Costel Ardeleanu, Brăila, str. Kiev nr. 87, cartier R. Negru; **George Scărlătescu,** București, Șos Giurgiului, bloc K, et. I, ap. 11, sector V; **Ion Ștefan,** clasa a V-a, comuna Ghimboca, județul Caraș-Severin; **Dragomir Ghinea,** clasa a VII-a, satul Amara, comuna Balta Albă, județul Buzău; **Alexandru Măcinic,** Teiuș, str. A. Iancu nr. 32, județul Alba; **Gheorghe Bistreanu,** (13 ani) Galați–Țiglina III, str. Lebedei nr. 9, bloc A 21, ap. 31, sc. 2, et. III (are peste 1000 de bucăți); **Dorel Stoica,** Buhuși, str. Chebac, nr. 83, județul Bacău: **Luciana David,** clasa a VII-a, Constanța-Palas, str. Munții Tatra nr. 11; **Aurel Petruș,** comuna Peretu, județul Teleorman; **Lenuța Grigorescu,** clasa a IV-a, comuna Făcăieni, județul Ialomița; **Emilia Glodeanu,** Zimnicea, str. 1971 nr. 35, județul Teleorman.

ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ

Relu Armenciu, clasa a VII-a, Botoșani, str. Dragoș Vodă nr. 30; **Petru Țunea,** clasa a VII-a, comuna Lăpușnicel, str. Școlii nr. 62, județul Caraș-Severin; **Adrian Șoncodi,** București, str. Ov. Iliescu nr. 2 apart. 4, sector 1; **Ovidiu Trifu,** Baia Mare, Bd. București, bloc 14, apart. 16, scara B, etaj 1.

ÎȘI CAUTĂ PRIETENII

Stana Dragomir, clasa a V-a, Padina, str. 23 August, județul Buzău; dorește s-o regăsească pe Luciana Roșca, o foarte bună prietenă a ei; **Nineta Apostol,** clasa a VII-a, satul Făurei, comuna Ulmu, județul Ialomița: dorește vești de la prietena ei **Carmina Nigride** care s-a mutat din localitate; **Dragoș Georgescu,** clasa a VIII-a, Școala generală Ghimpați, județul Ilfov: îi caută pe **Constantin (Titi) Enciulescu** și pe **Liliana Uzuneanu** cu care au fost buni prieteni și care au plecat mai de mult din satul Ghimpați. Dragoș nu i-a uitat. Așteaptă de la ei vești.

Prof. univ. **EDMOND NICOLAU**, președinte de onoare al clubului Minitehnicus-Cutezătorii vă sfătuiește:

LUCRAȚI CU ATENȚIE, DRAGI MINITEHNICIENI

— Mi-a făcut o deosebită plăcere să răsfoiesc situațiile din județele țării cu privire la construcțiile pe care le pregătiți pentru Minitehnicus, ediția 1971. Sînt lucrări frumoase, pe care abia aștept să le văd la expoziția de la București, în 1972. Multe dintre lucrările voastre sînt din domeniul electricității. Cu electricitatea trebuie să fii foarte atent, mai ales dacă agregatele sînt alimentate de la rețea. O izolație, perfectă, prudență dusă la maximum, o verificare continuă a instalației, iată ce le recomand celor care lucrează cu electricitatea de la rețea. Mai bine să întrebi și verifici de 100 de ori decît să greșești o singură dată!

Unii dintre voi construiesc rachete. Nu folosiți alte amestecuri pentru propulsarea rachetelor voastre, decît cele recomandate de federația de specialitate și apărute în revista «Racheta cutezătorilor». Nu construiți rachete din materiale dure (metal sau plastic). Viteza le dă o putere de penetrație foarte mare ceea ce vă poate aduce necazuri.

În general nu lucrați decît în prezența conducătorului de cerc care vă îndrumă cu multă bunăvoință și dragoste. Cei ce lucrează individual, e bine să se adreseze unui om competent.

În felul acesta, nu numai că vă evitați neplăceri, dar vă asigurați succesul.

IUBITORI AI GEOGRAFIEI!

Vă recomandăm să citiți revista «Terra», publicație de informare geografică a Societății de științe geografice din R.S. România.

Terra
REVISTĂ DE INFORMARE GEOGRAFICĂ A SOCIETĂȚII DE ȘT. GEOGRAFICE DIN R. S. ROMÂNIA

Recreația MARE *

EXPLORATOR LA 13 ANI

La începutul secolului 17, englezul Henry Hudson a descoperit în America de Nord un fluviu, o strîmtoare și un mare golf care-i poartă numele. În ultima sa expediție din anul 1610, Hudson l-a luat pe vasul «Discovery» și pe fiul său, John.

Scopul lui Henry Hudson era de a găsi o trecere spre mările Chinei, traversînd insulele arctice canadiene. În golful Hudson, fiul marelui explorator a descoperit o insulă locuită de mii de păsări polare. Echipajul vasului «Discovery» s-a răzvrătit contra lui Hudson și l-a abandonat. Marele explorator, fiul său și 8 oameni rămași credincioși comandantului au pierit de foame și frig.

La muzeul marinei din Londra se găsește un tablou al lui Hudson, care a fost făcut de un pictor anonim, în anul 1609, înainte de plecarea acestuia în ultima sa expediție.

pagina a 10 !

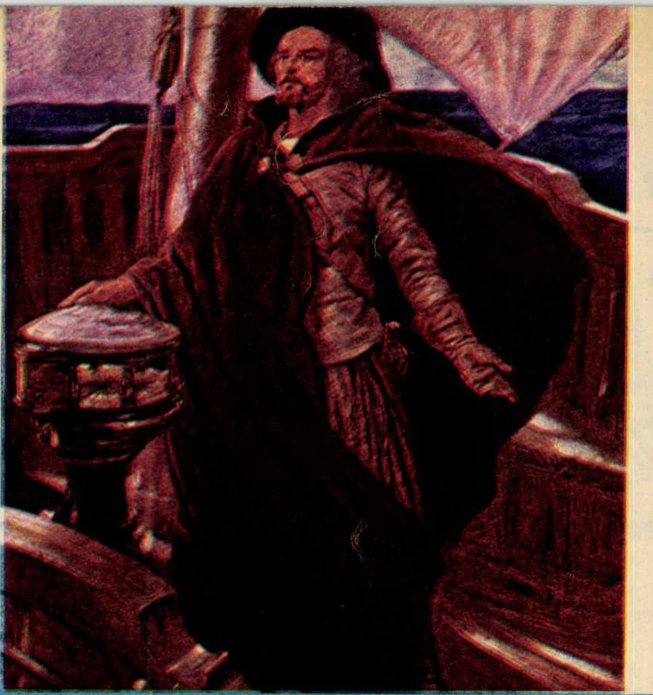

AU VENIT BERZELE!
Foto **GH. VINȚILĂ**

1

Îl cunoașteți?

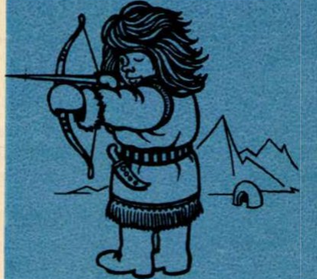

Acesta este Nanuc, un pui de eschimos, cu fața arămie, cu ochii oblici. După ce și-a pregătit arcul, cercetă vîrful săgeților cu capăt de os și trase. Coarda zbîrnîi, săgeata șueră. Țintise bine, dar... săgeata a fost prinsă din zbor, cum prindea el portocale în arena circului Strutki...

Știți cine este năstrușnicul erou al acestei întîmplări, amintite în fragmentul de povestire citat în rîndurile de mai sus? Ați citit fără îndoială despre aventurile sale fără seamăn, petrecute în cuprinsul Oceanului boreal? Știți care e titlul cărții în care sînt relatate peripețiile sale? Știți cine este autorul acestei cărți? În caz afirmativ, vă felicităm! Verificați-vă răspunsurile citind soluția exactă în pagina a 10-a!

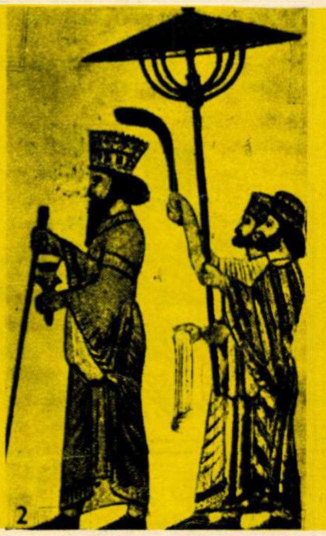

2

Biografia... umbrelei!

Plouă. Umbrelele se deschid protectoare. Cînd soarele verii înfierbîntă aerul, umbrelele ne apără de arșița lui, creînd în jurul nostru o «oază» de umbră și răcoare.

Cînd a apărut umbrela? Cine a inventat-o? Istoria obîrșiei lucrurilor nu are prea multe date despre «biografia» ei. În antichitate, ea avea alte rosturi, alte funcțiuni decît astăzi. Asirienii, babilonienii și egiptenii împodobeau carele care-i purtau pe marii lor demnitari cu un fel de umbrelă alcătuită din pene colorate, după cum se poate vedea în fotografia (2) care înfățișează un basorelief asirian. Umbrela era atunci doar un simbol al puterii.

În Evul Mediu, soțiile marilor feudali au început să întrebuințeze umbrele de mătase colorate cu fir de aur pentru a se feri de razele soarelui. Au trecut secole pînă cînd umbrelele au fost adoptate și de bărbați. Primul bărbat care a apărut pe străzile Londrei în anul 1752 purtînd o umbrelă a fost englezul John Hanway. Pe la începutul secolului 19, umbrela a devenit un obiect familiar în viața de toate zilele a europenilor. De la un timp, în unele orașe din sudul Italiei copiii folosesc mici umbrele colorate pentru a semnaliza că traversează strada (fotografia 1).

Tot în Italia, în orașul Ginese, umbrelele își au muzeul lor, unic în lume. Aici se poate vedea printre nenumărate exponate și umbrela lui Robinson Crusoe, pe numele lui adevărat Alexandru Selkirk.

ÎN VALEA MARELUI HAPI

Geometria s-a născut, în urmă cu multe milenii, pe malurile Nilului — Marele Hapi, cum îi spuneau oamenii Egiptului antic. În această regiune, an de an, fluviul se revărsa acoperind cu mîlul său fertil cîmpurile cultivate. Revărsarea apelor ștergea de fiecare dată marcajele ce însemnau hotarele dintre terenuri. Restabilirea hotarelor constituia o problemă dificilă a cărei soluție a fost găsită de învățații egipteni. Ei măsurau cîmpurile cu sfoara, împărțind suprafețele în figuri simple: pătrate, dreptunghiuri, triunghiuri. Adunînd suma figurilor ce alcătuiau aria unui teren aflau suprafața acestuia.

Ideea acestei tehnici de calcul s-a născut din observarea plăcilor de piatră cu care erau pavate templele. O figură a mozaicului ce alcătuia pardoseala era formată din 36 de plăci (6 × 6), lungi de 10 degete și late de 6. Mintea iscoditoare a învățaților a dedus de aici formula suprafeței dreptunghiului: b × i.

Geometria se naște astfel ca o știință practică, știința măsurării terenurilor. Grecii o vor dezvolta ulterior. De la ei ne-a rămas și numele geometriei: în greaca veche geo **înseamnă pămînt, iar** metron **— măsură; deci geometria avea inițial sensul de măsurare a pămîntului.**

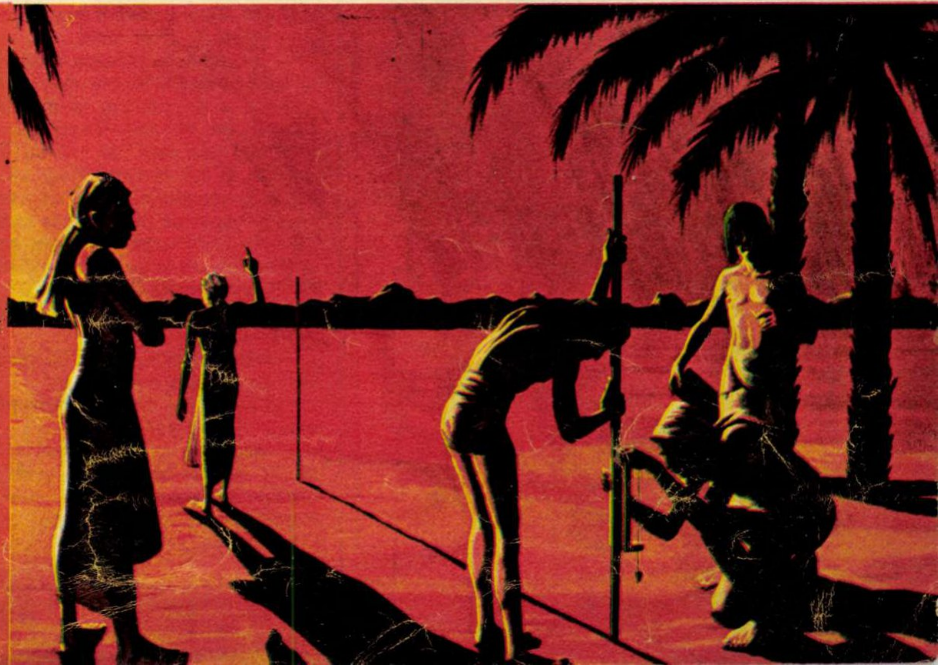

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON 3

17

Au trecut zilele; destul de multe zile au trecut. Echipajul căpitanului Marin Modavu părea staţionat într-un port, în care fiecare membru se străduia să afle cît mai multe amănunte în legătură cu pergamentul descoperit la moara părăsită. Deocamdată îl studiau, străduindu-se să-i găsească un înţeles cît mai apropiat de cel din realitate. Nimic nu se putea întreprinde în aceste zile dintîi. Era sîmbătă, a doua zi avea să fie duminică — serbarea sfîrşitului de an — după care, ieşind pe porţile şcolii intrau direct în vacanţa mare. Vacanţa mare... vacan... ţa...

Marin Modavu stă jos, la malul Ialomiţei şi se gîndeşte. A trecut duminica, a trecut serbarea, a început vacanţa mare. Lîngă el îl are pe Mitică Buică şi pe Vasile Olmazu. Coman Creţu a luat premiul al doilea şi a plecat cu taică-său la Urziceni să-i cumpere pantofi şi haine noi. Se gîndeşte şi oftează. Ana Miroslav lipseşte şi ea. A luat premiul întîi. Nici nu-i de mirare. Treaba asta o face din clasa întîi. El şi cu Mitică au primit cîte o menţiune. «Elevi foarte buni, a spus directorul, dar aşteptam mai mult de la ei!...». Asta ca să le facă trai bun acasă. S-a statornicit un obicei în şcoala lor. Din banii comitetului de părinţi, primii trei din fiecare clasă

18

sînt trimişi vara într-o tabără. Modavu nu pentru că nu pleacă se frămîntă, ci pentru că din echipajul lui vor lipsi doi oameni: Ana Miroslav şi Coman Creţu. Pe Olmazu, premiat şi el, îl uitase. Sau poate că nefiind din clasa lor nu-l punea în socoteală. Îl privea pe Buică şi-i spunea în gînd: «Rămînem numai noi, Mitică. Noi o să trebuiască să dezlegăm taina pergamentului...» Ialomiţa curge pe la picioarele lor. Soarele încă lipit, mare şi rotund, de buza dinspre apus a pămîntului.

— Ce-ar fi să mergem pe la moară? îl întrebă el cu glas tare.

Plecară tot pe după grădini. Marin Modavu era atît de preocupat de gîndurile lui, încît nu-şi dădu seama că afară de ei venea şi Vasile. Tîrziu de tot, făcuseră mai bine de jumătate din drum, cînd îl auzi vorbind i se păru că vocea nu-i aparţine băiatului, ci că vine de undeva de sus.

— Mai citesc cîte o carte de călătorii, cînd îmi cade în mînă. Nu prea vrea să-mi dea bibliotecara, zice că sînt mic şi de nasul meu sînt numai poveştile, dar o păcălesc uneori şi fără să-i arăt coperta, îi spun numai titlul. Asta pe care o citesc acum, spune despre un explorator care a dat din întîmplare peste un pergament

19

pe care nu se vedea decît un desen înfăţişînd un cap de fluture. S-a frămîntat cîteva zile şi cîteva nopţi să ghicească ce poate să însemne.

Într-o seară stătea şi cerceta desenul înaintea unui foc. Şi-o fi făcut şi el mămăliga... Tot privindu-l, descoperi cu uimire că din pricina căldurii ori a luminii flăcărilor, începură să apară mai întîi litere stinghere, apoi cuvinte întregi. Ce-ar fi să încingem şi noi un foc ca lumea la moară şi să încercăm?

— Şi dacă, chiorîndu-ne la el, pergamentul ia foc? întrebă Mitică, vădit interesat de povestea celuilalt.

— Îl ţinem mai într-o parte. De altfel, tot prin cărţi dintr-astea am citit, că există o cerneală, simpatică mi se pare că-i zice, pe care ca s-o poţi citi, trebuie să arzi hîrtia. Abia după ce se face scrum...

— Ţi-l zboară vîntul, îi aruncă Modavu dispreţuitor.

— Nu, abia atunci se poate citi.

— Şi tu ce-ai vrea, să dăm foc pergamentului şi să rămînem cu cenuşa?

— Spuneam şi eu din ce am citit prin cărţi.

Trecuse vremea prînzului. Uitaseră de foame sau se prefăceau numai că au uitat. Stăteau sus

20

la moară, priveau peticul de hîrtie uscată, zgrunţuroasă, prins la cele patru colţuri cu cîte o spărtură de cărămidă. Cu multă greutate izbutiseră să scoată pe o foaie de caiet vorbele şi semnele care se vedeau mai clar.

— Nu era mai bine să nu găseşti pîrlita aia de sticlă, Marine? spuse Buică într-un tîrziu, scărpinîndu-se după ceafă.

— În loc să te bucuri... bîigui Modavu fără să-l privească.

— Numai de bucurie n-ar fi vorba acum. Tu pricepi ce-a vrut să spună ăsta în scrisoarea lui? Că altceva nu poate să fie decît o scrisoare. Ori dacă tot ai dat peste ea, să fi fost pe înţelesul tuturor. Uite, neică, asta şi-asta!... Înţelege şi tu ceva: «...şi cincizeci şi şapte de paşi. După... de la Malul... şu...».

— Ăsta e Malul-Roşu, vorbi Olmazu cotrobăind cu gîndul departe, pe firul apei.

— Bine că te-ai găsit tu deştept, Olmazule. Asta o pricepusem şi eu.

Celălalt nu-l privi. Spuse vesel:

— Să vedem ce zice mai departe: «... şi-o salcie putre...» Simplu ca bună-ziua: După paşii ăştia dincolo de Malul-Roşu, trebuie să dăm peste o salcie putredă.

21

— Asta o fi fost pe vremea cînd s-a scris pergamentul, îndrăzni Mitică Buică. De-atunci şi pînă acum au trecut o mulţime de ani. Voi n-aţi văzut cum vine Ialomiţa de înfuriată primăvara? Cine ştie pe unde o fi salcia, dacă o mai fi cumva... Eu cred că nici nu eram pe lume cînd a scris ăsta ce-a scris.

— Ai şi tu dreptate, spuse Marin. Să citim ce s-a mai înţeles: «... tă de-a lungul fîşiei fără...» Spuneţi voi dacă se înţelege ceva din crîmpeiele astea de vorbe?

— Şi mai departe? se interesă Olmazu pe un ton niţeluş obraznic.

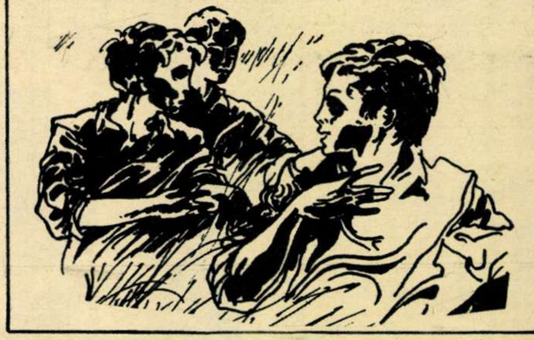

22

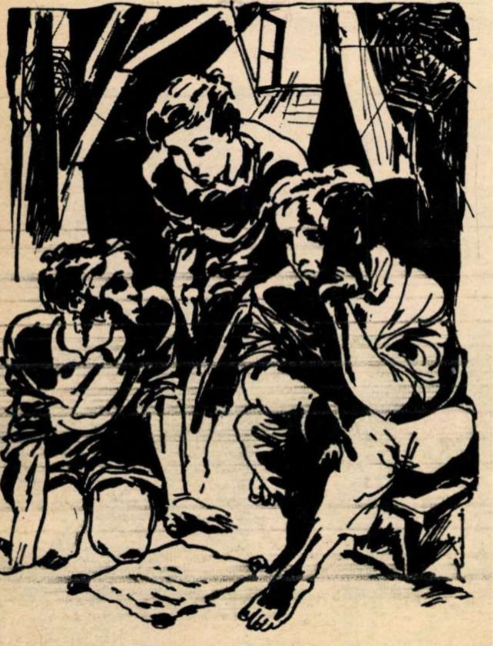

23

— Păi cum să nu? Domnul moare de nerăbdare să afle ce e mai departe, ca şi cînd pînă aici ne-am fi lămurit buştean!

— De salcie... mîrîi Vasile.

— Poate-ţi scap una...

— O cauţi cu lumînarea, Olmazule, se amestecă şi secundul. Ce spune mai departe, Modavule?

— «... e o spărtură în mal...». Şi asta mi se pare destul de clar. Numai că spărturi în malul Ialomiţei sînt atît de multe, încît isprăvim şi armata şi tot n-avem timp să le cercetăm pe toate! Şi iar afurisitul ăla de număr: «... şi cincizeci şi şapte de palme spre sat.» Cum de s-o fi şters tocmai vorba dinainte, nu pot să pricep. Dar să trecem şi peste asta. Care sat? Al nostru ori Valea Măcrişului?

— Eu zic că al nostru, că grecul la noi s-a îngropat.

— Deştept eşti, mă!... Eu dacă aş avea capul tău, aş sparge nuci cu el.

— Pot să ţi-l dau cu împrumut, se arătă Olmazu dispus să-l ajute.

— Mai bine taci din gură şi ascultă pînă la sfîrşit. «Dacă sapă în dreptul... o platformă de cărămidă... dedesuptul ei... rece... pic... verde...» Parcă dinadins s-au şters cuvintele. Ca să

24

încurci pe cineva, nici că se putea mai bine. Să-l încurci dar să-l şi pui cu palmele pe jar. Asta e tot. Ar mai fi şi semnele astea ciudate de la sfîrşit — îşi plimbă degetele pe deasupra pergamentului — sînt mai mult un fel de desene... Parcă o hartă... Aici pare a fi scris un an... Ăsta e opt; înaintea lui nu se vede nimic, aici iar lipseşte ceva, ultimul e tot opt...

— O fi o mie opt sute optzeci şi opt!... strigă Olmazu sărind de la locul lui ca să n-o încaseze...

Mitică Buică spuse împăciuitor:

— Ce-ar fi dacă am arăta pergamentul străstrăbunicului tău Marine? Poate că moş Tănase Onosa ar putea descifra semnele acelea ciudate. O fi fost vreun alt alfabet pe vremea lui... Olmazu nu-l luă în seamă. Se uita la marginea cerului unde apăruse un nor ciudat; semăna cu un viţel de lapte rătăcit pe un drum pustiu; stătea cu gîtul întins şi parcă lingea urma lăsată de soare în apusul lui. Norul se mişcă şi curînd luă o altă formă. Îi veni să rîdă. Au fost treziţi din gînduri de vocea gravă a căpitanului:

— Stră-străbunicul Onosa ar putea să ne ajute, dar e plecat la herghelie...

— Şi ce? Mergem mîine la el, spuseră Mitică Buică şi Vasile Olmazu într-un glas.

(Va urma)

«RACHETA DE AUR»

10

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE -

Pisica neagră

După marea performanță din 1969, cînd echipa României (Țiriac–Năstase) a ajuns în finala «Cupei Davis», cartea de vizită a jucătorilor români putea onora orice turneu, așa că nu ne-am mirat primind invitația de a participa la faimosul «indoor american», adică la turneul de tenis pe teren acoperit («indoor» — «în sală»), turneu care are valoarea unui campionat mondial în sală.

Am luat avionul și am traversat Atlanticul. Aveam încă în suflet amărăciunea înfrîngerii de la Cleveland, dar crescuse în noi uriașa dorință de a arăta adevărata noastră valoare și că terenul de beton de la Cleveland atîrnase... greu în talgerul înfrîngerii noastre. Pe gazon sau pe zgură am fi învins, desigur...

Turneul «indoor» american este, de fapt, o sumă de turnee care se desfășoară la Omaha (statul Nebraska), Philadelphia, New York, Salisbury, Macon și Hampton, fiecare oferind cîștigătorului un număr de puncte. Cel care strînge o... zestre mai mare, cîștigă trofeul Gilette. Cel mai puternic este turneul de la Salisbury, turneu «open» (adică deschis, deci la care pot lua parte atît jucătorii amatori cît și cei profesioniști). Învingătorul devine campion internațional al S.U.A. și, neoficial, este recunoscut campion mondial de tenis pe teren acoperit.

— Ne așteaptă un maraton de turnee, Iliuță, mi-a spus Țiriac odată ajunși la Omaha. Trebuie să învingem cu orice preț. Nu-mi iese din cap Clevelandul.

— Nici mie...

La Omaha, în acel sfîrșit de ianuarie 1970, am pierdut în fața lui Richey, încă din turul doi.

— Am început-o cu stîngul, i-am spus lui Țiriac, cu glasul unui om descurajat. Nu degeaba azi, înainte de a intra pe teren, mi-a tăiat calea o pisică neagră.

— Dacă ai de gînd să te vaieți, eu zic să ne facem bagajele și să plecăm acasă.

— Și cum o să motivăm?

— Că ți-ai uitat... biberonul la București, a spus Țiriac cu o ironie care trăda asprime. Să dau telefon la agenția de bilete? Sau să anunț ecarisajul american să strîngă, în ziua meciurilor tale, toate pisicile negre?

Am tăcut, lăsînd capul în jos. Ne-am făcut, ce-i drept, bagajele, dar pentru... Philadelphia, nu pentru București. La Philadelphia, primul mare «open», am ajuns în finală învingîndu-l pe englezul Taylor. În finală însă am pierdut în fața lui Rod Laver, cel mai bun jucător din lume, un stîngaci... pistruiat, supranumit «mașina cibernetică de jucat tenis» (joacă cu o exactitate matematică și pare insensibil: nu rîde, nu se enervează, nu protestează la deciziile greșite ale arbitrului...).

La sfîrșitul primului set, tribunele erau în picioare. Cîștigasem la marele Laver. În continuare, experiența supercampionului și-a spus cuvîntul: a egalat și, în setul trei, m-a învins la limită.

La dublu, am ajuns în semifinală, cînd trebuia să jucăm cu americanii Arthur Ashe și Denis Ralston.

— Cam a ce miroase finala asta, Iliuță? m-a întrebat Țiriac.

— A Cleveland. A reeditarea finalei din «Cupa Davis». Doar că se joacă în sală.

— Exact! Ei bine, trebuie să răzbunăm acel... «Cleveland». Trebuie să-i batem pe americani.

Și... i-am bătut. Cu 6—4, 6—3. «Clevelandul anului 1969» era răzbunat!

În seara zilei ne aflam în holul hotelului. Țiriac răsfoia niște ziare americane:

— «Năstase printre primii zece din lume»... «Nasty la un pas de victorie în fața marelui Laver»... «Ascensiunea românilor continuă»... «Succesul din Cupa Davis n-a fost întîmplător»...

— Ce tot mormăi acolo? l-am întrebat pe prietenul meu.

— Caut adresa unei agenții aeriene, să ne trimită bilete. Să plecăm acasă că ți-ai uitat... biberonul la București.

Ironia lui Țiriac era usturătoare. Făcea aluzie la descurajarea mea de după turneul de la Omaha.

— ...Și mai caut adresa ecarisajului din Philadelphia. Să le mulțumesc că au... «arestat» toate pisicile negre înaintea meciului cu Ashe, a continuat Țiriac...

Am roșit. Mi-era rușine ca, la prima înfrîngere, vrusesem să dau bir cu fugiții. Înțelegeam, în sfîrșit, că în sport, ca și în viață, nu ai numai succese, și că nu trebuie să te descurajezi niciodată.

(va urma)

Băieții de pe strada mea

SCENARIU: OCTAV PANCU-IAȘI

Desene: PUIU MANU

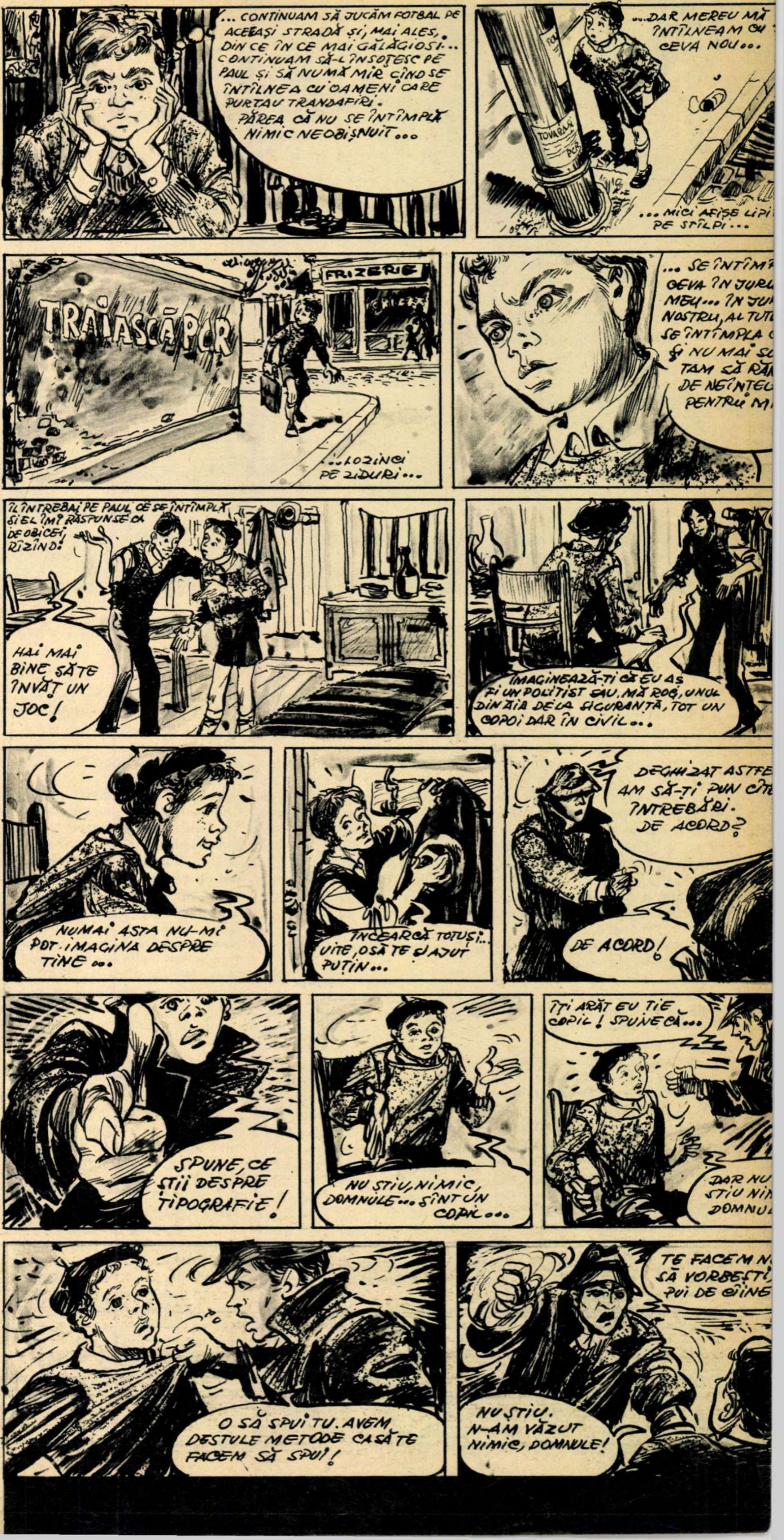
... CONTINUAM SĂ JUCĂM FOTBAL PE ACEEAȘI STRADĂ ȘI, MAI ALES, DIN CE ÎN CE MAI GĂLĂGIOȘI... CONTINUAM SĂ-L ÎNSOȚESC PE PAUL ȘI SĂ NU MĂ MIR CÎND SE ÎNTÎLNEA CU OAMENI CARE PURTAU TRANDAFIRI.
PĂREA CĂ NU SE ÎNTÎMPLĂ NIMIC NEOBIȘNUIT...
...DAR MEREU MĂ ÎNTÎLNEAM CU CEVA NOU...
TOVARĂȘ
PCR
... MICI AFIȘE LIPI
PE STÎLPI...
TRĂIASCĂ PCR
FRIZERIE
...LOZINCI PE ZIDURI...
... SE ÎNTÎM
CEVA ÎN JURU
MEU... ÎN JU
NOSTRU, AL TUT
SE ÎNTÎMPLA
ȘI NU MAI SU
TAM SĂ RĂ
DE NEÎNȚEL
PENTRU MI
ÎL ÎNTREBAI PE PAUL CE SE ÎNTÎMPLĂ ȘI EL ÎMI RĂSPUNSE CA DE OBICEI, RÎZÎND:
HAI MAI BINE SĂ TE ÎNVĂȚ UN JOC!
IMAGINEAZĂ-ȚI CĂ EU AȘ FI UN POLIȚIST SAU, MĂ ROG, UNUL DIN ĂIA DE LA SIGURANȚĂ, TOT UN COPOI DAR ÎN CIVIL...
NUMAI ASTA NU-MI POT IMAGINA DESPRE TINE...
ÎNCEARCĂ TOTUȘI... UITE, O SĂ TE ȘI AJUT PUȚIN...
DEGHIZAT ASTFE
AM SĂ-ȚI PUN CÎT
ÎNTREBĂRI.
DE ACORD?
DE ACORD!
SPUNE, CE ȘTII DESPRE TIPOGRAFIE!
NU ȘTIU, NIMIC, DOMNULE... SÎNT UN COPIL...
ÎȚI ARĂT EU ȚIE COPIL! SPUNE CĂ...
DAR NU
ȘTIU NI
DOMNUL
O SĂ SPUI TU. AVEM DESTULE METODE CA SĂ TE FACEM SĂ SPUI!
TE FACEM N
SĂ VORBEȘTI
PUI DE CÎINE
NU ȘTIU. N-AM VĂZUT NIMIC, DOMNULE!

(Va urma)

ÎN CĂUTAREA «CHEII UNEI SĂNĂTĂȚI PERFECTE»

SÎNTEM CONVINȘI NU NUMAI CĂ VĂ AMINTIȚI,
CI ȘI CĂ FOLOSIȚI ÎN CONTINUARE «CHEIA UNEI SĂNĂTĂȚI PERFECTE»,
MATERIAL PUBLICAT ÎN NR. 32 DIN ANUL 1970
AL REVISTEI NOASTRE.
CURIOȘI SĂ VEDEM CARE SÎNT REZULTATELE
DUPĂ
CELE 7 LUNI CARE AU TRECUT DE-ATUNCI ȘI SIGURI
CĂ ELE VĂ INTERESEAZĂ ȘI PE VOI,
L-AM RUGAT PE COLABORATORUL NOSTRU
TIBERIU BAN
SĂ FACĂ O INVESTIGAȚIE ÎNTR-O CLASĂ.
PUBLICĂM MAI JOS ACEST TEXT,
IAR ÎNTR-UNUL DIN NUMERELE VIITOARE
VOM REVENI CU SFATURILE UNOR SPECIALIȘTI
PE MARGINEA DEFICIENȚELOR SEMNALATE.

Calea întortochiată

SPRE CELE 65 DE PUNCTE

CARE 80, CARE 65, CARE

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Cine a venit cu ideea? Cine a spus «Hai să reluăm probele din „Cheia unei sănătăți perfecte", căci iarna-i pe ducă?». Un glas a spus: «Deocamdată tind spre 65!» iar altul, mai modest, a adăugat: «...Nici 50 de puncte nu-s de disprețuit». Cine? Greu de aflat. În clasa a V-a B a Școlii generale nr. 189, aflată undeva, în sudul Capitalei, mai precis în Berceni, nu-i bancă fără de revista «Cutezătorii», iar în multe apartamente, prinsă în pioneze, subliniată cu creionul roșu, «Cheia unei sănătăți perfecte» cu ale sale baremuri... nevralgice. Deci, interes general. Dar cine a declanșat reluarea întrecerilor? Cei din băncile aflate lîngă fereastră vorbesc de Cătălin Hriminc, cei de lîngă ușă îl pomenesc pe Vasile Ilade, iar fetele înarmate cu 1 001 argumente (toate, dar absolut toate, convingătoare!) susțin că Alexandrina Penciu a aruncat mănușa... măsurării forțelor. Singura care zîmbește misterios, dar tace, este diriginta clasei. Profesoara Cecilia Ene știe totul, dar nu trădează nimic.

●

De la 30 la 65 puncte pare un simplu galop de sănătate. Așa este? Da și nu. De ce însă 30 puncte? La întrebarea «Cine practică zilnic gimnastica de înviorare?», se ridică 38 de brațe. Deci, întreaga clasă a luat startul cu 20 puncte acordate acestui exercițiu. Urmează un test fulger: alegem la întîmplare 2—3 pionieri. Solicitați să execute fragmente din programul zilnic, fiecare ne demonstrează multă siguranță. Ne declarăm mulțumiți. Într-o clasă unde media de înălțime este foarte apropiată de normal și unde zilnic se fac exerciții, care stimulează «întinderea» pe verticală a corpului, iată un fapt pe care-l consemnăm cu plăcere. Deci, pentru cele 20 de puncte, un sincer «bravo»! Ce urmează?

●

Viitorul inginer mecanic Cătălin Hriminc (declarația a fost făcută cu toată seriozitatea, deci îi acordăm girul cuvenit) este un băiat călătorit. Vorbește de multe locuri frumoase ale țării, dar mai des se oprește la Iași. Nicolae Din pomenește de Rucăr, Piatra Neamț și Sibiu. Marian Bîlă e un expert al Litoralului și al Oltului, ba mai mult, cunoaște pasiunea vînatului, deocamdată în calitate de... chibiț. Discuția continuă, dar eu vă relatez pe scurt: 38 din 38 au la activ excursii, drumeții... Deci, la 20 de puncte, adăugăm încă 10. Și iată că fiecare pornește cu 30 de puncte. Dar «hopul» de abia acum urmează.

Vîntul e rece, cerul însorit, dar n-avem timp de mărunțișuri. Se formează seriile la 60 m plat. Discuții, preferințe, proteste dar, inevitabil, primul start. «Plecarea» este oficiată de profesoara Aurelia Iancu, iar la «sosire» se agită eleva Mihaela Martinescu. Fotoreporterul nostru pare încurcat. Pe cine să fotografieze? Băieții strigă «Pe Ilade!» iar fetele ca un ecou «Ba, pe Sanda și Mariana!» Aparatul de fotografiat țăcănește de zor, noi notăm timpurile. Surpriză în Berceni! Cu două excepții, toate «timpurile» sînt sub barem, unele chiar foarte valoroase. Nu uitați condițiile: vînt, teren moale, început de sezon... Vasile Ilade 7,9 ca și Niculae, Din Cătălin 8,3, secondat îndeaproape de Ionel Dinu, Marian Bîlă și Lucian Neagu. Dintre fete se impun Sanda Penciu (8), Mariana Lupu (8,4), Niculina Martin (8,6) și Elena Niți, Maria Popovici, Luminița Arion. Deci, cu rare excepții: 30+5=35. Acum, încotro?

●

La săritura în lungime, trierea începe necruțător. Diferențele sînt însă mici. În medie 5—10 cm. Se sare (băieții) în jurul a 3 m. Performer, Nicolae Din (3,20, 3,35...). Stil frumos, Ionel Dinu. Fetele jubilează. Din «seria» de șase concurente numai una are o diferență în minus de 3—4 centimetri. Sanda e autoritară: 3,25 m. Notăm: e prima ieșire în aer liber. De abia de acum încolo începe pregătirea, întrecerea, cizelarea și din nou tentativa.

Adăugăm la 35 pct. încă 5 pct. Deci, unii au atins limita celor 40 de pct. Drumul continuă...

●

Bara «chinurilor» e situată în fundul curții. E mai bine așa. Colegii aflați în alte clase (era exact pauza mare!) n-au văzut prea multe din întreceri, din aceste autoverificări, căci altfel aveau ce comenta săptămîni în șir. Fetele au capotat. Nici vorbă de două trageri corecte, așa ca să atingi cu bărbia bara rece și nesuferită. Ce să-i faci!? Taci și privești la băieți. Dar... și la ei o mare surpriză: baremul de 4 ridicări pare greu de realizat. Numai Nicolae Din (ambițios băiat!) depășește «norma»: 5 ridicări. Restul... Restul, atît băieții, cît și fetele, mai au de exersat. Cineva (nu-l trădez) a spus că își petrece recreația mare lîngă bara metalică. E o soluție?

O clasă cu 38 de elevi: 12 înoată, 13 merg pe bicicletă, 22 practică fotbalul, fetele nu joacă încă handbal etc. În medie, după punctajul «Cheii unei sănătăți perfecte» fiecare atinge cifra de 50—60 puncte, cu unele excepții chiar 80 puncte. Deci începutul a fost făcut. Dar e prea puțin. Un pionier de vîrsta lor poate mult mai mult. Începînd de mîine, ba de azi, fiecare să treacă la lucru. Dar cine i-a îndemnat ca să reia întrecerile din toamnă? Interesul pentru propria lor sănătate, pentru propriul lor corp care se află în fața marei și minunatei încercări: viața.

Tiberiu BAN

Fără cuvinte...

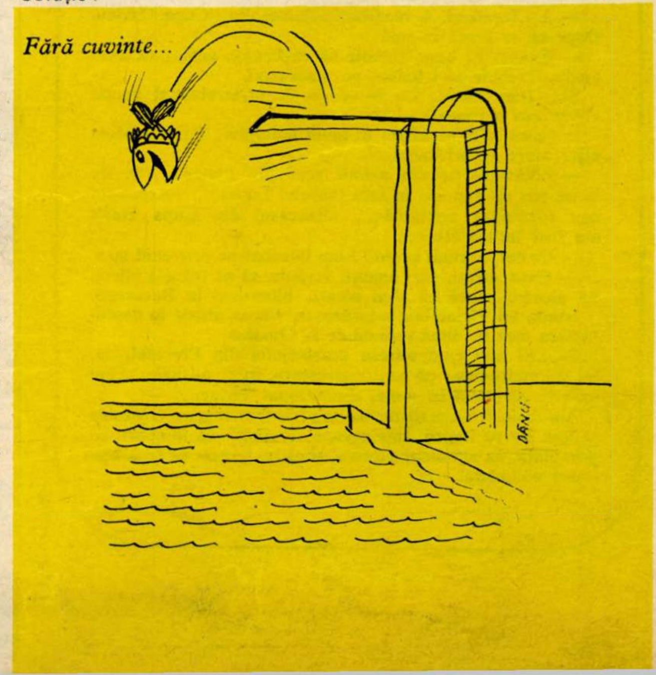

„EXPLOZIA“ DE PE STADIONUL REPUBLICII

N-am să vorbesc prea mult, deşi e vorba de ceva atît de interesant, încît aş putea să acopăr cîteva pagini de revistă. Am să vă spun doar că, într-una din zilele de vacanţă, pe stadionul «Republicii» din Bucureşti, din iniţiativa Consiliului municipal al Organizaţiei pionierilor, s-au desfăşurat cîteva întreceri sportive care l-a făcut, pur şi simplu, să... explodeze (la figurat, bineînţeles). O adevărată explozie a pasiunii, a încîntării, a emoţiei, declanşată concomitent la peste 10000 de pionieri şi şcolari prezenţi în tribune (intrarea fiind liberă), care au asistat, timp de cîteva ore, la cîteva probe de alergare, la o cursă de carturi, la o cursă de ciclism, dar mai ales la cele două meciuri de fotbal de înaltă clasă (la modul real) dintre cele două echipe ale copiilor danezi, membri ai clubului «Pioneren» din Copenhaga pe de o parte, şi două echipe ale pionierilor noştri — una aparţinînd Şcolii generale nr. 96, cealaltă Clubului sportiv «Cutezătorii».

Ziceau, pe de margine, nişte specialişti într-ale fotbalului: «Ia uitaţi-vă de ce-s în stare puştii! Să vezi şi să nu-ţi vină să crezi cît fotbal ştiu! Mai ceva decît la un cuplaj divizionar!» Şi asta era realitatea. Şi mă gîndeam, în clipele acelea, la voi şi-mi ziceam: «Ce-ar fi dacă aţi bate la porţile stadioanelor cu mai multă insistenţă, şi-aţi cere ca măcar de cîteva ori pe an, în nişte zile precise şi «goale» de competiţiile celor mari, să vă fie puse la dispoziţie toate acestea, cîte se află în ţară. Sînt convins că indiferent dacă v-aţi întrece cu invitaţii de peste hotare sau numai între voi, aţi reuşi nu numai să smulgeţi, de fiecare dată, asemenea exclamaţii admirative, ci şi să dovediţi, cu mare putere de convingere, că sportul e capabil să «umple» util şi pasionant o mare parte a timpului liber. Şi pentru că mai avem încă nevoie de o asemenea reclamă, vă invităm să perseveraţi, să îndrăzniţi. Poate că cei care deţin cheile stadioanelor vă vor înţelege.

CARE E MAI «IUTE DE PICIOR?» ASPECT DELA ÎNTRECEREA DE ALERGARE DINTRE ATLEŢII ŞCOLII GENERALE NR. 1 DIN BUCUREŞTI ŞI ŞCOLII GENERALE NR. 3 DIN GIURGIU, SURPRINS PE PELICULĂ DE CĂTRE PIONIERUL ENE FLORIN (ELEV LA ŞCOALA GAZDĂ).

▲ Nu contează că unii au pierdut iar alţii au cîştigat, ci că s-au cunoscut şi s-au împrietenit. O fotografie de album atît pentru gazde, cît şi pentru oaspeţi.

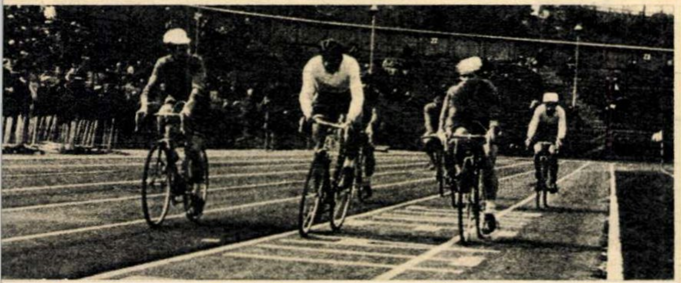

▲ Pionieri-ciclişti, într-o interesantă cursă eliminatorie.

Piloţii de la Palatul pionierilor se pregătesc pentru start.

▼

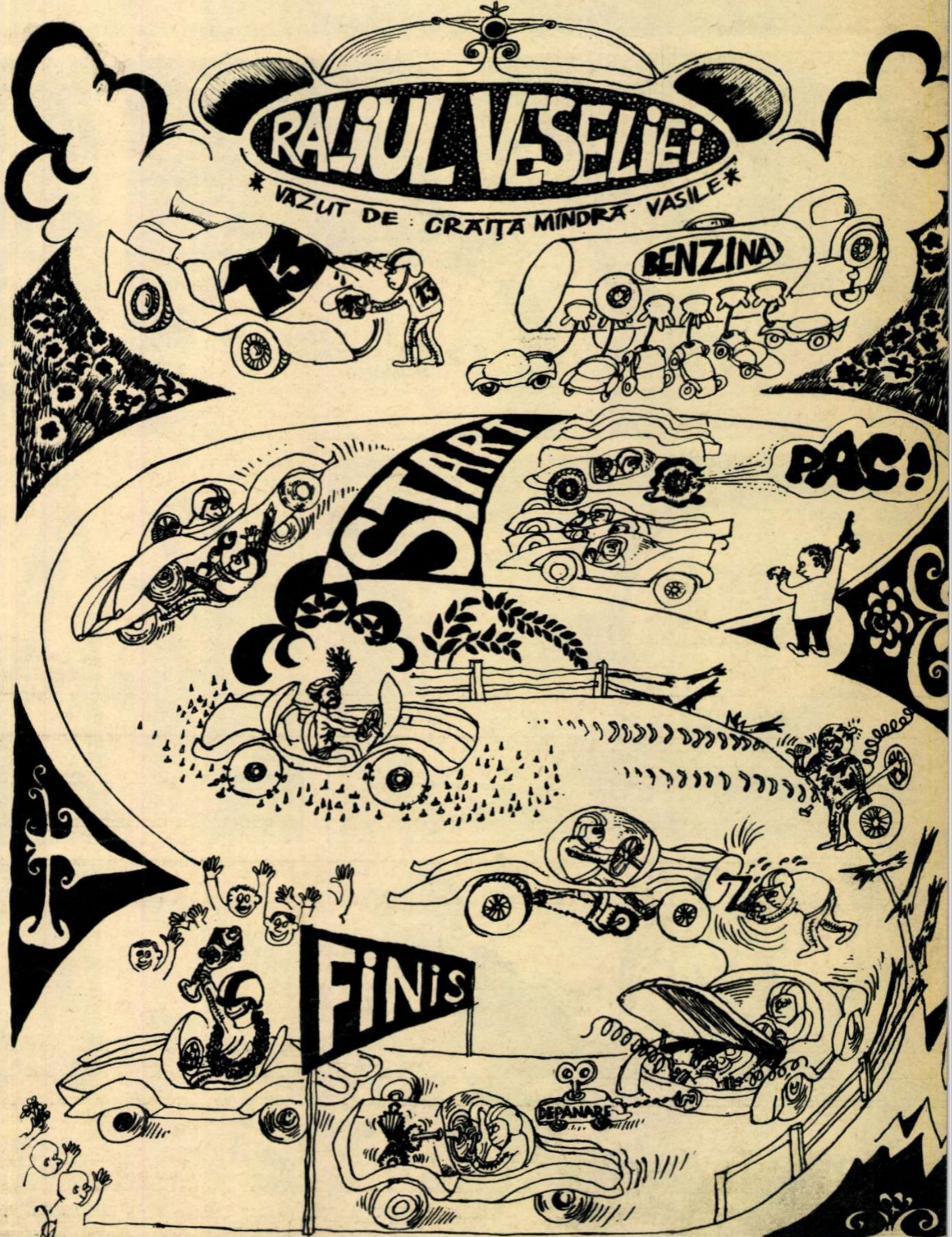

ȘOIMII carpaților

7

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **UNCHIUL MATEI AFLĂ DE LA UNUL DINTRE OAMENII PE CARE ȘOIMII CARPAȚILOR ÎI ELIBEREAZĂ DE SUB BAIONETELE HITLERISTE CĂ ONIȘOR ESTE ÎN PRIMEJDIE DE A FI EXECUTAT, CĂ ÎN ORĂȘELUL OCUPAT MUNCITORII AU ORGANIZAT REZISTENȚA. ȘOIMII CARPAȚILOR TREBUIE SĂ ACȚIONEZE RAPID, DAR TOCMAI ATUNCI URSUL-PITIC ÎI ARATĂ UNCHIULUI MATEI CĂ SĂGEATĂ ALBASTRĂ, UNUL DINTRE APRIGII ȘOIMI, A CĂZUT ÎN LUPTĂ.**

Scenariu: PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

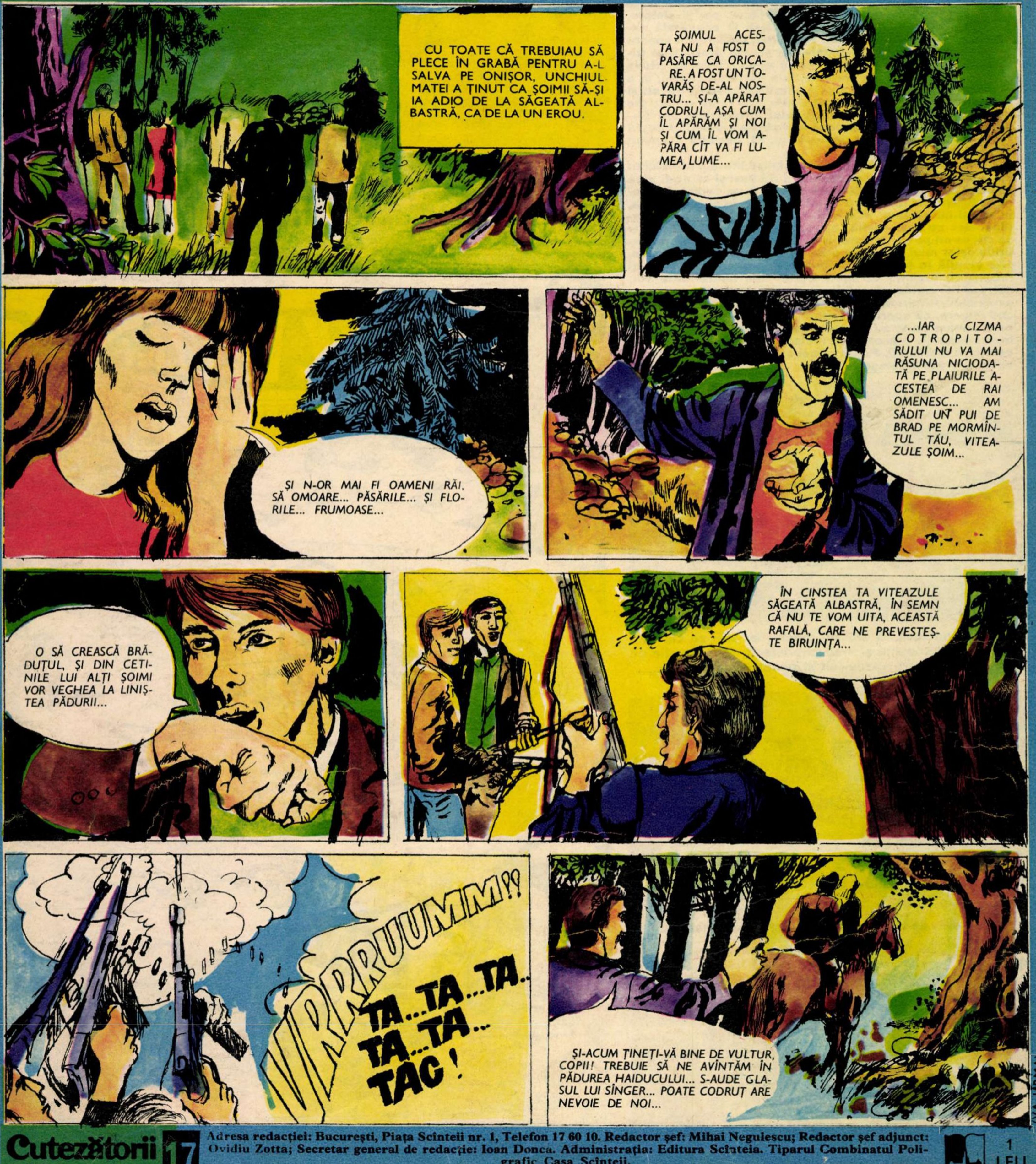
CU TOATE CĂ TREBUIAU SĂ PLECE ÎN GRABĂ PENTRU A-L SALVA PE ONIȘOR, UNCHIUL MATEI A ȚINUT CA ȘOIMII SĂ-ȘI IA ADIO DE LA SĂGEATĂ ALBASTRĂ, CA DE LA UN EROU.
ȘOIMUL ACESTA NU A FOST O PASĂRE CA ORICARE. A FOST UN TOVARĂȘ DE-AL NOSTRU... ȘI-A APĂRAT CODRUL, AȘA CUM ÎL APĂRĂM ȘI NOI ȘI CUM ÎL VOM APĂRA CÎT VA FI LUMEA, LUME...
ȘI N-OR MAI FI OAMENI RĂI, SĂ OMOARE... PĂSĂRILE... ȘI FLORILE... FRUMOASE...
...IAR CIZMA COTROPITORULUI NU VA MAI RĂSUNA NICIODATĂ PE PLAIURILE ACESTEA DE RAI OMENESC... AM SĂDIT UN PUI DE BRAD PE MORMÎNTUL TĂU, VITEAZULE ȘOIM...
O SĂ CREASCĂ BRĂDUȚUL, ȘI DIN CETINILE LUI ALȚI ȘOIMI VOR VEGHEA LA LINIȘTEA PĂDURII...
ÎN CINSTEA TA VITEAZULE SĂGEATĂ ALBASTRĂ, ÎN SEMN CĂ NU TE VOM UITA, ACEASTĂ RAFALĂ, CARE NE PREVESTEȘTE BIRUINȚA...
VRRRUUMM!!
TA...TA...TA... TA...TA... TA...TAC!
ȘI-ACUM ȚINEȚI-VĂ BINE DE VULTUR, COPII! TREBUIE SĂ NE AVÎNTĂM ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI... S-AUDE GLASUL LUI SÎNGER... POATE CODRUȚ ARE NEVOIE DE NOI...

(VA URMA)

Cutezătorii 17

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN !

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

18

JOI, 6 MAI
1971, ANUL V

189

Biblioteca municipală
Târgu-Mureș

5

Fotografie: GRIGORE PREPELIȚĂ

1921
1971

GLORIOSUL SEMICENTENAR

de conf. univ.

VIRGILIU RADULIAN

Președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului învățămîntului

Apariția cu 50 de ani în urmă a Partidului Comunist Român a însemnat cea mai luminoasă pagină din încercata istorie a poporului român care de secole și milenii a luptat cu abnegație pentru ființa sa națională, pentru apărarea independenței și pentru progres social. Partidul Comunist Român a preluat aceste glorioase tradiții de luptă ale poporului și le-a dus mai departe pînă la victorie, pînă la izbînda socialismului pe pămîntul românesc.

Făuritor al socialismului, al progresului multilateral al patriei, al creșterii bunăstării materiale și spirituale a celor ce muncesc, partidul a fost și este singura forță revoluționară capabilă să dea viață celor mai profunde năzuințe ale poporului, să ridice România socialistă pe cele mai înalte culmi de cultură și civilizație umană, să dea strălucire numelui patriei noastre, printre celelalte națiuni ale lumii contemporane.

Partidul Comunist Român este și făuritorul copilăriei fericite a celor mai tinere vlăstare ale patriei, părintele drag al pionierilor și școlarilor, cel care a dat ființă mișcării pionierești din țara noastră, stabilindu-i menirea, înscriindu-i numele și programul de activitate printre cele care să contribuie la creșterea unui schimb demn, viguros, entuziast și priceput al constructorilor socialismului. Sub conducerea neîntreruptă a P.C.R. pionieria își aduce cu generozitate întreaga sa contribuție la creșterea tinerilor purtători ai cravatelor roșii în spiritul idealurilor comunismului, al dragostei profunde față de patrie și popor, la creșterea și pregătirea lor pentru muncă și viață în societatea socialistă.

Primele grupuri de pionieri au apărut încă în anii 1929–1930 la îndemnul P.C.R. în centre muncitorești cum au fost Cluj, Timișoara, București, Valea Jiului, Arad ș.a. unde cei mai tineri luptători, alături de utecişti au primit educația revoluționară a comuniștilor și au participat după puterile lor la lupta proletariatului român din anii 1929–1933 și cei următori. Pionierii României, organizație înființată de asemenea de P.C.R. în anii 1945–1946, și care a cuprins peste 15 000 membri, a dus mai departe aceste începuturi, pregătind condițiile pentru apariția în 1949 a mișcării pionierești revoluționare de masă din țara noastră. În cei peste 20 de ani de existență și îndeosebi după reorganizarea mișcării pionierești din 1966, pe baza hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R., pionieria a înflorit cu un avînt nestăvilit, reușind să-i reunească pe membrii organizației în strădania lor de a-și dărui interesul, înflăcărarea, energia și devotamentul, întreaga lor activitate poporului și patriei, de a sprijini activ școala în realizarea sarcinilor sale, de a-și petrece în chip plăcut și educativ timpul liber astfel încît să devină buni cetățeni, de a face fapte demne, cinstind înaltul titlu de fii credincioși ai P.C.R. Cu prilejul decorării organizației cu cea mai înaltă distincție a țării, «Ordinul Steaua R.S.R.» clasa I, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, spunea, «Prețuim mult activitatea susținută dusă de Organizația revoluționară a copiilor din România, alături de organizația revoluționară a tineretului, sub conducerea partidului, faptul că din rîndurile pionierilor au crescut zeci de mii de cadre de nădejde ale patriei noastre în toate domeniile de activitate, că mulți dintre cei care acum 15–20 de ani au primit cravata roșie de pionier sînt astăzi activiști de răspundere în numeroase domenii ale vieții sociale, se achită cu cinste de încrederea pe care le-o acordă partidul și poporul». Înalta apreciere și însuflețitorul îndemn al Secretarului general reprezintă pentru organizația noastră o îndatorire de onoare, aceea de a răspunde încrederii partidului prin activități și fapte de seamă cu o puternică înrîurire educativă și politică, de participare activă și entuziastă a tuturor pionierilor la munca poporului. Fiecare pionier se străduie să fie fruntaș în activitatea sa, exemplu viu, să depună pasiune și pricepere în tot ceea ce înfăptuiește, dovedind prin fapte atașamentul față de partid, față de Organizația pionierilor, manifestînd inițiativă și răspundere în îndeplinirea îndatoririlor pionierești. El este micul cetățean al patriei, cutezătorul și îndrăznețul fiu al țării sale, nădejdea de mîine a poporului.

Pionierul năzuiește cu toată ființa sa să devină urmaș demn al comuniștilor, să devină cetățean de valoare al patriei. Pentru el, comunistul se aseamănă cu idealul, întruchipînd calitățile omului înaintat, legat profund de popor și patrie, cu mintea clar văzătoare și sufletul limpede, luptător neînfricat, entuziast și generos, harnic, cinstit și creator, gata oricînd să-și asume cu pasiune și curaj îndatoririle sociale ce-i revin. Pentru comunist nu există deosebire între vorbe și fapte, iar ideile sale sînt duse totdeauna pînă la capăt. De aceea, el este un om vrednic, destoinic, care nu dă niciodată înapoi în fața greutăților ci, dimpotrivă, le înfrînge. Comunistul este un mare cutezător, iar pionierii și-au însușit de la el deviza «De la comuniști învățăm cutezanța». În partidul comunist și-n figura comunistului, pionierii văd frumusețea și demnitatea lor viitoare.

Cu întreg entuziasmul de care sînt capabili, cei 1 600 000 de pionieri ai României socialiste își exprimă în aceste zile atașamentul față de partid, sărbătorind marea sa aniversare. Zeci de mii de pionieri din județele **Prahova, Brașov, Dîmbovița, Buzău, Dolj,** Sibiu, din municipiul **București, județul Ilfov, Teleorman, Constanța** ș.a. au vizitat **Muzeul Doftana** și **Muzeul de Istorie a P.C.R., a mișcării revoluționare și democratice, au participat la concursurile cu tema «Și noi vom fi comuniști» sau «Comunistul din preajma mea», au organizat expoziții și întîlniri cu activiști de partid, au pregătit și susținut interesante și frumoase programe artistice.** Peste 800 de pionieri de la Școala generală nr. 1 din Petroșeni au organizat un moment festiv «Te cînt partid, părinte drag»; peste 300 de pionieri din cei 400 ai unității Liceului «Frații Buzești» din Craiova au vizitat Muzeul Doftana unde au organizat o solemnă evocare; la Școala generală de 10 ani Feldru din județul Bistrița-Năsăud, pionierii au participat la un recital de cîntece și poezii închinate partidului, acțiuni asemănătoare desfășurîndu-se și la școlile din Reghin, Copîteni Turda, comuna Ziduri, județul Buzău, Broșteni-Mehedinți și multe altele. La Constanța, a avut loc o întîlnire a tovarășului Vasile Vîlcu, prim-secretar al Comitetului județean P.C.R. cu președinții de unitate și peste 3 000 de pionieri din județ, în cadrul căreia, pionierii s-au angajat să planteze fiecare cîte 5 pomi fructiferi și să colecteze împreună peste 30 tone plante medicinale. În multe comune angajamentele au fost deja realizate. În toate unitățile și detașamentele de pe întreg cuprinsul țării, pionierii au întîmpinat și întîmpină marea sărbătoare cu acțiuni diverse, pregătindu-se totodată pentru grandioase manifestări, parăzi pionierești și demonstrații ce au avut și vor avea loc cu prilejul zilelor de 1 Mai și 8 Mai. Pretutindeni vor avea loc adunări solemne, dedicate acestui remarcabil eveniment.

Pionierii țării — copii români, maghiari, germani și de alte naționalități, uniți prin trainică frăție — adresează, alături de comandanți și activiști, Partidului Comunist Român, cu prilejul celei de a 50-a aniversări, întreaga lor recunoștință și se angajează să răspundă totdeauna la chemarea sa pentru noi înfăptuiri în folosul poporului, al socialismului și progresului patriei, cu deviza pionierească «Tot înainte!»

Omagiul cravatelor roșii

P.C.R.
50
1921 - 1971

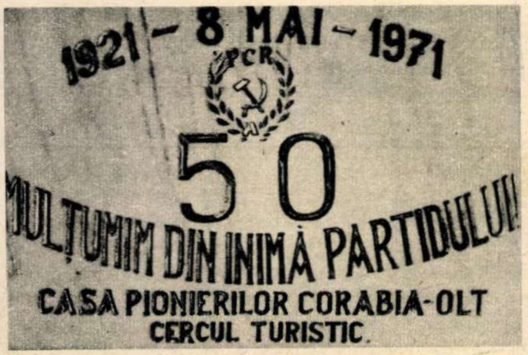

TELEGRAMĂ

Informăm redacția că **echipajul «Danubius»**, format din **membri ai cercului turistic de la Casa pionierilor din Corabia, județul Olt**, a îndeplinit cu succes misiunea. În munții Cibinului, pe vîrful Foltea (1971 m) a fost fixată o placă omagială în cinstea aniversării partidului. Momentul a fost emoționant, iar deviza pionierească a răsunat ca un angajament al pionierilor față de Partidul Comunist Român.

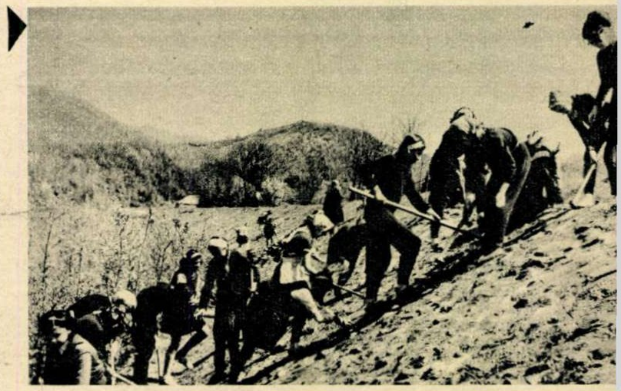

● **Oțelul Roșu, județul Caraș Severin. Elena Marcanescu de la Școala generală nr. 1** informează redacția: «Împreună cu toți locuitorii tînărului nostru oraș de pe Valea Bistrei și noi, cei mai mici, ne alăturăm eforturilor generale pentru ca orașul să arate «ca o floare», să sărbătorim aniversarea partidului așa cum se cuvine.

● Pionierul **Ion Cionca, președintele unității de pionieri de la Școala generală nr. 2 din Cîmpina** se adresează redacției cu rugămintea de a se mentiona în revistă: «Concursul «Orașul meu, orașul comuniștilor», organizat de către pionieri, a avut un răsunet deosebit. În vederea pregătirii acestuia au avut loc numeroase vizite la muzee, întîlniri cu vechi membrii de partid».

● Din **comuna Pesac, județul Timiș, Lidia Selejan** transmite cu bucurie: «Trebuie să vă anunțăm că în cinstea zilei de 8 Mai părinții și ceilalți locuitori din satul nostru au hotărît să ajute la terminarea noului cămin cultural. Se pregătește o inaugurare grozavă, iar noi, pionierii, am alcătuit un program cultural-artistic foarte frumos pe care-l vom prezenta pe noua scenă a căminului care va purta numele de „8 Mai“».

PCR
50
1921-1971

Dăruire

S-a născut și a crescut pe lîngă vapoare. Iar cînd i-a venit timpul să-și aleagă meseria, n-a stat nici un moment la îndoială: pașii l-au purtat către Șantierul naval. N-a trecut mult timp și de la Tr. Severin și pînă la Sulina a început să se vorbească despre «lansatorul de nave», despre îndrăznețul meșter Dumitru Cazacu, omul care făcea navelor botezul apei. O meserie de curaj și de mare pricepere. De prima lansare depinde viața unei nave.

Au trecut ani de muncă, de satisfacții, de realizări. Meșterul a ieșit la pensie. Nu se putea însă împăca cu gîndul că de acum încolo va trebui să lipsească de la șantier. Oamenii din jur au crezut că se «va liniști», dar s-au înșelat. De cîte ori e vorba de vreo lansare importantă, nea Cazacu, înarmat cu noi idei și propuneri, își face apariția pe poarta șantierului. Lucrătorii mai vîrstnici nu se miră deloc cînd îl văd, iar cei tineri îl privesc cu admirație. Știu că ajutorul său e de preț. Doar el a lansat pe apă peste 700 de nave!

Cînd se reîntoarce acasă, soția îl dojenește, spunîndu-i că i-a venit timpul să se odihnească, dar nea Cazacu se așază la masa lui, absorbit și începe să-și noteze totul în «celebrul jurnal», o adevărată cronică a Șantierului naval gălățean. Acest caiet, cu scoarțele și filele îngălbenite de timp, înseamnă pentru el toate clipele din viața sa de lansator de nave, adunate într-un singur mănunchi.

VASILE CABURGAN,
Școala generală nr. 11,
Galați

Lucrare sosită la concursul «DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA»

În aceste zile sărbătorești de mai, cele mai frumoase gînduri ale tinerei generații se îndreaptă, cu fierbinte dragoste și recunoștință, către Partidul Comunist Român, către tovarășul Nicolae Ceausescu.

DRUM DE L

> *«PARTIDUL COMUNIST ESTE CONTINUATORUL LUPTELOR SECULARE DUSE DE POPORUL ROMÂN PENTRU NEATÎRNAREA ȚĂRII, PENTRU FORMAREA NAȚIUNII ROMÂNE ȘI A STATULUI NAȚIONAL UNITAR, PENTRU ACCELERAREA PROGRESULUI SOCIAL ȘI ÎNAINTAREA ROMÂNIEI PE CALEA CIVILIZAȚIEI.»*
>
> **NICOLAE CEAUȘESCU**

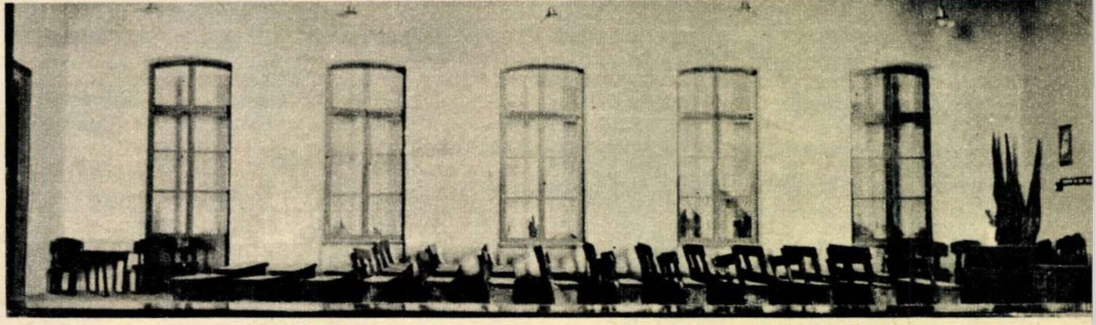

Sala de pe strada Sfîntu Ionică nr. 12 din București unde s-au desfășurat, în mai 1921, lucrările congresului de întemeiere a Partidului Comunist Român.

P.C.R.
50
1921 - 1971

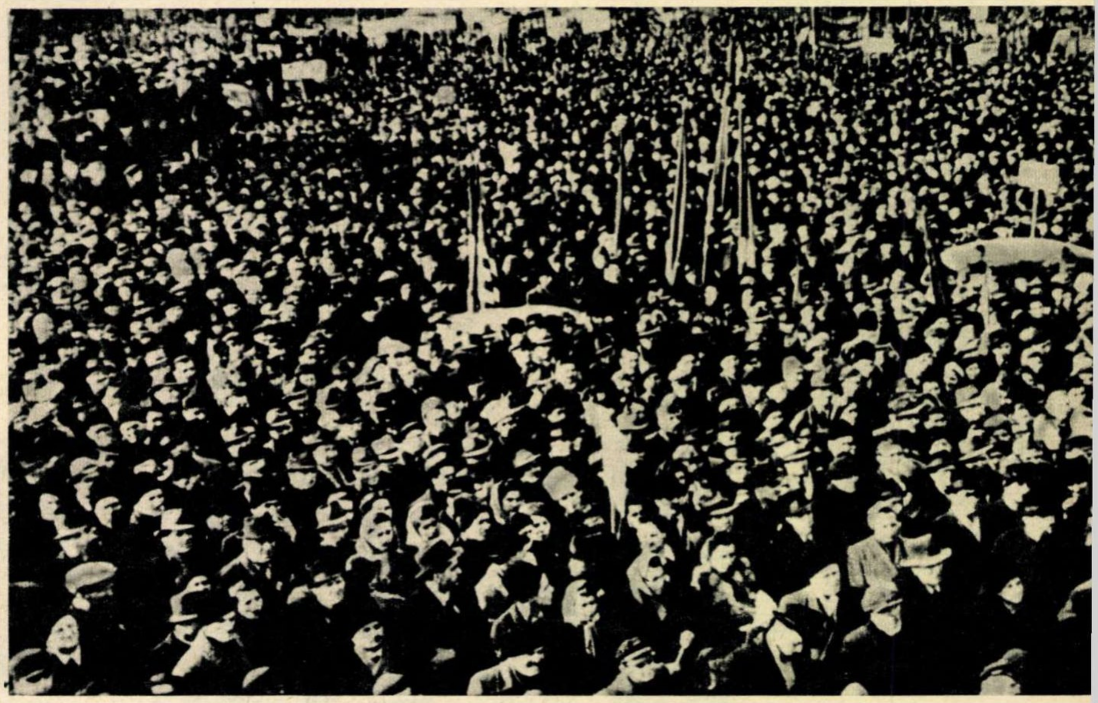

Anul 1945. Una din uriașele manifestații ale oamenilor din București, pentru sprijinirea Guvernului democratic dr. Petru Groza.

CTITORIE ÎN MAI

de prof. univ.

MIHAIL CRUCEANU

Au trecut cincizeci de ani de la întemeierea gloriosului nostru partid. Noi toți, cei care am trăit în mișcarea muncitorească evenimentele din jurul anului 1921, eram încredințați că trebuie să ducem cu consecvență lupta noastră revoluționară pentru eliberarea clasei muncitoare și o dată cu ea a întregului popor. Triumful Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a dat un plus de energie și optimism proletariatului internațional. Clasa muncitoare din România a înțeles la rîndul său că se poate scăpa de apăsarea clasei conducătoare, de sărăcie, de mizerie și de chinurile războiului, că poate ieși victorioasă împotriva stăpînilor, cînd e condusă de un partid revoluționar consecvent, de un partid comunist experimentat, un partid de tip nou. De asemenea, valul luptelor muncitorești din țara noastră — demonstrația de la 13 Decembrie 1918, greva generală din octombrie 1920, reprimate de aparatul de stat burghez, i-au făcut pe muncitori să înțeleagă cît de necesar este să aibă un partid de luptă puternic. Un astfel de partid și l-a creat clasa muncitoare din România în mai 1921, un partid care i-a fost și îi este învățător și conducător pe căile sinuoase ale istoriei.

Amintirile acelor zile le păstrez vii și luminoase... Delegații la congres sosiseră din toată țara în Capitală, dar au găsit sălile sediului încuiate și sigilate de guvernul generalului Averescu, cel care-și făcuse tristul renume de asasin a mii de țărani în răscoala din 1907. Ședințele congresului au început atunci în două odăi mici din strada Academiei, dînd spre o săliță îngustă, unde se adăpostea redacția ziarului «Socialismul». De acolo a plecat o delegație la Ministerul de interne, pentru a cere eliberarea sălii din strada Sf. Ionică, spre a continua dezbaterile congresului. Ministrul Argetoianu a primit-o cu o suspectă politețǎ, la început, apoi a devenit amenințător, spunînd că dă sala pe trei zile, dar să se știe că în țara românească nu se va permite nici o zi existența unui partid comunist. Și în felul său s-a ținut de cuvînt cît a putut!

La întoarcerea delegației, dezbaterile au continuat timp de trei zile, după care s-a hotărît transformarea partidului socialist în partid comunist și afilierea sa la Internaționala a III-a făurită de Lenin. Votarea se făcuse pe față și individual cu o mare majoritate de voturi. Entuziasmul era atît de puternic, încît delegații au ieșit din bănci cu urale nesfîrșite, s-au îmbrățișat, cu ochii umezi, cu obrajii înroșiți de emoție și toată această izbucnire de bucurie a fost acoperită de valul fierbinte al «Internaționalei», intonat de sute de voci.

Peste douăzeci și patru de ore, în aceeași sală, a năvălit prefectul poliției urmat de o droaie de comisari regali și comisari de poliție. Am fost siliți să așteptăm dubele poliției care urmau să ne transporte la închisoarea Văcărești. Atunci, secretarul partidului, Gheorghe Cristescu a țîșnit pe neașteptate la tribună, s-a întors către congresiști și a strigat, sub privirile uimite și uluite ale celor ce ne păzeau: — Trăiască Internaționala a III-a, trăiască Partidul Comunist! La care i s-a răspuns cu aplauze și urale. Nimic nu putea atinge bucuria acelor clipe. Se născuse partidul comunist Român. Dar chiar prima zi de naștere a sa a însemnat luptă. Și lupta a durat în continuare, mai bine de două decenii, cu prețul vieții unora dintre cei mai devotați fii ai poporului. Și iată că azi, conduși de partidul pe care l-am făurit acum cincizeci de ani, cîștigăm toate izbînzile pentru a le lăsa să fie duse mai departe de generațiile care vin după noi.

UPTĂ ȘI VICTORII

1 MAI 1971

Bogat împodobește această primăvară, cu soarele ei generos și cu ierburile ei fremătătoare, pămîntul patriei. Inima țării a zvîcnit, mîndră și emoționată, în coloanele uriașe și sărbătorești ale lui 1 Mai 1971. La o jumătate de secol de la întemeierea Partidului Comunist din România, fiii și nepoții neînfricaților ctitori din 8 mai 1921 s-au prezentat cu cinste la apelul istoriei, raportînd partidului marile izbînzi cucerite în lupta pentru ridicarea necontenită a României socialiste pe noi trepte ale progresului și civilizației.

De minune li se potrivesc acestor rapsodice meleaguri ale patriei splendidele atribute ale societății românești moderne. Hidrocentrala de la Porțile de Fier, Combinatul siderurgic Galați sau cel petrochimic de la Brazi, orașele și cartierele noi, taberele pionierești, constelația școlilor s-au așezat armonios în peisajele atît de dragi lui Bălcescu, lui Alecsandri, lui Sadoveanu.

În marile și entuziastele coloane care au celebrat ziua de 1 Mai sub semnul altei înalte sărbători — aceea a semicentenarului partidului — s-au aflat, ca întotdeauna și pionierii. Cu brațele încărcate de flori sau purtînd unelte-simbol ale îndeletnicirilor spre care năzuiesc, ei au fost ambasadorii viitorului, al acelui viitor pe care li-l pregătesc generațiile adulte de azi și la a cărui desăvîrșire vor fi chemați, nu peste mulți ani, ei înșiși să lucreze.

Cutezătorii

REASCA SCUMPA NOASTRA PATRIE - REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA
PCR CEAUSESCU
Traiască COMUNISMUL
VALOAREA PRODUCȚIEI GLOBALE 110.608 MII LEI
PCR
P.C.R.-CEAUSESCU!

CU PAȘI DE URIAȘ...

de acad. ȘTEFAN PÉTERFI

Îmi amintesc în ce condiții lucram, ce nivel avea cercetarea științifică în perioada dintre cele două războaie mondiale și la sfîrșitul războiului la universitatea noastră. Schimbările de fond, ritmul extraordinar al dezvoltării pe tărîmul activității științifice în decursul celor douăzeci și cinci de ani care au trecut de atunci au fost posibile datorită politicii clarvăzătoare, îndrumării competente, planificate de către Partidul Comunist Român. Faptul că partidul a acordat o atenție atît de mare dezvoltării științei nu este întîmplător: el însuși muncește cu ajutorul metodelor științifice, iar baza politicii sale e de asemenea știință — filozofia marxist-leninistă. Partidul se preocupă încă din anii ilegalității de problemele învățămîntului, ale cercetării științifice, deși pe atunci nu avea posibilitatea să aplice în practică ceea ce considera just din punct de vedere principial.

Acum, cu prilejul semicentenarului, vorbind despre uriașa activitate desfășurată pentru transformarea societății, de ce mă opresc tocmai la problemele dezvoltării științei, care pentru mulți constituie ceva abstract, ce se leagă de un număr relativ restrîns de oameni, în raport cu milioanele de făuritori ai socialismului? Nu numai pentru că eu însumi mi-am petrecut anii din urmă în laborator, la catedră, avînd astfel posibilitatea de a aprecia direct schimbările petrecute pe acest tărîm ci, în primul rînd, pentru că sînt convins că această uriașă activitate creatoare, dezvoltarea nemaiîntîlnită a industriei și tehnicii care au caracterizat țara noastră în ultimii ani s-au putut înfăptui numai prin aplicarea rezultatelor științifice moderne. Planurile de electrificare, cincinalele, planurile de perspectivă, privind dezvoltarea țării, nu pot fi concepute fără fundamentare științifică. Pentru aceasta trebuie să cunoaștem rezultatele cele mai noi ale științei, sublinia conducătorul partidului nostru.

Ar fi greu să înfățișez în cîteva fraze toate cîte s-au schimbat aici la noi, la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj. Cei care doresc acest lucru, se pot edifica asupra transformărilor de aici vizitînd expoziția organizată în cinstea aniversării, în holul Universității. A crescut numărul lucrătorilor științifici, s-a dublat numărul facultăților și lucrul cel mai important, s-a schimbat metoda cercetării științifice. Acele ramuri ale științei care operau doar cu metoda descriptivă, cum ar fi, de pildă, botanica, geografia, psihologia își desfășoară azi cercetările cu ajutorul aparatelor moderne, cu instrumente de precizie, cu calculatoare electronice. Laboratoarele sînt pur și simplu de nerecunoscut, În încăperi ce semănau mai mult a muzeu, se lucrează azi cu instalații și mașini complicate la care în urmă cu douăzeci de ani nici nu îndrăzneam să visăm. Așa, de pildă, în laboratorul de fizică pentru cercetarea corpurilor solide a fost montat de curînd un aparat electronic japonez a cărui valoare trece de o sută de mii de dolari, iar microscopul electronic valorează aproape jumătate de milion de lei. Oare vor putea fi recuperate aceste investiții uriașe? Fără îndoială. Cercetătorii Universității noastre au și rezolvat o serie de probleme științifice, care își fac simțite efectul în economia națională, în schimbarea mediului înconjurător. Au elaborat, de pildă, un sistem de cazane care reduce la un sfert cheltuielile de combustibil, au descoperit astfel de semiconductori care se bucură de apreciere pe plan mondial și a căror producție de serie va începe în curînd.

Putem spune că știința românească s-a dezvoltat cu pași de uriaș, iar dacă rezultatele științifice ale țării, ating azi nivelul mondial, aceasta este, în primul rînd, rodul muncii organizatorice, de conducere a Partidului Comunist Român.

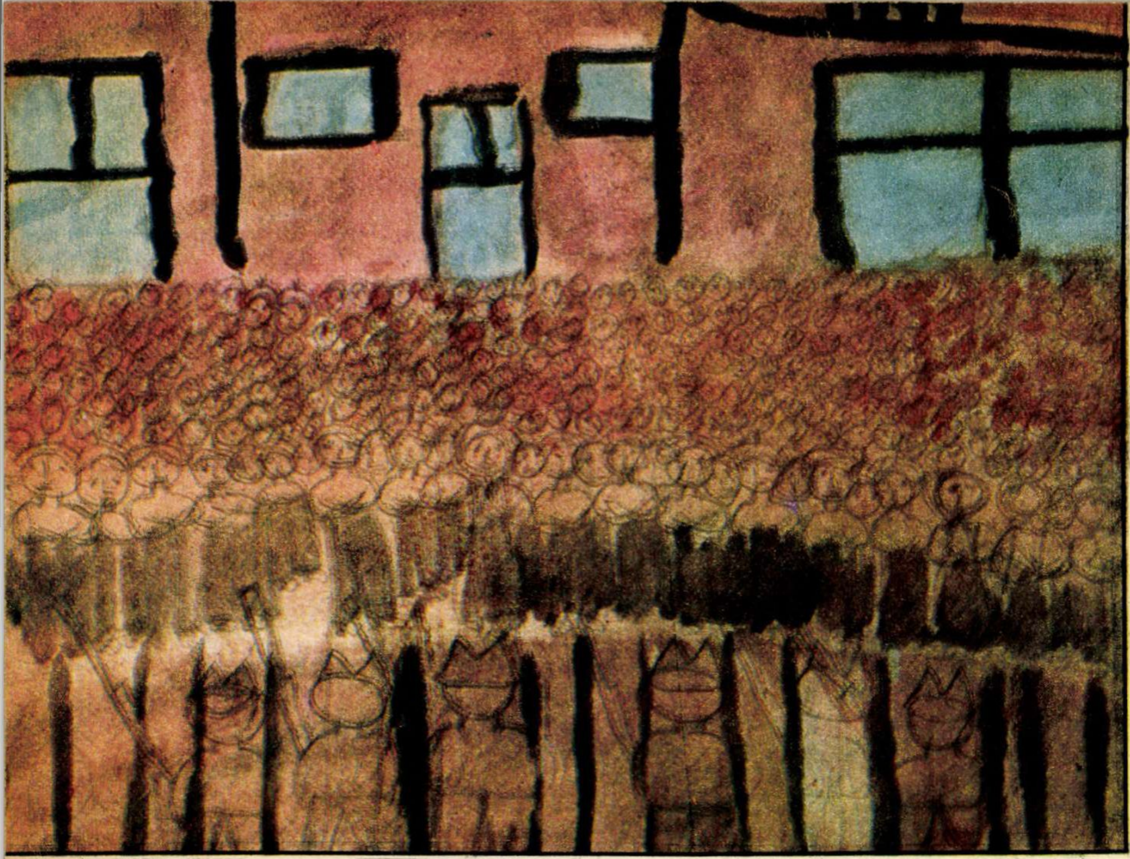

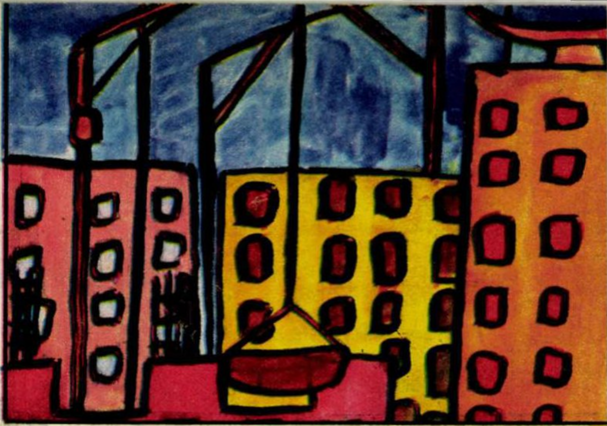

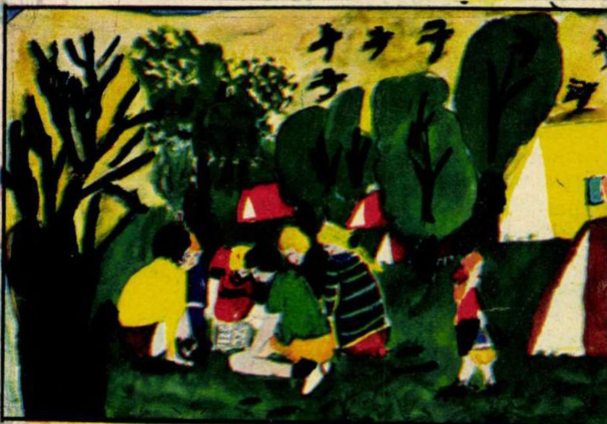

Galeriile de ARTĂ „Cutezătorii"

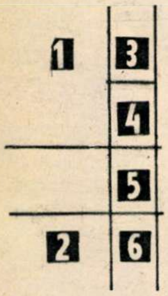

PREZINTĂ DESENE ALE COPIILOR DEDICATE CELEI DE A 50-A ANIVERSĂRI A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN.

GREVĂ 1933 — Ioana Barbu, cl. a VI-a, com. Butimanu.
LIVADA — Maria Enache, cl. a VII-a, Bolintinu din Vale.
CONSTRUIM — Săftica Măcelaru, cl. a VI-a.
GRĂDINA NOASTRĂ — Maria Domokos, cl. a V-a, Sovata.
AMINTIRI — Marilena Păunescu, cl. a VIII-a, Afumați.
PORTRET — Dumitru Neicu, cl. a VII-a, Cucuieți.

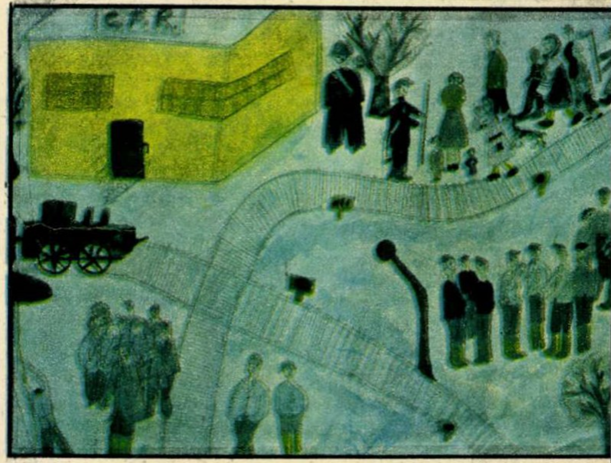

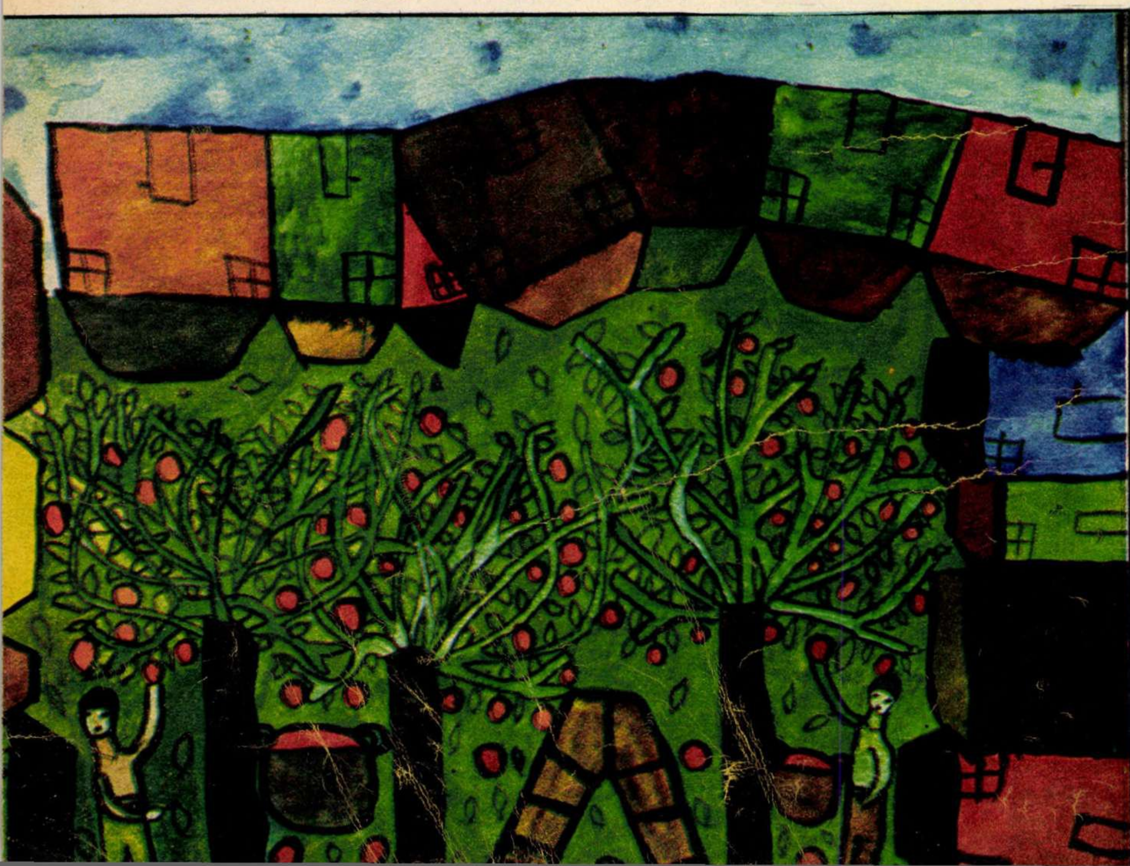

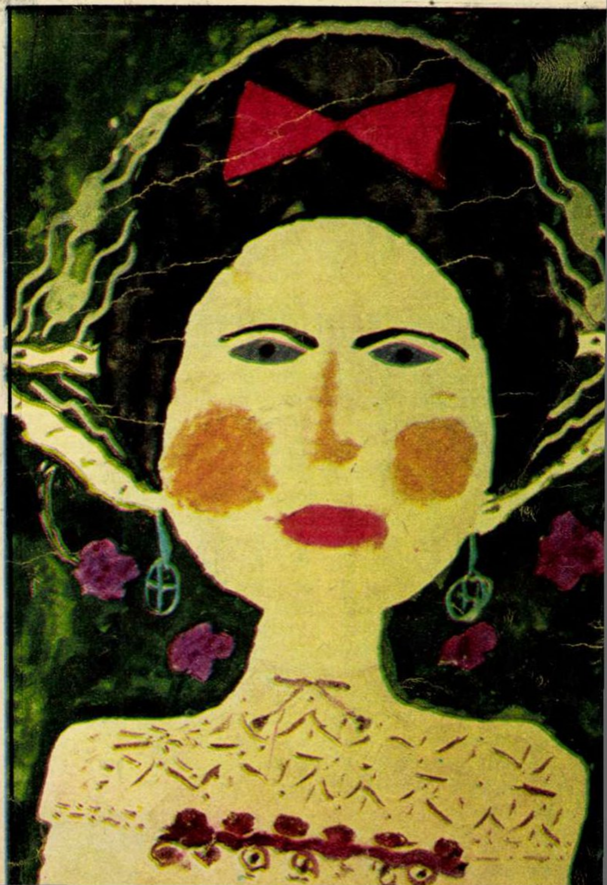

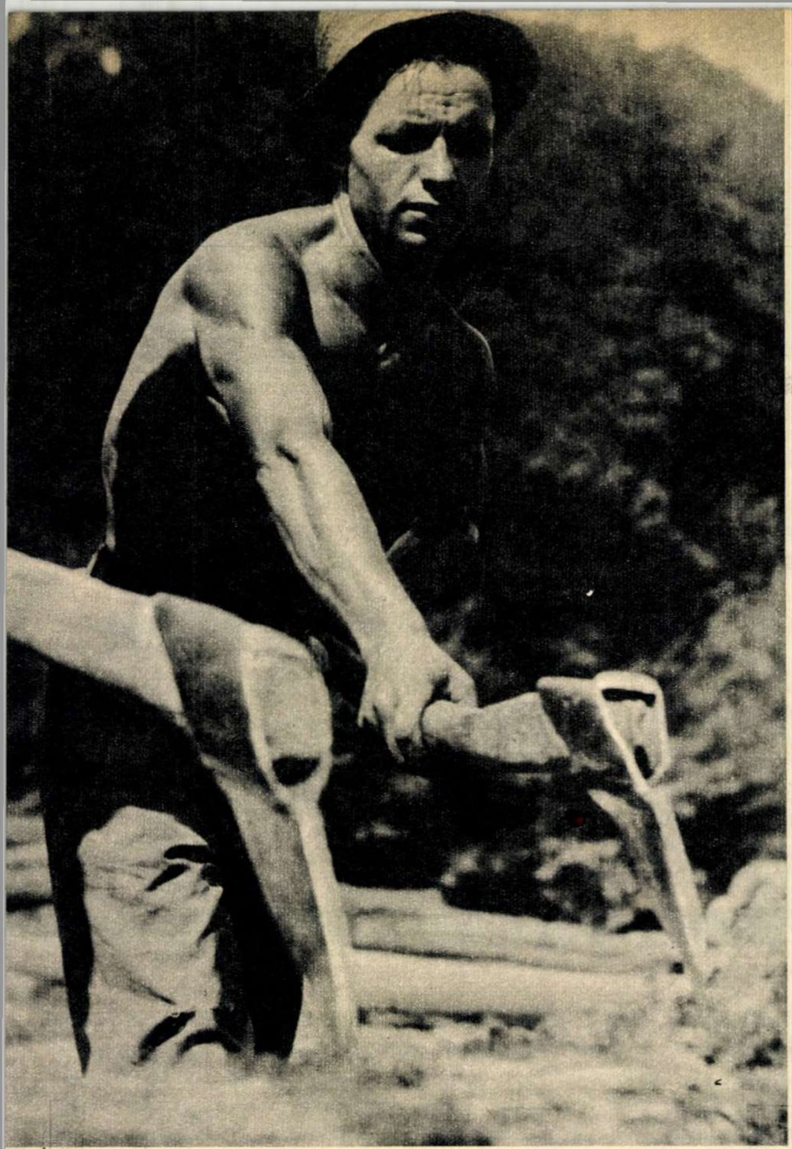

1

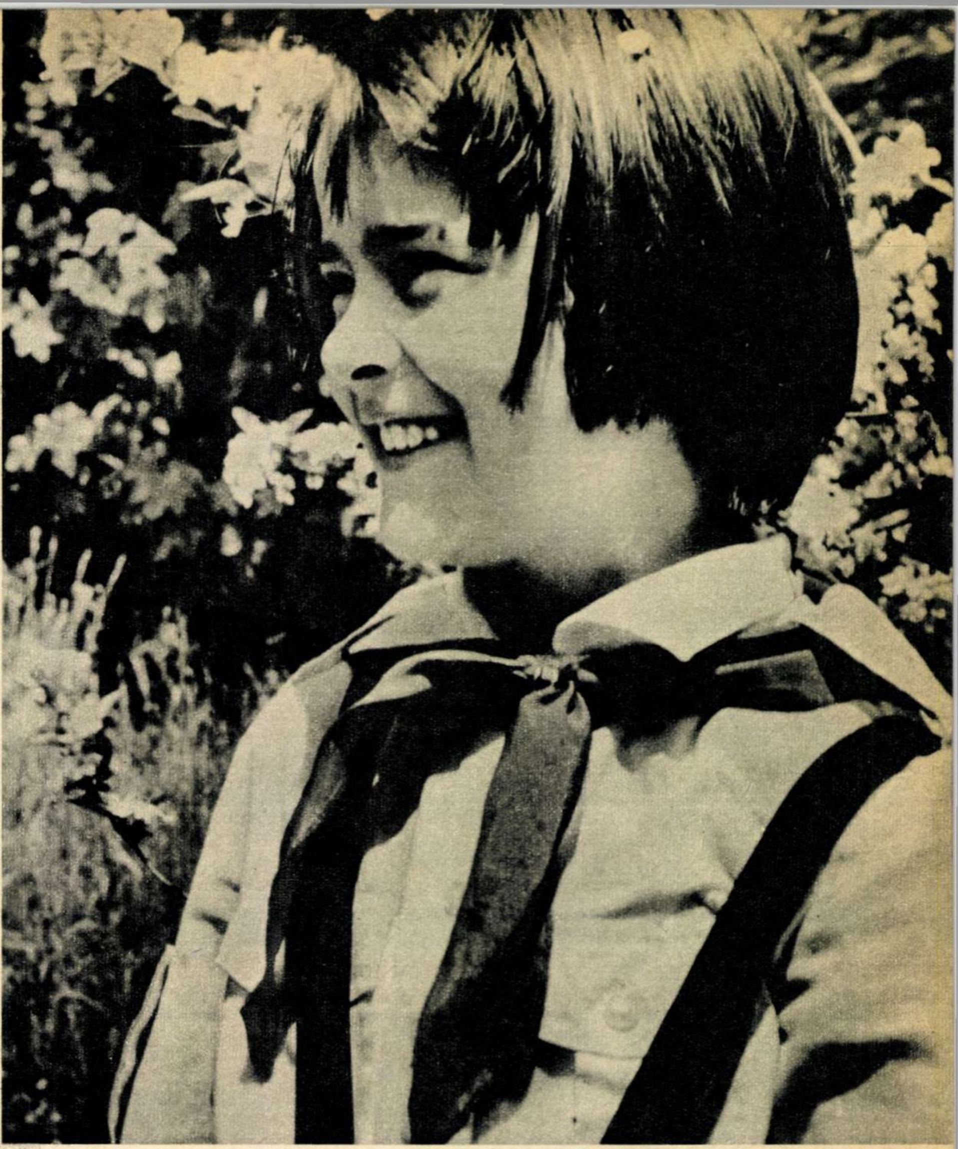

3

Imaginea fotografică nu este numai un produs tehnic, raportul între obiect, peisaje, figură umană și obiectiv. Ochiul omului este acela care întîiul ia contact, descoperă subiectul. Delicatul aparat al sensibilității este pus în mișcare și recepteazǎ frumosul, interesantul, ineditul din natură, de pe figura umană; precum și mișcarea, efectele luminii, care împrumută obiectelor și distanțelor noi volume, noi entități valorice artistice, noi înfățișări.

Această artă fotografică, pînă nu de mult o stăpîneau, o profesau oameni cu experiență, cu îndemînare tehnică și talent. Și iată că de curînd copiii au început să dea dovadă de o prematură măiestrie.

Concurenții la Concursul «Studio 50», dovedesc însușirile suspomenite, și intuiții fericite în arta fotografiei. Avem prilejul să vizionăm o serie bogată de fotografii excepționale datorită celor mici, care cutează și realizează. Este multă poezie și inedit sensibil în multe din imaginile de alb și negru care au fost prezentate la acest concurs.

Radu BOUREANU

2

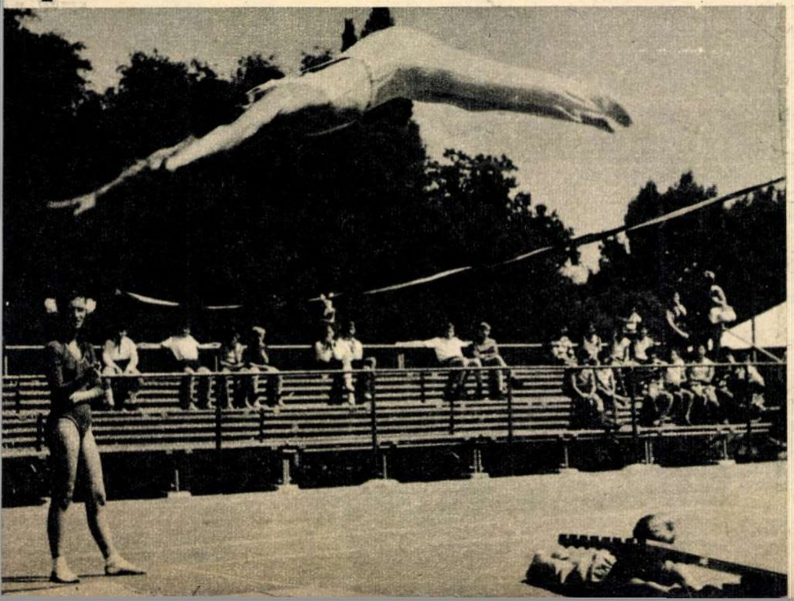

„studio 50

4

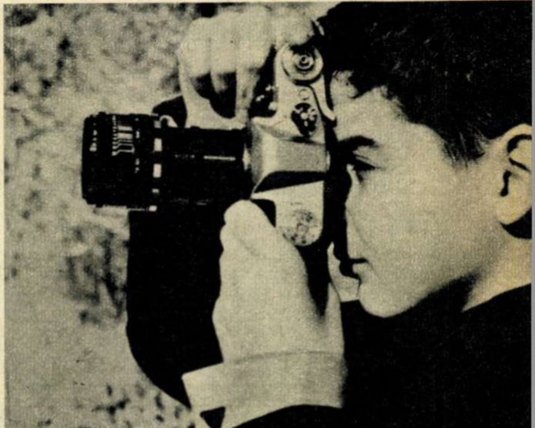

1

«ȚAPINARUL» — Eva Neuhold, Casa pionierilor, Timișoara.

2

«SALT» — Valentin Ardeleanu, Casa pionierilor, Timișoara.

3 4

«ZÎMBET» și **«AȘTEPTARE»** — Eugenia Mihăilescu, Casa pionierilor, Brașov.

5

«VICTORIE» — Kerekes Levente, Alungeni, județul Covasna.

5

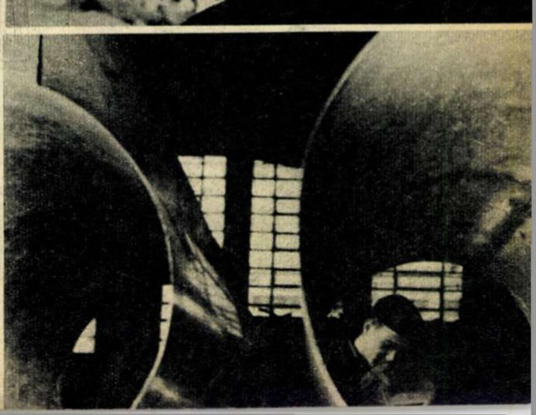

LUCRĂRI SOSITE LA REDACȚIE ÎN CADRUL CONCURSULUI NOSTRU DE FOTOGRAFII ARTISTICE.

FESTIVALUL CULTURAL-ARTISTIC AL PIONIERILOR ŞI ŞCOLARILOR

Florile dragostei şi recunoştinţei

S-au deschis porţile cîntecului şi jocului, lăsînd să treacă prin arcul de triumf al tinereţii, mînă în mînă, pionieri din toate colţurile ţării, aducînd omagiul lor artistic, plin de recunoştinţă, partidului, la cea de a 50-a sa aniversare. Pe şase scene ale ţării — la Arad, Bacău, Tr. Severin, Bucureşti, Baia Mare şi Galaţi — au concurat la faza republicană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor, zeci şi sute de artişti între 9 şi 15 ani. În aceste zile de adevărată sărbătoare, ei i-au cîntat patriei toată frumuseţea, toată tăria şi bogăţia. Brîu de lumină, generos arcuit peste ţară, ţesut din adieri de cîntec şi de baladă, de vechi poeme şi de legănate doine, din culori în toate nuanţele, de la «roşul ca jarul» zadiilor maramureşene, la costumele bogat împodobite ale moldovencelor din Drislea (Botoşani), *de la albul tivit cu negru din iile şi cămăşile ciobăniţelor şi fluieraşilor din* Vaideeni (Vîlcea) *la diademele aurite ale fetelor din* Căpîlna (Arad) *revărsate în acorduri, ritmuri din vechime ştiute.*

La Bacău, «tonul» festivalului a fost dat de către pionierii de la Liceul nr. 2 din Buhuşi *cu «Cîntecul revistei Cutezătorii». E greu să te pronunţi înainte*

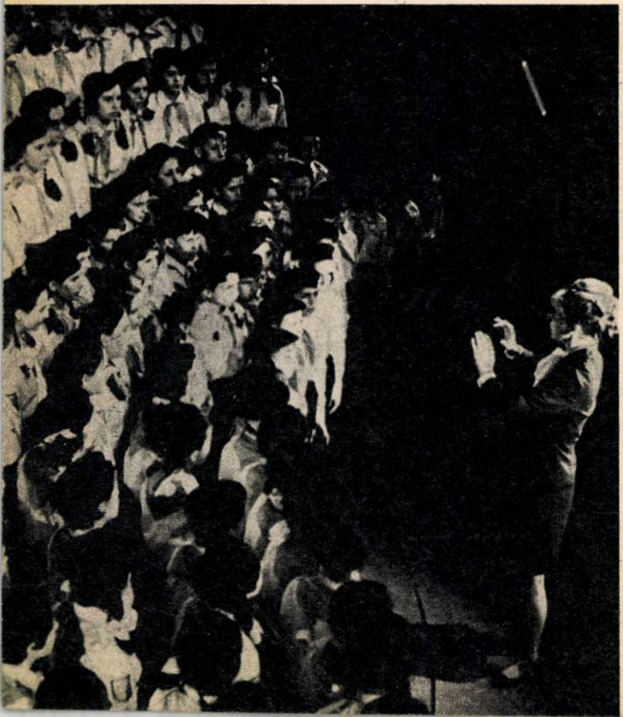

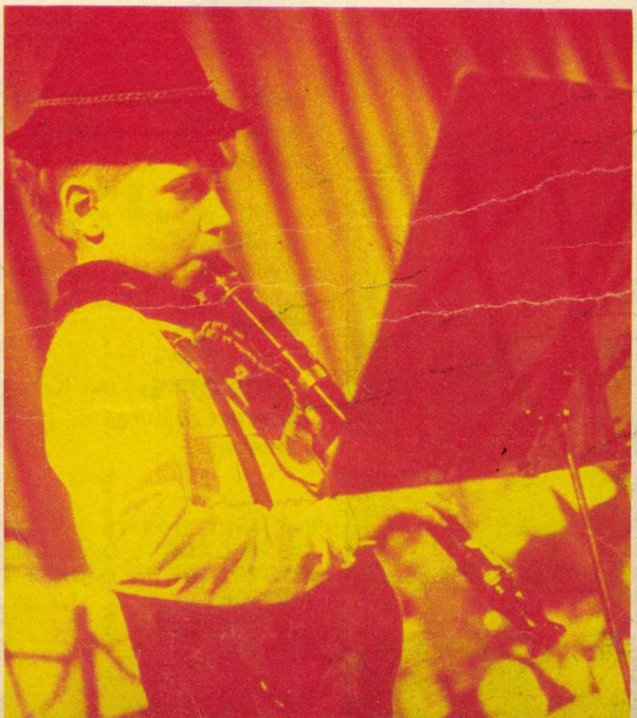

ca juriul să delibereze care formaţie, care concurent a obţinut punctajul maxim. Dansatorii din Corbasca (Bacău), *cei din* Covasna *şi din* Mireşul Mare (Maramureş) *precum şi binecunoscuta formaţie de dansuri din* Hunedoara *(care anul trecut a obţinut premiul II) ne-au încîntat în aceste zile ale festivalului. De pe colinele Iaşului s-au ivit nişte «luminiţe»; erau de fapt interpretele unui dans modern de la* Liceul nr. 2 din Iaşi. *Un foarte original spectacol de lumini, îmbinat cu gimnastică acrobatică, au prezentat şi pionierii de la* Şcoala generală nr. 1 din Vişeul de Sus. *Demn de menţionat este şi divertismentul coregrafic, în ritm modern, interpretat de către un grup de pioniere de la* Şcoala generală nr. 24 din Constanţa. *Pe* Constantin Amîie (Şcoala generală nr. 5, Piatra Neamţ) — *solist de muzică uşoară, publicul spectator l-a decretat «steaua fără nume» a festivalului. In timp ce se pregăteau să intre în scenă, membrii orchestrei de mandoline de la* Şcoala generală nr. 1 din Gheorghieni (Harghita) *ne-au mărturisit cu... modestie că au venit aici în număr restrîns pentru că, de fapt, 70 la sută din efectivul şcolii cîntă la cîte un instrument. Scena de la Bacău nu i-ar fi putut cuprinde pe toţi şi pe urmă sîntem convinşi că ei sînt «aleşii». Să vedem însă pe cine va «alege» juriul. Care dintre orchestrele de mandoline vor fi premiate, cea din* Rona de Sus (Maramureş), *cea din* Sebeş (Alba) *sau cea din* Buteni (Arad)?

Îmi stăruie în minte încă acel «Cîntec al bradului» dedicat stînii maramureşene, cîntec care împleteşte ritualul păstoresc cu rezonanţe grave, amintind glasul frunzelor, al codrilor şi al muntilor. Ansamblul folcloric din **Săliştea de Sus (Maramureş)** ***mi s-a părut a fi unul dintre cele mai bune. «Obiceiurile de Anul Nou», transpuse în scenă de grupul folcloric din*** **Drislea (Botoşani),** ***reînnoadă lantul de aur al traditiilor păstrate cu mare cinste de localnici. S-a impus în concurs tocmai prin autentic şi inedit.*** *Pionierii bucureşteni ne-au oferit un spectacol de amploare, la un remarcabil nivel artistic.*

De pe însoritele plaiuri ale ţării, adunate ca într-un buchet, mii de flori ale dragostei şi recunoştinţei, mii de glasuri tinereşti închină partidului, în acest mai sărbătoresc un adevărat imn, simbolizînd tot ce are mai frumos, mai generos, mai plin de nobile idealuri vîrsta cutezătorilor.

Ileana PIŢA

Floare în mai

Măiestre armonii de Mai
Ţi-au pregătit de sărbătoare
Pădurea şi întinsul plai;
Natura ţării-nfloritoare
Prinos de soare îţi va da
De ziua ta.
În larg avînt spre viitor,
Călăuziţi de astru-ţi temerar
Ne prindem noi şcolarii, toţi în cor
Să înălţăm spre tine note mari
Şi inimă, o floare, îţi vom da
De ziua ta.

SIMINA PITEA
Şcoala generală nr. 182, Bucureşti

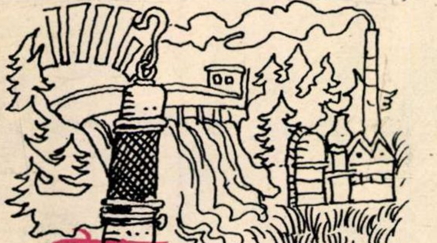

Ţara

Fiindcă eşti atît de frumoasă
Cum te-ncheagă gîndurile mele,
Eu te iubesc şi cred în tine,
cum credeau
Navigatorii de demult în stele.
Tu eşti izvor de nesecate bucurii,
De bogăţii imense, şi de soare, —
O tinereţe fără bătrîneţe,
Cu vise demne şi cutezătoare.

LUCICA BUTUCARU,
Şcoala generală Cerdac-Slănic

Destin

Te-am urmat oriunde, lampă de miner;
Şi-am văzut cu tine Porţile de Fier.
Ne-ai purtat privirea peste Bărăgan,
Peste piscul mîndru al unui furnal.

Ne-am luat de mînă apoi şi-am jucat
Dansul din bătrîni cu pas avîntat
De-a-ntrebat pămîntul: cine vă e ghidul?
Ghidul? hei, bătrîne, ghidul ni-i PARTIDUL!

MIRELA CAZACU
Liceul «Ion Marinescu», Giurgiu

Patriei

S-a spart ceru-n copaci
şi lîngă pietre, timpul
şi-a spălat faţa.
S-a spart ceru-n copaci
şi păsările au tăcut
în paşii desfrunziţi ai sufletelor.
Am sărutat
cu un strop de soare
amintirile străbune
ale patriei...

NICOLAE CĂPĂŢÎNĂ
Şcoala generală Negreşti, Gorj

Scriitori-copii
ÎN ANTOLOGIA «CRISALIDE»

Alcătuitorii acestei antologii de poezie şi proză a copiilor, Tudor Opriş şi Marin Theodorescu au, pe lîngă discernămînt şi bun gust, un punct de vedere care dă culegerii seriozitate şi temeinicie: continuitatea în exerciţiul scriitoricesc al copiilor, urmăriţi pe parcursul a doi, trei ani în tabăra de la Homorod, sau în cenacluri şi reviste şcolare.

Este şi punctul nostru de vedere, aici, la atelierul literar al revistei «Cutezătorii», din păcate mai greu de realizat, în primul rînd din cauza spaţiului restrîns.

Aflăm totuşi în această culegere, printre cei 47 de autori, cîţiva copii poeţi de care ne-am ocupat cu precădere în revista noastră, descoperindu-le înclinarea spre poezie.

Mai întîi, **Vasile Poenaru,** acest «Saturn împodobit cu-n inel de durere», pe care l-am salutat cu entuziasm, apoi **Ion Mureşan,** din **comuna Vultureni, judeţul Cluj,** căruia i s-au publicat în «Cutezătorii» «Gîndurile amiezii» şi «Toamnă tîrzie», **Mihai Dragoman,** din **Alba,** al cărui talent mi s-a părut, de la început, indiscutabil, şi alţii care nu-mi vin acum în minte.

Alcătuitorii antologiei au stabilit ordinea cronologică după criteriul vîrstei: cei mai tineri poeţi abia au împlinit 10—11 ani, cei mai în vîrstă 16 ani.

Poeziile celor născuţi în 1959—60, sînt scrise cam bătrîneşte (probabil din pricina modelelor pe care le-au avut la îndemînă), dar sînt surprinzătoare ca putere de meditaţie, ca exactitate a sensului, a intelectualizării imaginii. E de observat că versul rimat face loc din ce în ce mai mult versului liber. De asemenea, diversitatea preocupărilor.

Mi se pare ciudat însă absenţa ingenuităţii, a jocului, a unei fantezii care aparţine copilăriei. Uneori limbajul, prea pretenţios, nu mai are aderenţă.

Sînt demne de menţionat poeziile **Iuliei Secureanu,** din **Piatra Neamţ** (imagini de-a dreptul savante), **Liviu Papadima** din **Bucureşti** («Florile obosite/ Te vor fereca/ În lanţurile pleoapelor...» — **Moartea soarelui), Irina Vajnovszki,** din **Bucureşti** «Era îmbrăcată în alb» asemenea primei ninsori../ iar pasărea multicoloră şi mică/ cînta din cînd în cînd/ privind spre cursul albăstriu al apei...» — **Era), Paul Tat,** din **Mediaş** («Tropotul calului/ Cu ochii de grîu...» — **Ploaie).**

Printre cei mai mari (născuţi în 1954—55), întîlnim, fizionomii distincte, în orice caz talente absolut sigure, pe care numai un accident nedorit le-ar putea denatura.

Cităm pe **Mihai Dragoman (Vară tîrzie, Desprimăvărare:** «Blana de ciută a cîmpiei/ Tresare...»; «Durerea ierbii» secerată de ţipătul lunii...»); **Ion Mureşan** (Naştere; Primăvara; «Ce mult înviem din trupurile noastre/ Adormite, din gîndurile uitate/ La capătul cîntului...»); **Raluca Macovei** (Toamnă ieşeană, plină de delicateţe şi umor); **Rodica Simion, Luminiţa Eremia, Daniela Popescu, Doru Ene, Romica Iordache, Radu Ruba** (excelente sonete), **Anca Bejan, Viorel Ştefănoiu, Florin Iaru, Dan Petrescu, Adrian Pintea.**

Sînt cîteva însemnări pe marginea acestei frumoase cărţi privind numai compartimentul poeziei.

VIRGIL TEODORESCU

Cinstire patriei

Să durăm în dreptul inimii un monument,
simbol de cer prăvălit şi al oaselor frînte,
şi apa fîntînii s-o cinstim în cupe de cer...
şi-să ne zidim între cărămizi
cu ochii curaţi de parcă am lăcrima.
Şi noaptea acelei iubiri să crească
pînă la drumuri, pînă la visuri, pînă la gînduri.

ADRIAN PINTEA
Liceul nr. 2, Oradea

«MICUL SCULPTOR» foto: Hubert Ditmar, Casa pionierilor, Timişoara.

DOUĂ POVESTIRI SCRISE DE COPII

OMUL ÎN ALB

Era în primăvara anului trecut. Ieșisem să mă plimb. Mă fascinau luminile feerice ale străzii, asemănătoare unor licurici uriași. Trebuia să traversez. Deodată am simțit o lovitură puternică la piciorul stîng, apoi parcă am alunecat într-un gol întunecos și liniștea neagră m-a cuprins.

Mi-am revenit puțin, cînd mă aflam într-o mașină. Mă ducea ca fulgerul. Spitalul era aproape. Mașina s-a oprit. Doi oameni m-au luat cu targa și au intrat într-o clădire albă. Apoi, din nou, n-am mai știut nimic. Oare, cît trecuse pînă cînd am început să deslușesc un pat alb, o masă albă, un scaun, tot alb? Lîngă mine era un om, de asemenea în alb. Îmi vorbea blînd, liniștit. Mîna lui aluneca ușor pe creștetul care mă durea. A stat lîngă patul meu îndelung. În sfîrșit, pricepusem ce-i cu mine și am început să plîng. M-au calmat aceleași priviri blînde, încurajatoare ale doctorului. După o vreme, m-au dus în alt salon. În jurul meu erau paturi goale.

Nu după mult timp, deodată, s-au ocupat. Veniseră o mulțime de copii.

Așteptam, ca după cîtva timp, tovarășii mei de cameră să mă întrebe ceva, să încerce o discuție. Dar, cu toții erau tăcuți, cu o mare tristețe în priviri. După cum am aflat, veniseră din Tg. Mureș. Apele nemiloase ale Mureșului le înghițiseră casele, unora le smulseseră chiar ființe dragi, apropiate.

Vecin cu patul meu era un băiat de vreo 7 ani, pe care-l chema Mihai. Era scurt și îndesat, cu o privire blîndă.

Omul în alb era aproape toată ziua pe lîngă noi. În acele zile, mă făcusem mai bine. Puteam să merg, ținîndu-mă de cîte ceva. Mă ajuta și Mihai. Ne duceam, uneori, în cabinetul doctorului. Nu-l găseam singur niciodată. Ne obișnuisem să-l vedem zi și noapte ocupat cu bolnavii.

Într-una din zile, Mihai ne povesti mie și doctorului cum veniseră puhoaiele de apă, cum își pierduse părinții, apoi începu să plîngă amarnic. Ne-am dus, conduși de doctor, la paturile noastre. Mihai nu înceta să plîngă.

— Tatăl meu era și el medic, ne-a spus printre lacrimi băiatul. Pe mine m-a salvat de la moarte. A pierit în apele tulburi ale Mureșului, cînd înota cu un copil sub braț.

A doua zi, lîngă patul nostru, doctorul se așezase iarăși. Mihai tresărise. Își înfundase apoi capul în pernă și începu să plîngă. Doctorul era emoționat. Îl strînse pe Mihai în brațe ca un tată, îl mîngîie.

Puțin după aceea, a venit timpul să plec. Îmi părea rău să mă despart de medicul pe care îl îndrăgisem, de noul meu prieten Mihai. Au sosit părinții mei. Îmi era parcă teamă să-mi arăt bucuria, afecțiunea. Mihai nu mai avea părinți. Dar, curînd, ușa s-a deschis din nou. Medicul nostru, împreună cu soția sa, cu un pachet în mînă și cu flori s-au îndreptat zîmbind către Mihai.

Mihai s-a aruncat de gîtul medicului. Știa ce va urma. Discutaseră îndelung, într-o seară, amîndoi. A desfăcut pachetul. Mihai s-a îmbrăcat, iar noi doi de mînă am ieșit urmați de... părinții noștri.

CONSTANTIN MAMELIA,
Școala generală nr. 3,
Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej

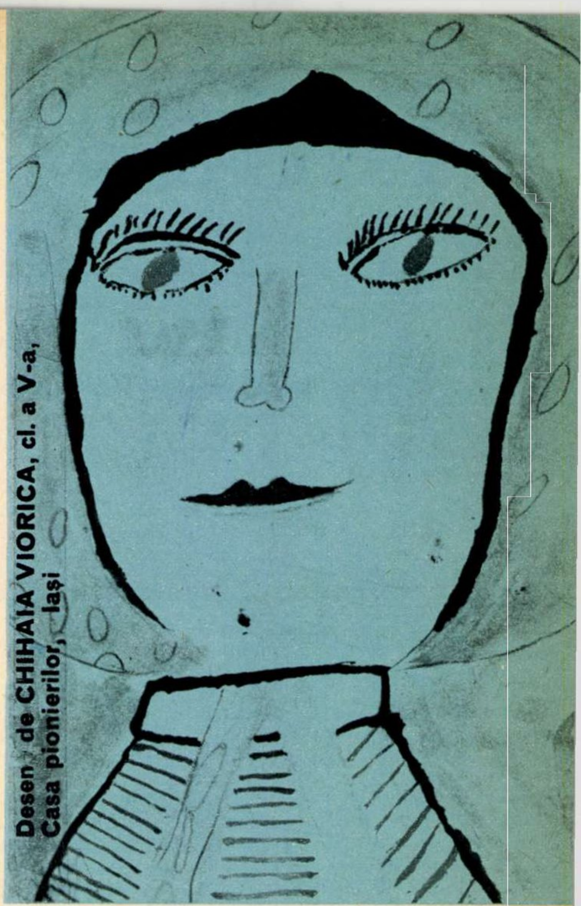

Desen de CHIHAIA VIORICA, cl. a V-a,
Casa pionierilor, Iași

MINGEA

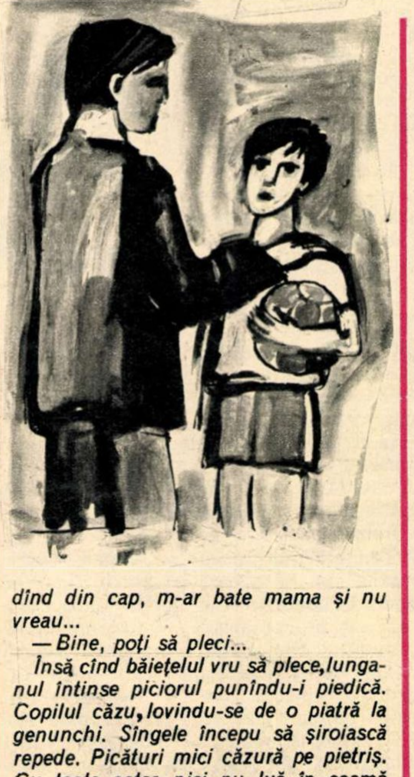

Străduța îngustă de mahala era aproape pustie în acea zi de primăvară a anului 1936. Un automobil scîrțîind din toate încheieturile trecu în viteza lăsînd în urmă un nor uriaș de praf. Intr-un colț al străzii, doi băieți trînteau de colo-colo o tinichea făcînd o larmă îngrozitoare. Fereastra unei case din apropiere se deschise și în cadrul ei își făcu apariția un cap rotofei de băbuță.

— Fir-ați ai catranului, maică! Mai plecați și-n altă parte, că nu se poate omul hodini din cauza voastră...

Nu reuși însă decît să stîrnească rîsul celor doi băieți și să întărîte cîteva javre ce ședeau tolănite la poartă. În celălalt capăt al străzii își făcu apariția un băiețel firav, purtînd sub braț o minge peticită și ponosită ca vai de ea. Cu părul blond si ochii albaștri, cu ceva pistrui aruncati pe fața-i palidă, se îndrepta liniștit spre locul în care cei doi băieți la care se mai adăugase un lungan cu bluză marinărească și pantaloni de doc, alergau de colo-colo după tinicheaua strîmbă și spartă în o mie de locuri. Unul dintre ei îl zări pe băiețel și făcu celorlalți semn cu ochiul:

— Ce ne omorîm cu tinicheaua asta? Ia uitați-vă ce plocon ne aduce «prăpădenia» aia...

Ceilalți doi zîmbiră complice în semn că au înțeles și se postară pe niște lăzi în așteptarea băiețelului care, nebănuind nimic, se apropia fredonînd un cîntec vesel. Cînd fu aproape de cei trei, lunganul îi vorbi cît se poate de blînd:

— Băiețele, nu vrei să te joci cu noi?

— N... nu... că m-așteaptă mama acasă... am plecat de mult...

— Lasă, bă... ce te așteaptă...

— Jucăm o miuță și pleci.

— Nu... nu pot... răspunse băiețelul dînd din cap, m-ar bate mama și nu vreau...

— Bine, poți să pleci...

Însă cînd băiețelul vru să plece, lunganul întinse piciorul punîndu-i piedică. Copilul căzu, lovindu-se de o piatră la genunchi. Sîngele începu să șiroiască repede. Picături mici căzură pe pietriș. Cu toate astea nici nu luă în seamă durerea. Înfuriat, se repezi la lungan căznindu-se să-i smulgă mingea.

— Dă-mi mingea... De ce mi-ai luat-o? Dă-mi-o!

Se pare că larma băiatului n-a rămas cu totul neobservată. Un trecător îi sări imediat în ajutor:

— Ce-aveți cu el? Nu vă e rușine să loviți un copil mai mic?

— Ce mai mic? Nu vedeți ce m-a zgîriat?

În timpul acesta băiețașul se repezea cu înverșunare asupra lunganului cu toate că acesta era de cel puțin două ori mai înalt și mai bine legat.

— Dă-mi mingea... dă-mi-o...

— Dar dați-i odată mingea aceea, interveni un alt trecător. Lunganul, cu foarte puțin entuziasm, îi întinse piciului mingea, aruncîndu-i niște priviri furioase. Însă cînd puștiul vru s-o ia, o aruncă în mijlocul străzii. Ca un făcut, la colțul acesteia își făcu apariția o mașină neagră condusă de un domn cu mustață. Fără să ezite nici o clipă, băiețașul se aruncă în fața mașinii pentru a-și lua mingea. Șoferul frînă brusc. Se dădu jos din mașină și alergă spre băiețaș.

— Fiți-ar mingea a naibii, că pentru ea era să mă bagi pe mine în bucluc...

Băiețașul se sculă, se scutură de praf, își luă mingea și își continua nestingherit drumul de parcă nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. Mireasma liliecilor îl îmbăta și-l făcea să uite de toate. Trecu pe tot felul de străzi și dacă cineva l-ar fi urmărit s-ar fi mirat pe bună dreptate de curiosul itinerar pe care acesta îl urma. Ajunse în sfîrșit și pe strada Ecoului care părea să fie ultima etapă a călătoriei sale căci încetini mersul și începu să se uite cu atenție la numerele caselor. Se opri în dreptul numărului 29, bătu ușurel în ușă și puțin timp după aceea, aceasta se deschise în pragul ei apărînd o femeie în vîrstă care îl luă la rost:

— Acu se vine? Doamne, și în ce hal ești! Unde ți-ai julit piciorul?

— I... am căzut din tramvai...

— Auzi! cu tramvaiul... și doar ți s-a spus să vii pe jos și să mergi în zigzag... Ia uite și cămașa ruptă... Ia asta ce i-ai mai făcut?

— I... m-am agățat de o ulucă... răspunse încetișor băiatul. Chiar atunci își făcu apariția în hol un bărbat cărunt care luînd mingea într-o mînă și pe băiat de după umeri se îndreptă spre o altă cameră. Ajuns acolo puse mingea pe masă, se uită cu dragoste la băiețaș și îi spuse:

— Bravo! Ți-ai îndeplinit cu succes misiunea! Ești un om vrednic...

Cu un cuțit de pe masă tăie mingea și luă dinăuntru un teanc mărișor de foi scrise mărunt, mărunt... Pe fața băiețelului se așternu un zîmbet senin și copilăros. Era fericit.

— Bravo, băiete! Acum vom putea tipări textul noului număr al «Scînteii».

ION BUCUROIU
cl. a VII-a, București
Școala generală nr. 32

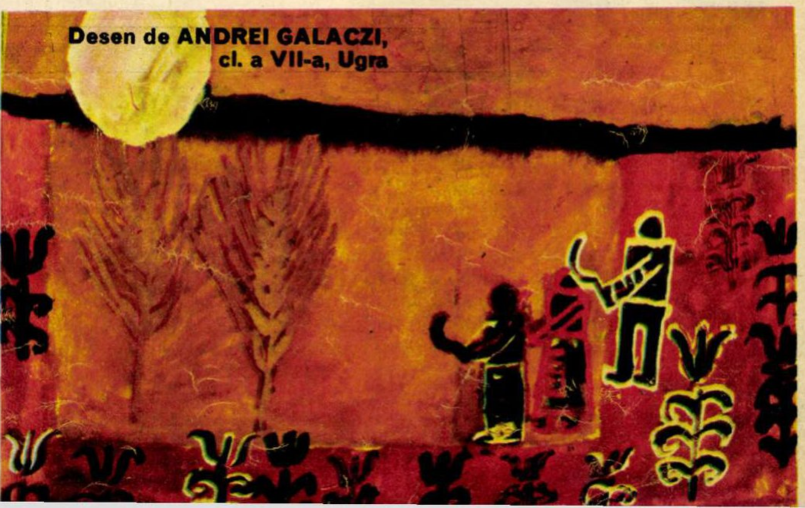

Desen de ANDREI GALACZI,
cl. a VII-a, Ugra

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

25

Se lumina de ziuă. Deasupra salcîmilor, luna plină apunea roșie ca sîngele. Marin Modavu umbla grăbit prin curte. Se pregătea de plecare la herghelia mînjilor de doi ani, unde stătea stră-străbunicul și tatăl său toată vara. Herghelia era departe; îți trebuia mai bine de o jumătate de zi ca să ajungi la ea. Erau aici vreo cîțiva bărbați zdraveni și cînd se afla alături de ei, Marin intra parcă într-o altă lume. Mai marele lor este stră-străbunicul Tănase Onosa, om trecut de șaptezeci de ani, bătut de toate vînturile Bărăganului și udat de toate ploile lui. De cînd a luat el în primire herghelia — și sînt ani nu glumă de-atunci — li s-a dus vestea de mari crescători de cai. «Eu am făcut armata la 9 Roșiori mă, neică! spunea Tănase Onosa cînd avea poftă de vorbă. Vrei dumneata să ai un cal ca lumea?! Apăi, pleci cu el să-l crești în inima cîmpului, nu-l ții înghesuit la tine în ogradă! Asta e lege!...» Cînd vorbea cu tine, fie că erai om de etatea lui, fie că abia de curînd pășiseși pe porțile școlii, el tot «dumneata» îți zicea. Multe întîmplări trăise Tănase Onosa în viața lui. «Și războiul tot la cavalerie l-am făcut!...» Dar ceea ce-i uimea pe toți și mai cu seamă pe copii, era faptul că moș Tănase Onosa fusese mai de demult într-o țară străină — Franța după

26

cîte se pare — unde a participat la o mare adunare a crescătorilor de cai de rasă din lume. Cînd se apuca să povestească, rămîneai cu gura căscată. Nu avea el poftă întotdeauna, dar și cînd se pornea, nu lipeai geană de geană cît era noaptea de lungă.

Spre poveștile lui grăbea să ajungă Marin Modavu în dimineața aceea. Călca într-un anume fel, țanțoș și destul de îngîmfat, lăsînd impresia că puțin îi păsa de Coman Crețu. Cînd ajunse prin dreptul casei lui îi veni să strige: «Ai luat premiul și te duci în tabără? Foarte bine! Întreabă-mă însă, unde mă duc eu?!...» Socoti că nu se cuvenea să-i acorde o atît de mare atenție, și își continuă drumul spre marginea satului. Ca să ajungi la herghelie nu treceai pe cărarea din fața morii. Ieșeai pe un drum de țarină, mergeai ceasuri întregi pe el — dacă aveai noroc să te agăți de o oiște de căruță îl mai scurtai cumva — și cînd oprea la fîntîna de la Lacul-Odăii coborai, o țineai o vreme pe buza șanțului unei păduri, treceai o vale, înjumătățeai pădurea cu pasul și abia în marginea cealaltă dădeai cu ochii de padocurile mînjilor de doi ani. Oamenii înălțaseră aici o casă cu două odăi, dar dormeau afară, întinzîndu-și zăblaie de cînepă deasupra cîtorva brațe de lucernă proaspăt cosită.

27

Vasile Olmazu îi ieșise înainte de după un colț de gard. Lîngă el era și Mitică Buică. După ce ieșiră din sat, Modavu își împinse pălăria mai spre ceafă și începu să fluiere. Se anunța o zi cu arșiță de toiul verii. Ajunseră la fîntîna de la Lacul-Odăii destul de obosiți. Nu i-a prins nici o căruță. Era vremea muncilor și oamenii nu prea umblau fără rost. Și-afară de asta, în direcția în care se îndreptau ei, erau numai porumburi. Locul hergheliei nu se schimbă niciodată. Curge prin preajmă și o undă de apă care străpunge cîmpia venind cine știe de unde și ducîndu-se molatic să se piardă în undele Ialomiței. Pînă acolo a fost de mai multe ori.

Cînd au ajuns la casa acoperită cu stuf, ca să le țină răcoare în zilele și mai cu seamă în nopțile cu arșiță, n-au găsit pe nimeni. Au mîncat și s-au trîntit pe spate, să se odihnească la umbra unui carpen. Somnul le-a cuprins pleoapele. Nu s-au trezit decît spre seară. Se pregătea de ploaie. Cerul era luminat de fulgere sclipitoare, frînte, aruncate, repezi, ca limbi de cuțit ascuțite, scriind pe cer mînia norilor. S-au apropiat de oamenii care stăteau înșirați pe prispa casei.

— Ar fi bună o ploaie, a zis moș Tănase Onosa. Ne-ar mai răcori nițel caii...

Fără să vrea, Marin Modavu îl asemui cu un

28

oștean din vremea lui Ștefan cel Mare. Ploaia trecu repede. Se lăsase o răcoare catifelată peste întinderi, și oamenii vorbeau domol, fumîndu-și în tihnă țigările dinaintea somnului.

— Gligore Tandalică, ăsta — eu am fost într-o companie cu el — avea un nărav încă de pe cînd era flăcău: pleca încolo, pe Dunăre, și cumpăra pește. Îl lua cu un preț și îl dădea cu altul. Nu făcea cine știe ce negustorie; mai mult așa, ca să se afle și el în treabă. Moș Tănase Onosa începuse să vorbească dintr-o dată, fără să-l roage nimeni și băieții se înghesuiseră aproape de talpa casei, ca să nu piardă o vorbă. Nu-l vedeți acum, de cînd e pensionar? Dacă îi aduci aminte de Lacul-Odăii, te înjură. Nu-i mai convine. Te cred și eu. Doi băieți, două nurori; îl țin ca-n puf pe Tandalică.

— Chiar așa-i zice lui moș Tănase?

— Nu; așa l-am poreclit noi. Dar pe-asta v-o spun într-altă seară. Are și-un pluton de nepoți; îi bat în poartă: pac pachetul cu țigări, pac de-un rachiu, n-a trăit așa bine în toată viața lui! Pe iarnă mi-a spus că-i pare rău că e prea bătrîn. «De ce, mă?» «Aș da examen pentru carnet de șofer!...» Moș Tănase Onosa își scutură cenușa din lulea. De la o vreme fumează numai cu pipa. Zice că așa i-a văzut și pe francezii cu care s-a

29

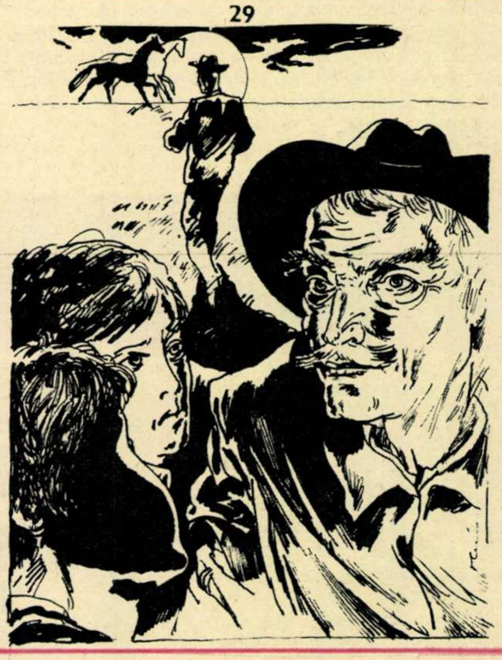

30

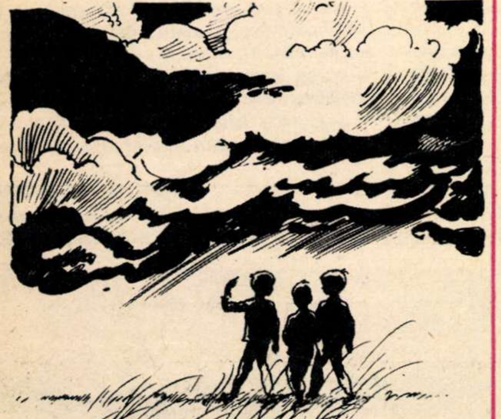

întîlnit să vorbească despre cai.

— Vă spuneam de Gligore cu năravul ăsta al lui din tinerețe. Avea o zgîrcenie din fire, de care nimeni nu-l putuse dezvăța. Ne-am strîns noi vreo cîțiva inși, toți de-o seamă, și ne-am gîndit să i-o facem. Aici, unde-i zicem Lacul-Odăii, era o colibă de pămînt bulgărit, înălțată de oameni ca să ai unde te adăposti, dacă te prindea ploaia

31

pe cîmp. La vreo cîțiva pași, șanțul pădurii. Îl știam pe Gligore că se dă jos din tren cu o gară mai înainte de-a noastră și că vine pe jos ca să scutească vreo cîțiva gologani. Venea de-a latul cîmpului cu papornițele pline cu pește. Nu i-ai fi scos un kilogram pe datorie, nici să-l pici cu ceară. Era așa, cam prin aprilie. Lună ploioasă. Se zbicise pămîntul, dar șanțul era plin cu apă. Noi, trei inși, am venit din vreme. Cam cînd se îngîna ziua cu noaptea. Dă Tandalică să treacă șanțul, nu poate. Lasă coșurile jos, își scoate bocancii, își suflecă pantalonii, ia coșurile și le trece pe malul celălalt. Noi, ascunși prin preajmă, pe după salcîmi. Era un întuneric de-ți băgai degetele în ochi. Cînd l-am simțit că trece șanțul să-și ia bocancii, am dat drumul la pisici. Cum le-a venit miros de pește, s-au năpustit asupra papornițelor. «Miau, și miau, și miau, și miau...» Tandalică a înțepenit. Unul, Iancu Fotea, nu-l știți voi că s-a mutat în Oltenia, în satul nevestei, cînd s-a însurat, susținea că ar fi auzit cum îi clănțăneau dinții de frică. Mi-a venit să rîd și ca să nu mă dau de gol, mi-am schimbat glasul, mi l-am pițigăiat nițel și l-am întrebat: «De unde vii tu mă, Tandalică?...» Nu mi-a răspuns. «Spune mă, Tandalică...». A strigat ceva cu spaimă și și-a făcut vînt peste șanț. A uitat și de coșuri

32

și de bocanci, și-a început să alerge cît îl duceau picioarele. Noi, miorlăindu-ne glasurile, după el. «Tandalică... Tandalică... Tandalică...». Fugea de nu puteai să-l ajungi nici călare. A doua zi am întrebat-o pe nevastă-sa. Ne-a spus că zace în pat de friguri. Ne-am dus la el cu papornițele și cu bocancii. Papornițele fără pește, bineînțeles. I-am spus că am dat din întîmplare peste ele. «Unde mă, la Lacul-Odăii?...» El i-a născocit numele. Dacă aveți îndrăzneală puteți să-l întrebați, dar eu nu vă sfătuiesc. Bătrîn, bătrîn dar dacă pune mîna pe un retevei...

Marin Modavu nu știe cînd s-a isprăvit povestea. S-a trezit în pat. Lumina strălucitoare a unui fulger întîrziat, se zbătu în ferestre. Se auzi nechezatul mînjilor de doi ani, urmat de tropot de copite. Adormi din nou. Ziua aceea lungă de muncă nu lăsase alte semne decît veselia. Către revărsatul zorilor se liniștiră toate. Se auzeau numai zvonurile nopții, nedomolitele broaște de baltă și caii care sforăiau în padocuri, în ceața care se lăsase înainte de a se lumina de ziuă. Desmeticindu-se, băiatul se ridică într-un cot și, uitîndu-se la stele, înțelese că noaptea trecuse. Mitică și Olmazu mai dormeau încă...

(Va urma)

DESENE VASILE OLAC

RACHETA DE AUR

11

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

„Rechinii”

După cîştigarea titlului de campion internaţional «indoor» al S.U.A., în iarna anului 1970, toţi organizatorii de mari turnee umblau după Ion Ţiriac şi după mine să ne prindă cu... arcanul — cum ar zice Creangă — pentru a ne invita să participăm la turneele organizate de ei unde jucau cei mai buni din lume.

— Ne-a venit o invitaţie taman din Australia, mi-a spus într-o dimineaţă nedespărţitul meu prieten, Ion Ţiriac. Ce-ar fi să ne ducem în ţara cangurilor? Nu de alta, dar aici, la New York, e un ger de crapă ouăle de corb, pe cînd la Sydney, în Australia, se face plajă la mare. N-ai vrea să ne bronzăm un pic şi, în loc de «steaua polară» să privim «crucea sudului»?

Invitaţia era îmbietoare. De mult visam să văd patria lui Rod Laver, ştiut fiind că Australia deţinuse «Cupa Davis» de 22 de ori, mai mult decît orice ţară din lume.

— La ce te gîndeşti, Iliuţă? Te pomeneşti că la... canguri. Oare în loc de «băieţi de mingi», care să le adune de pe teren, australienii or fi avînd... canguri care să le strîngă în... marsupii? Ei, primim invitaţia, domnule campion indoor al... lumii?

Am primit. Turneul era «open», adică deschis atît amatorilor, cît şi profesioniştilor şi se desfăşura sub egida firmei de materiale sportive «Dunlop». Era un turneu neoficial, fără miză.

Am luat avionul şi, după două escale — una în Hawai, la Honolulu, unde am fost primit cu coliere de... flori, potrivit tradiţiei, şi alta în insulele Fidji, — am sosit la Sidney. La New York erau minus 25°; aici barometrul arăta +30°.

— Experimentăm dilatarea corpurilor, a glumit Ţiriac. Aşa se întîmplă cînd treci dintr-o emisferă în alta.

«Experimentarea» aceasta nu prea mi-a priit. M-am simţit rău şi, după primele jocuri, am cedat în faţa lui Cooper.

— Nici o pagubă! mă consola Ţiriac. Turneul e neoficial şi n-ai ce pierde. Pentru consolare, hai la plajă!

Plaja de la Sydney mi-a amintit de Mamaia şi m-a copleşit dorul de ţară. Şi aici erau geamanduri, ca la Eforie sau la Mangalia, dar ele indicau locul plasei de sîrmă întinsă pentru a stăvili invazia... rechinilor. Nimeni nu făcea pe viteazul să treacă de geamandură pentru că risca să fie «salutat» de rechini. Erau şi barcagii, ca cei de la «Salvamar», la Mamaia. Dar aceştia aveau alt rol: dădeau alarma cînd vedeau spinarea «panterei de mare», a rechinului.

...Eram în apă şi înotam împreună cu cîţiva tenismani australieni. Deodată, fără să se audă fluieratul barcagiilor, doi dintre ei au strigat «rechinii! rechinii!», s-au dat la fund şi au început să înoate. Dar nu spre mal, ci spre... plasa de sîrmă, pierzîndu-se în mulţimea de oameni.

— Unde-s rechinii? I-am întrebat pe unul dintre cei rămaşi cu noi.

— Cum? Nu-i vezi? Sînt pe mal. Cei doi de colo.

Am privit în direcţia arătată. Pe mal se aflau doi indivizi.

— Nu pricep, am spus eu.

Secretul comportării celor doi care se depărtaseră de noi, amestecîndu-se în mulţimea înotătorilor, aveam să-l aflu în seara zilei, cînd i-am întrebat dacă vin cu noi la turneul următor la Roma şi apoi la cel de la Roland Garro.

— Asta n-o ştim noi. Cum vor hotărî... rechinii!

Iar rechinii! Nu înţelegeam. Am cerut să-mi explice.

— Dragă Nasty, noi sîntem jucători... profesionişti. Am fost obligaţi să ne «vindem» talentul pentru a ne asigura existenţa şi deci depindem de impresari. Nu jucăm unde ne place nouă, ci unde dictează interesele celor care ne fixează pînă şi programul de plajă sau masă: să nu stăm prea mult în apă, să nu mîncăm cutare sau cutare fruct că nu mai dăm randament. Pentru ei sîntem nişte maşini. Ferice de tine şi de Ţiriac! Sînteţi liberi ca păsările cerului! N-aveţi decît o obligaţie: să jucaţi pentru gloria voastră...

«Nu numai a noastră, domnule Cooper, ci şi a sportului din ţara mea,» era să spun, dar m-am oprit. De Cooper se apropia... un rechin: impresarul.

(VA URMA)

Băieţii de pe strada mea

Scenariu: OCTAV PANCU-IAŞI **Desene: PUIU MANU**

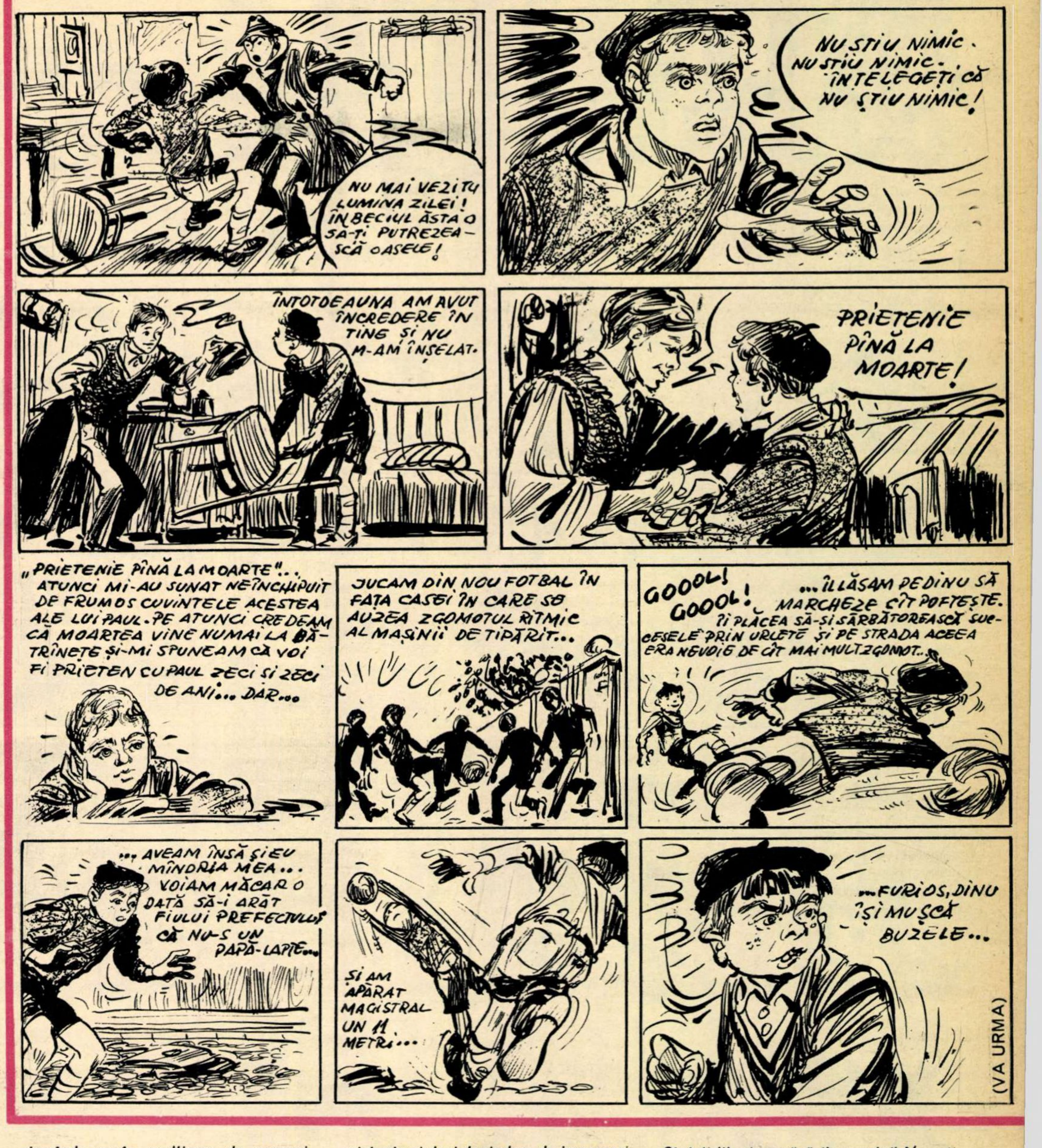
NU MAI VEZI TU LUMINA ZILEI! ÎN BECIUL ĂSTA O SĂ-ŢI PUTREZEASCĂ OASELE!
NU ŞTIU NIMIC. NU ŞTIU NIMIC. ÎNŢELEGEŢI CĂ NU ŞTIU NIMIC!
ÎNTOTDEAUNA AM AVUT ÎNCREDERE ÎN TINE ŞI NU M-AM ÎNŞELAT.
PRIETENIE PÎNĂ LA MOARTE!
„PRIETENIE PÎNĂ LA MOARTE”... ATUNCI MI-AU SUNAT NEÎNCHIPUIT DE FRUMOS CUVINTELE ACESTEA ALE LUI PAUL. PE ATUNCI CREDEAM CĂ MOARTEA VINE NUMAI LA BĂTRÎNEŢE ŞI-MI SPUNEAM CĂ VOI FI PRIETEN CU PAUL ZECI ŞI ZECI DE ANI... DAR...
JUCAM DIN NOU FOTBAL ÎN FAŢA CASEI ÎN CARE SE AUZEA ZGOMOTUL RITMIC AL MAŞINII DE TIPĂRIT...
GOOOL! GOOOL!
...ÎL LĂSAM PE DINU SĂ MARCHEZE CÎT POFTEŞTE. ÎI PLĂCEA SĂ-ŞI SĂRBĂTOREASCĂ SUCCESELE PRIN URLETE ŞI PE STRADA ACEEA ERA NEVOIE DE CÎT MAI MULT ZGOMOT...
...AVEAM ÎNSĂ ŞI EU MÎNDRIA MEA... VOIAM MĂCAR O DATĂ SĂ-I ARĂT FIULUI PREFECTULUI CĂ NU-S UN PAPĂ-LAPTE...
ŞI AM APĂRAT MAGISTRAL UN 11 METRI...
...FURIOS, DINU ÎŞI MUŞCĂ BUZELE...
(VA URMA)

AVENTURILE COLEGULUI Minitehnicus

Scenariu și
desene de
RADU MARIAN

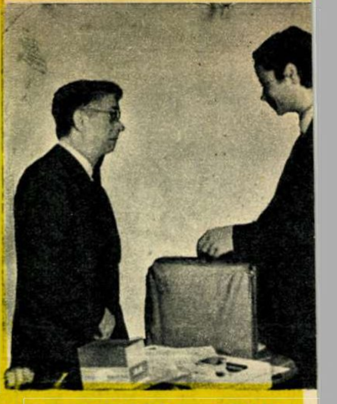

DECERNAREA PREMIILOR LA CONCURSUL DE BENZI DESENATE, EDIȚIA 1970.

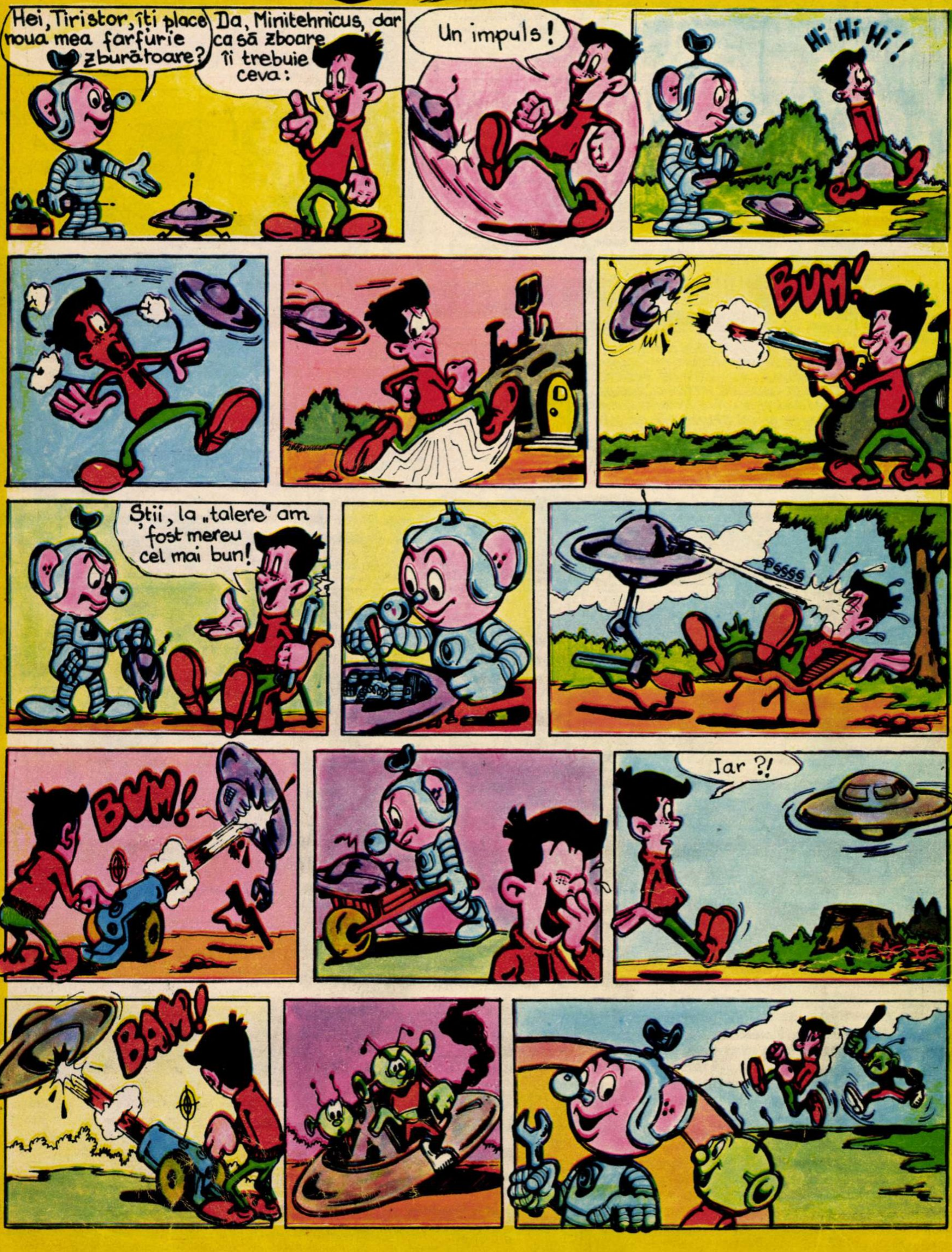
Hei, Tiristor, îți place noua mea farfurie zburătoare?
Da, Minitehnicus, dar ca să zboare îi trebuie ceva:
Un impuls!
Hi Hi Hi!
BUM!
Știi, la „talere" am fost mereu cel mai bun!
Pssss
BUM!
Iar ?!
BAM!

* * *

Vă plac benzile desenate, nu-i așa? Și judecînd după plicurile pe care le primim la redacție, mulți dintre voi se amuză desenînd ei înșiși seriale!

Anul trecut, concursul nostru de benzi desenate s-a bucurat de o largă participare. Cu acest prilej a fost descoperit talentatul Radu Marian, care între timp a devenit, după cum se poate constata și în această pagină, colaboratorul nostru.

O veste bună: într-unul din numerele viitoare, redacția noastră va lansa cea de a doua ediție a concursului de benzi desenate! Ea se va intitula «**EROI CONTEMPORANI**» și va fi dotată cu mari premii.

Urmăriți revista, deoarece în curînd vom publica regulamentul concursului, tematica și premiile.

IUBITORI DE FOLCLOR

EFTIMIA GHEORGHE, clasa a V-a A, Școala generală nr. 1, Vlad Țepeș, județul Ilfov dorește să-și alcătuiască un album cu ghicitori; **DOINA MACARIE**, clasa a VII-a, Fălticeni, str. Livezilor nr. 8, județul Suceava: colecționează cusături pe pînză cu motive naționale din diferite regiuni ale țării; **MARIA ALEXANDRINA GHEORGHIU**, Iași, str. N. Bălcescu nr. 5: culege strigături, plugușoare, diferite obiceiuri folclorice precum și cusături pe pînză cu diferite motive naționale.

STRIGĂTURI

ATENȚIE, RADIOAMATORI

CONSTANTIN LANȚOȘ, Drăgășani, str. Tudor Vladimirescu nr. 166, județul Vîlcea: are nevoie de un miliampermetru și oferă în schimb un redresor cu seleniu și un tranzistor EFT 323; **MARIN GHEORGHE**. comuna Țăndărei, bl. B, sc. B, et. 2, ap. 20, județul Ialomița: oferă o cască telefonică și dorește în schimb un tranzistor; **GHEORGHE POPESCU**, Rădăuți, str. Putnei nr. 117: pune la dispoziție un tranzistor EFT 319 și o pereche de căști radio 400 Ω, în schimbul unui difuzor de 8 Ω; 0,3 W; **IOAN POP**, satul Cetățele nr. 61, comuna Sisești, județul Maramureș; dorește o cască telefonică și o diodă; oferă în schimb un tranzistor și un tub electronic 3V4 sau IS5T; **NICOLAE STAN**, satul Borănești, comuna Coșereni, județul Ilfov: oferă un microfon și o cască telefonică în schimbul a doi tranzistori П13 și un condensator variabil de 500 pF.

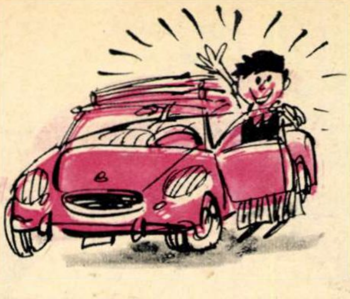

DIVERSE

FLORIN ȘTEFĂNESCU, București, Intrarea Bravurii nr. 3A (str. Polonă): colecționează cutii de chibrituri, îl interesează mașinile, pune la dispoziție o cască telefonică; **VICTOR GHEORGHIAN**, București, Căsuța poștală 2518, Of. p. 17: colecționează timbre, șervețele de masă, cutii de chibrituri; **IONEL GUI**, Oradea, str. Mărăști nr. 11, ap. 2: colecționează stegulețe din diferite țări; **TEODORA GROSARIU**, clasa a VI-a, Humulești, str. Horia, Cloșca și Crișan nr. 44, județul Neamț: face schimb de șervețele de masă, timbre, vederi; **GELU ARGENTOIANU**, Craiova, str. Dezrobirii, bl. F-2, sc. 1, ap. 12, et. 3: colecționează timbre, vederi, fotografii de actori și corespondează pe teme de matematică, chimie, fizică.

COLECȚIONEAZĂ MONEDE VECHI

GEO VĂDUVA, Bacău, str. Mărășești nr. 12, bloc 5/3, sc. D, et. 2, ap. 5; **ILIE MARINESCU**, satul Grădinile, comuna Studina, județul Olt; **SORIN MARIA**, Soloneț-de-Jos, comuna Todirești, județul Suceava; **ZÎNA DRĂGOI**, Călărași, str. Scînteia, bloc 11, sc. A, ap. 16.

DORESC SĂ CORESPONDEZE

GINA ANGHEL, Craiova, str. Brazda lui Novac, bl. G-6, sc. 1, et. X, ap. 174, județul Dolj; **EMIL ENACHE**, Petroșeni, str. Oituz, bl. 4, sc. 2, ap. 29, județul Hunedoara; **EMIL** și **MARIUS CIBIAN**, Deva, str. Aleea Patriei, bl. D-1, sc. 3, ap. 48, et. 3, județul Hunedoara; **GEORGETA RAFAILĂ** și **VIOLETA DRILEA**, eleve în clasa a V-a, satul Făurei, comuna Garoafa, județul Vrancea.

TRIBUNA CITITORULUI

Ne vin din ce în ce mai multe plicuri purtînd mențiunea «pentru Tribuna cititorului»! Iată deci că pe mulți cititori nu-i interesează doar concursurile revistei (și, implicit, premiile, uneori foarte substanțiale!) ci și altfel de întreceri: ale spiritului critic, ale logicii. IONELA BERBECARU și MARIN ALMAJAN din **com. Peretu, jud. Teleorman,** ne sfătuiesc să aducem mai des în paginile revistei crîmpeie din lumea atît de diversă a plantelor și animalelor. NICOLAE GHEORGHE din **com. Dobra, jud. Dîmbovita** e de părere **că, acordînd atenție și handbalului, rubrica noastră de sport ar avea și mai mulți cititori.** NICU GROSAN din **com. M. Kogălniceanu, jud. Constanța** ne sugerează să-i readucem, în noi episoade, pe eroii unor seriale publicate în anii trecuți.

Mulți cititori apreciază noile rubrici «Pagina celor mai tineri cititori» și «Pagina băieților». Trebuie să vă spun că e foarte mare numărul cititorilor care scriu «**îmi place**»... «**apreciez foarte mult**», «**aștept cu nerăbdare ziua de joi**»... Vorba lui TUDOR DĂNUȚ, de la **Școala generală din Rm. Vîlcea: «Îmi place foarte mult revista, o citesc de la o copertă la cealaltă copertă».**

Astfel de scrisori sînt, cum să vă spun, ca un catalog de aur din care ning, peste noi, redactorii, numai note de 10! Dar să ne înțelegem, prieteni: vrem să știm exact **de ce** ne dați aceste note!.Și mai vrem să știm cum de nu simțiți, uneori, tentatia să ne dați și cîte un 5, ba chiar un 4... Altfel spus: oare **TOATE** reportajele din școli, anchetele, povestirile și serialele vă plac **LA FEL** de mult? Nici unul nu v-a stîrnit dezamăgirea sau nemulțumirea? Oare autorii noștri de reportaje și articole reflectă ÎNTOTDEAUNA problemele și preocupările voastre REALE? La ceea ce scriem noi în cadrul rubricii «Club 2000» nu se mai poate adăuga nimic de către voi? Olguța are întotdeauna dreptate? Pe scurt, nu simțiți niciodată nevoia, după ce citiți revista, să spuneți «**Articolul cutare (sau povestirea sau reportajul, sau corespondența vreunui coleg) m-a atras pentru că și eu m-am gîndit la acest subiect. Aș vrea să adaug că...**» Sau dimpotrivă: **«Cu articolul (sau cu povestirea sau cu reportajul sau cu corespondența cutărui coleg) nu sînt de acord, eu am altă părere despre problema asta, iată ce cred eu».**

Nu vă spun toate acestea în dorința de a vă transforma neapărat în niște polemiști, ci pur și simplu deoarece, ca orice lucru de pe lume, o revistă e și ea mereu perfectibilă!

OVIDIU ZOTTA

Umor de la cititori

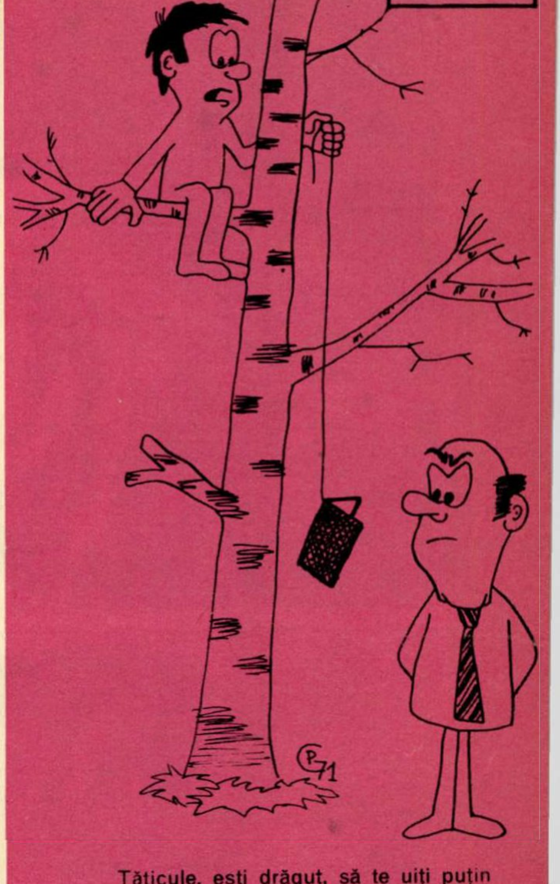

Tăticule, ești drăguț, să te uiți puțin în carnetul de note?

VICTOR-CEZAR PRECUP, București

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

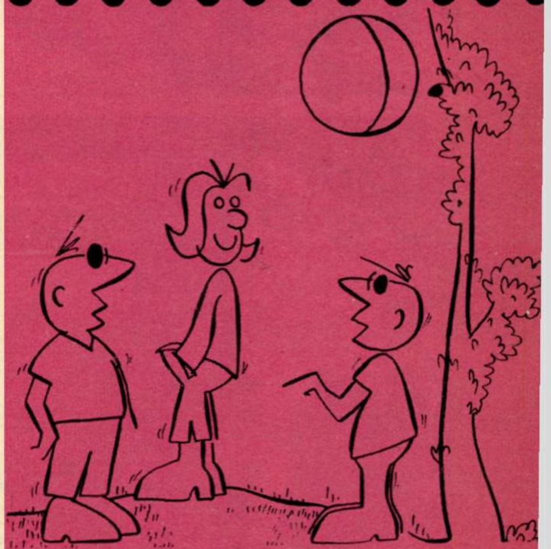

— Ei bine, dragii mei, aflați că pe Lună chiar și tabla înmulțirii e de șase ori mai ușoară.

RELU-NICOLAE IONIȚĂ, Ploiești

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

«Vehicul spațial»

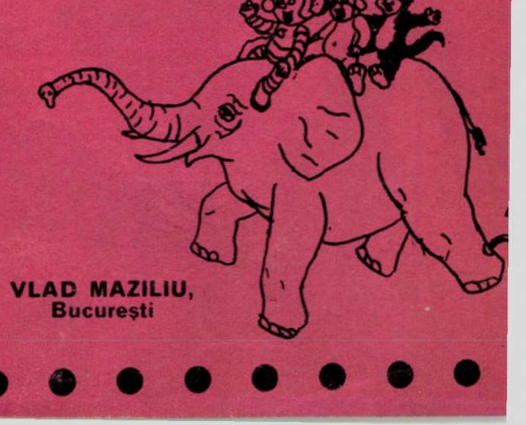

VLAD MAZILIU, București

108.

ȘOIMII carpaților

8

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **LUÎNDU-ȘI ADIO DE LA SĂGEATA ALBASTRĂ — ȘOIMUL UCIS ÎN TIMPUL LUPTEI CU PATRULA HITLERISTĂ, UNCHIUL MATEI, URSUL PITIC, VEVERIȚA ȘI CEILALȚI SĂDESC UN PUI DE BRAD PE LOCUL LUPTEI ȘI TRAG O SALVĂ DE ONOARE ÎN AMINTIREA VITEAZULUI ȘOIM. APOI PORNESC TOȚI SPRE PĂDUREA HAIDUCULUI.**

Scenariu : PETRE GHELMEZ
Desene: OFELIA DUMITRESCU

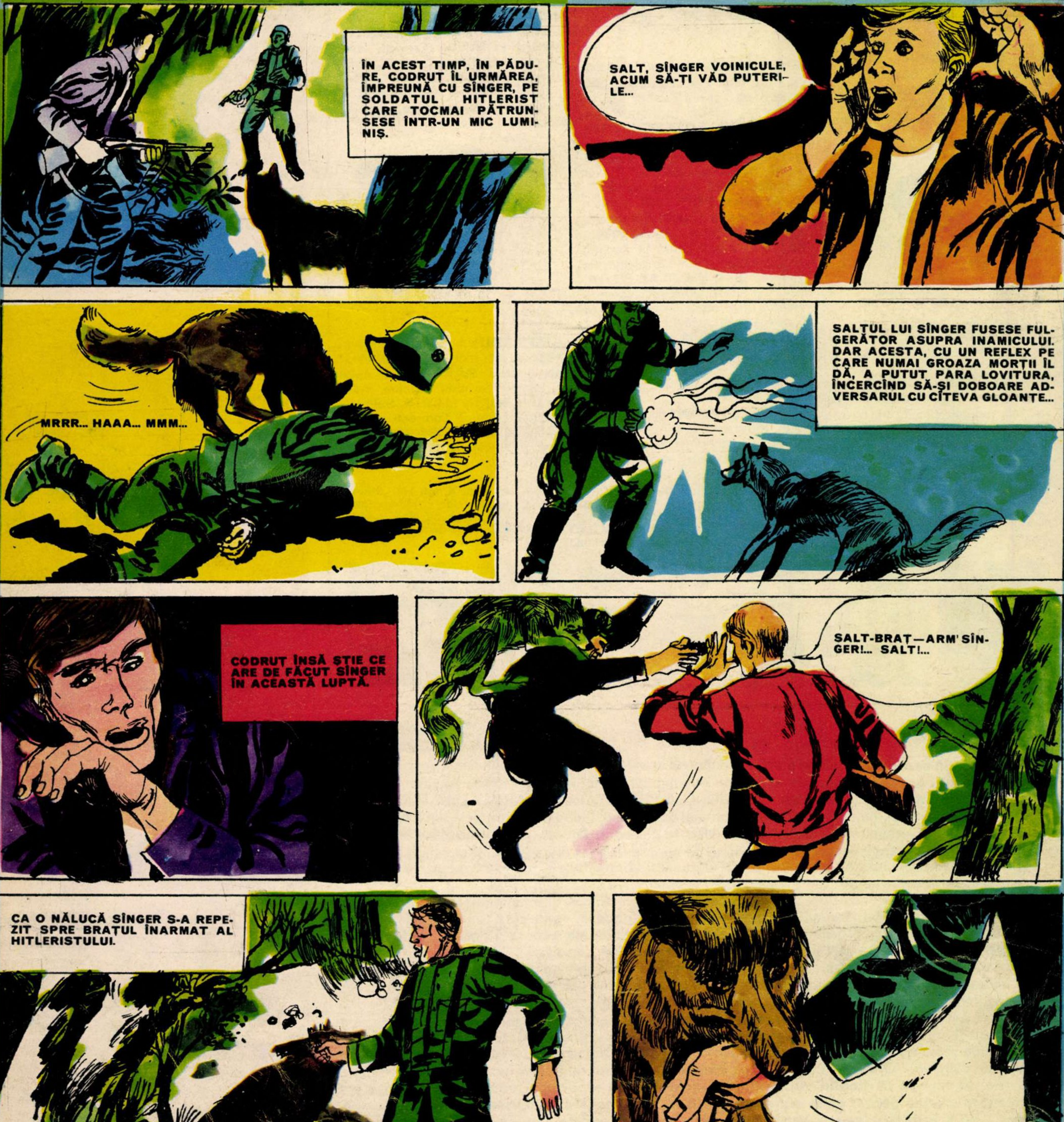
ÎN ACEST TIMP, ÎN PĂDURE, CODRUȚ ÎL URMĂREA, ÎMPREUNĂ CU SÎNGER, PE SOLDATUL HITLERIST CARE TOCMAI PĂTRUNSESE ÎNTR-UN MIC LUMINIȘ.
SALT, SÎNGER VOINICULE, ACUM SĂ-ȚI VĂD PUTERILE...
MRRR... HAAA... MMM...
SALTUL LUI SÎNGER FUSESE FULGERĂTOR ASUPRA INAMICULUI. DAR ACESTA, CU UN REFLEX PE CARE NUMAI GROAZA MORȚII ÎL DĂ, A PUTUT PARA LOVITURA, ÎNCERCÎND SĂ-ȘI DOBOARE ADVERSARUL CU CÎTEVA GLOANȚE...
CODRUȚ ÎNSĂ ȘTIE CE ARE DE FĂCUT SÎNGER ÎN ACEASTĂ LUPTĂ.
SALT-BRAȚ—ARM' SÎNGER!... SALT!...
CA O NĂLUCĂ SÎNGER S-A REPEZIT SPRE BRAȚUL ÎNARMAT AL HITLERISTULUI.
AAA... AA...A... AH!...

(Va urma)

Cutezătorii 18

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon: 17 60 10.
Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adj.: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul. Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R.

Cutezătorii

19

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 13 MAI 1971,
ANUL V (190)
16 PAGINI, 1 LEU

În acest număr:

Aventurile mărcii poștale!

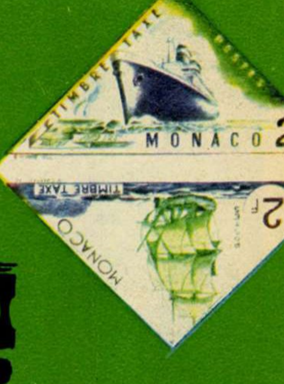
TIMBRE TAXE
MONACO 2F
TIMBRE TAXE
2F
MONACO

ISTORIA NAVIGAȚIEI

Foto: GH. CUCU

ÎNAINTEA ORELOR DE CLASĂ

CONFERIREA TITLULUI DE „EROU AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA“ ȘI A ORDINULUI „VICTORIA SOCIALISMULUI“ TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

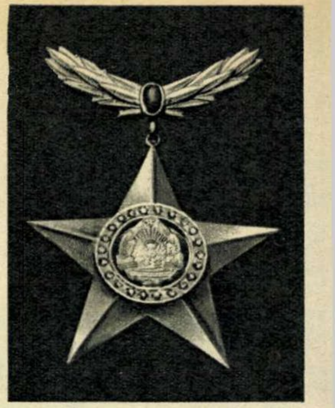

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România a emis următorul decret:

Pentru activitate îndelungată în mişcarea revoluţionară şi aportul deosebit la eliberarea ţării şi edificarea orînduirii socialiste, pentru înalta contribuţie pe care o aduce în fruntea partidului şi a statului la elaborarea şi înfăptuirea politicii interne şi externe, la dezvoltarea prieteniei trainice cu toate ţările socialiste şi a colaborării internaţionale cu toate popoarele lumii, la cauza victoriei socialismului şi a păcii, cu prilejul celei de-a 50-a aniversări a Partidului Comunist Român,

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:

ARTICOL UNIC. — Se conferă titlul de «Erou al Republicii Socialiste România» şi ordinul «Victoria Socialismului» tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Semnează:

Emil Bodnaras, Manea Mănescu, Ştefan Peterfi, Vasile Vîlcu, vicepreşedinţi ai Consiliului de Stat, **Constantin Stătescu,** secretarul Consiliului de Stat, **Ion Anton, Gheorghe Bâlteanu, Aurel Bozgan, Constanţa Ciontu, Ion Coman, Constantin Daicoviciu, Constantin Drăgan, Eduard Eisenburger, Suzana Gâdea, Ion Gluvacov, Athanase Joja, Carol Király, Roman Moldovan, Gheorghe Pană, Dumitru Petrescu, Ion Popescu-Puţuri, Cristofor Simionescu, Ion Spătărelu, Gheorghe Stoica, Ludovic Takacs,** membri ai Consiliului de Stat.

Bucureşti, 6 mai 1971.

SĂRBĂTORIREA SEMICENTENARULUI PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Cea de-a 50-a aniversare a întemeierii Partidului Comunist Român, eveniment fundamental în istoria mişcării muncitoreşti din ţara noastră, în viaţa poporului român, a fost sărbătorită, vineri 7 mai, în cadrul unei adunări solemne ce a avut loc în sala Palatului Republicii Socialiste România.

Marea sală avea un aspect sărbătoresc.

La orele 10, o furtună de aplauze şi urale a salutat sosirea în sală a conducătorilor partidului şi statului, care iau loc în prezidiu împreună cu participanţi la crearea partidului şi alţi veterani ai mişcării muncitoreşti din ţara noastră, cu reprezentanţi ai oamenilor muncii, muncitori, ţărani, intelectuali.

Miile de oameni prezenţi la adunarea solemnă ofereau imaginea simbolică a însăşi istoriei partidului. Adunarea a fost deschisă de tovarăşul Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., preşedintele Consiliului de Miniştri.

În ovaţiile asistenţei, la adunarea solemnă a luat cuvîntul tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România. Ampla expunere a secretarului general al partidului a fost ascultată cu profund interes de cei prezenţi în sală, de milioane de cetăţeni din întreaga ţară, prin intermediul staţiilor de radio şi televiziune.

La sfîrşitul expunerii tovarăşului Nicolae Ceauşescu, minute în şir se înalţă sub cupola sălii urale şi ovaţii pentru Partidul Comunist Român, pentru Comitetul Central şi secretarul general al partidului, pentru eroicul popor român, constructor al socialismului, pentru patria noastră liberă şi mîndră — Republica Socialistă România.

Adunarea solemnă s-a încheiat în acordurile înălţătoare ale imnului de luptă al clasei muncitoare din lumea întreagă — «Internaţionala».

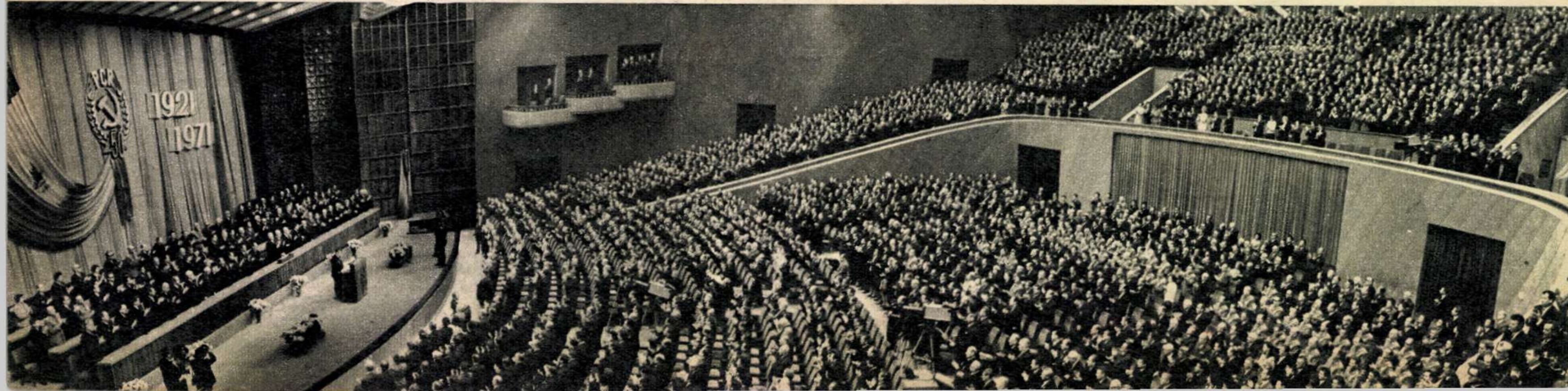

COMORILE PATRIEI

Timp oglindit în ape

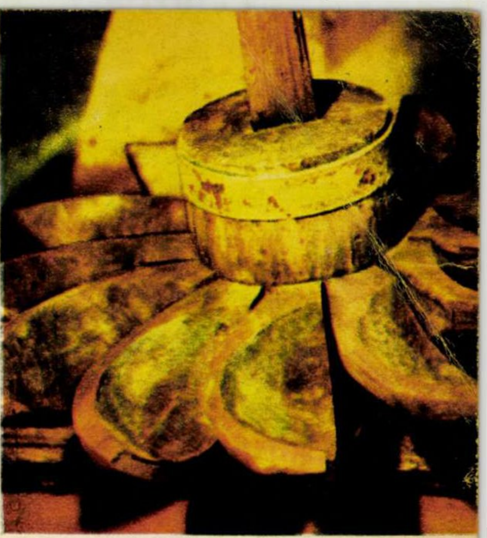

Foto: ELENA FUNDULEA

Privind fotografiile alăturate ai crede că machetatorul revistei a cam încurcat lucrurile... Altminteri ce legătură poate să existe între o veche moară ţărănească (amintindu-ţi de «Venea o moară pe Siret» a lui Sadoveanu) şi impunătorul baraj de la Porţile de Fier? Pe de o parte, o construcţie păstrată din vechime, o relicvă a «civilizaţiei lemnului», pe de altă parte, un monument al luminii clădit din beton şi oţel, o mîndrie a tehnicii secolului nostru. Aparent, nu le apropie decît o metaforă: amîndouă sînt «mori» — una măcina grăunţe, cealaltă «macină» grăunţe de lumină, ca să numesc astfel kilowaţii...

Dincolo însă de orice deosebiri, lesne de observat, imaginile din epoci atît de îndepărtate şi ale unor tehnici atît de diferite între ele, ne relevă o legătură emoţionantă în timp şi spaţiu. Amîndouă sînt o mărturie a spiritului inventiv, a priceperii şi hărniciei poporului român, virtuţi care i-au însoţit întreaga istorie. Din cele mai vechi timpuri, în vatra noastră strămoşească de lîngă Carpaţi şi Dunăre, au fost născocite şi perfecţionate unelte şi tehnici dintre cele mai ingenioase — aşa cum ne-o probează atîtea exponate din Muzeul tehnic din Bucureşti, unde e găzduită şi moara din imagine.

Cînd vorbim despre geniul creator al poporului nostru, nu ne gîndim numai la operele unor iluştri oameni de ştiinţă, ci şi la rodul minţii şi braţelor tuturor creatorilor anonimi din lungul şir al generaţiilor. Captarea şi folosirea energiilor ce sălăşluiesc în apele noastre constituie una din cele mai vechi preocupări ale născocitorilor de pe aceste pămînturi. Aşa s-au născut primele zbaturi, primele palete de lemn aşezate în calea rîurilor năvalnice. Le putem socoti străbunicele modernelor hidroagregate de astăzi care fac să ţîşnească din rîurile ţării adevărate fluvii de lumină şi energie. Nici nu bănuiau modeştii autori ai morilor de odinioară cît de departe se va prelungi meşteşugul lor de a pune apele la lucru, cîtă iscusinţă şi putere vor dovedi urmaşii lor, constructorii şi montorii constelaţiei de hidrocentrale de pe Bistriţa, de pe Argeş, de pe Lotru, de pe Olt, de pe Someş, de pe Dunăre.

Acolo unde, în ciuda Porţilor de Fier, nici munţii n-au reuşit să stăvilească năprasnicele şuvoaie ale fluviului, au reuşit oamenii să le strunească, să le stăpînească. Oamenii timpului nostru. Ei înscriu, în geografia patriei, cutezătoarele pagini din «bătălia luminii», desăvîrşind opera de electrificare a ţării, concepută şi desfăşurată sub conducerea partidului comunist. Apele sînt treptat cucerite, învinse cu armele cele mai perfecţionate ale tehnicii acestei epoci, oglindind astfel, în undele lor, nu numai siluete de baraje şi centrale electrice, ci însuşi chipul nostru energic şi inventiv.

VICTOR VÎNTU

FLORILE DRAGOSTEI şi recunoştinţei

Între miile de copii s-a lăsat liniştea. În tonuri solemne fanfara pionierilor de la Şcoala generală nr. 39 vesteşte deschiderea spectacolului. Sosesc înalţii oaspeţi. Se aud trompetele. Lumini puternice îi descoperă tocmai sus, sus de tot, în turnul muzeului. Jos, pe imensa scenă, străjuită de drapele, sute şi sute de copii aplaudă, ridică în culorile reflectoarelor eşarfe roşii şi tricolore.

Apar şi se succed cu repeziciune momente din istoria îndepărtată a patriei. Copiii aduc în faţa spectatorilor figuri mărețe din istoria neamului: Basarabii, Muşatinii, Mircea Voievod, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Doja Tudor. Trec anii... Ţara trăieşte, ţara luptă. Vin muncitorii, iată-i! Spre cinstirea momentului rostesc toţi pionierii:

«Era 8 Mai. În douăzeci şi unu,
Cînd se-mplinea un glorios trecut.
Nu vom uita, nu vom uita nici unul,
Atunci partidul nostru s-a născut!»

Peste cîntece de bucurie o voce de copil explică: «Noi am venit aici, unde muzeul/ Istoria ne-o spune pe de rost» Au venit copiii şi reînvie cele mai însemnate evenimente din măreţul drum de luptă şi victorii al comuniştilor.

Cîntece vesele marchează anii copilăriei fericite, zilele primelor detaşamente de pionieri. «Veniţi cravate roşii, la raport!» Şi, vin! Vin din toate direcţiile. Vin şcolarii, vin cei din tabere, care încă se joacă, cei care drumeţesc pe munte, cei care stau în jurul focului de tabără, vin dansatorii în costume naţionale reprezentînd toate regiunile ţării. Toţi într-o horă imensă, cei 2 000 de pionieri se joacă, dansează, cîntă, simbolizînd prietenia, unitatea tuturor copiilor ţării: români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi. Acestei bucurii îi răspund cîntecele uriaşului cor reunit, al şcolilor generale nr. 5, 56, 111, 141, 173 şi 198. Cîntecele cuprind împrejurimile şi urcă acolo unde reflectoare puternice luminează cerul întunecat străbătut de jerbele multicolore ale artificiilor.

Un porumbel îşi ia zborul...

Cîntece şi flori încheie acest pionieresc omagiu adus PARTIDULUI la marea sărbătoare.

LIDIA NOVAC

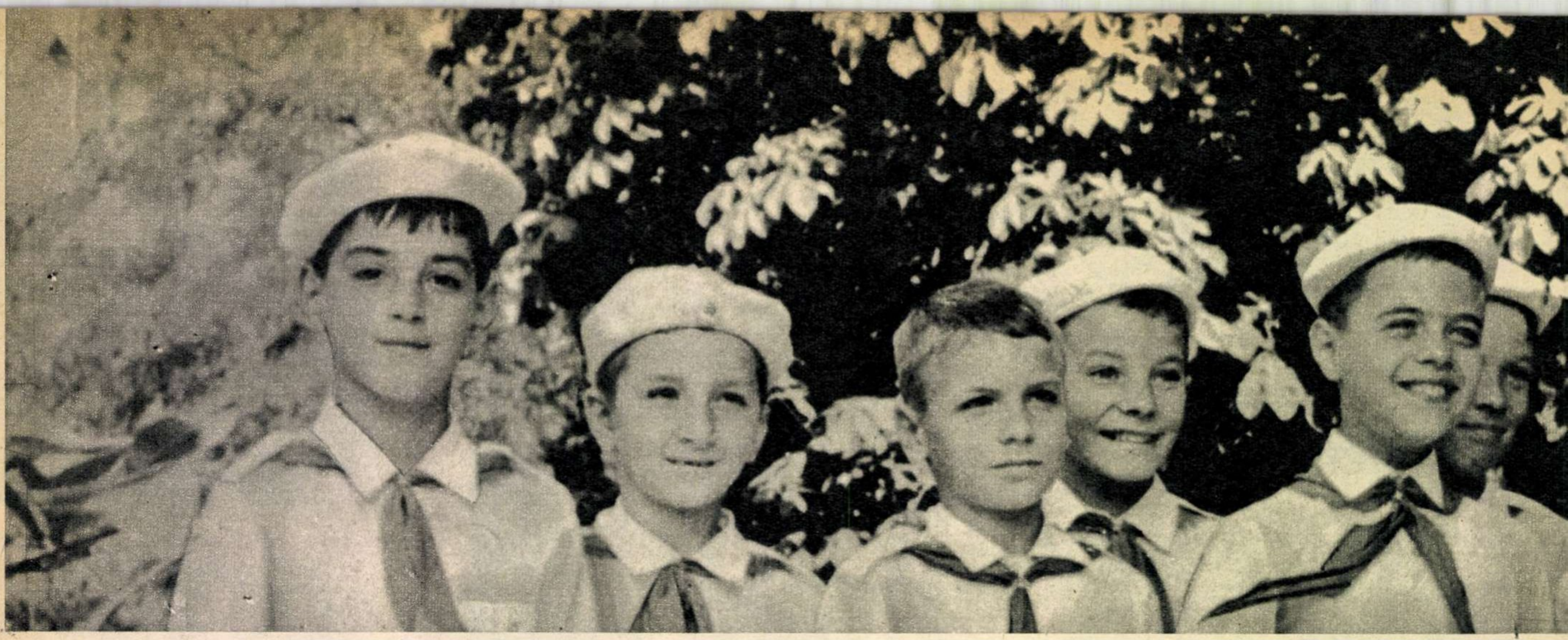

PROIECT

STATUTUL UNITĂȚILOR ȘI DETAȘAMENTELOR DE PIONIERI DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Potrivit hotărîrii plenarei C.N.O.P. din 15–16 aprilie 1971 de convocare a celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor pentru luna octombrie a.c., supunem discuției proiectul de Statut al unităților și detașamentelor de pionieri, cu unele modificări determinate de:

— punerea de acord a noilor formulări cu schimbările produse în organizarea administrativ-teritorială a țării;

— coborîrea vîrstei de intrare în Organizația pionierilor la 7 ani;

— dezvoltarea democrației pionierești, încurajarea participării nemijlocite a pionierilor în inițierea, organizarea și realizarea întregii activități din detașamente și unități;

— precizarea unor îndatoriri ale pionierilor față de organizație, față de participarea lor activă la întreaga viață a detașamentelor și unităților.

Modificările aduse față de actualul statut sînt evidențiate în text cu litere cursive.

Proiectul statutului va fi discutat în cadrul adunărilor de detașament sau unitate cu care prilej vor fi dezbătute noile propuneri cuprinse în text, precum și altele pe care pionierii le consideră necesare.

Organizația pionierilor din Republica Socialistă România *este organizația revoluționară de masă a copiilor*, care cuprinde școlari între 7 și 14 ani; ea contribuie, alături de școală și familie, la educarea și formarea tinerei generații.

Organizația pionierilor își desfășoară *întreaga sa activitate* sub conducerea Partidului Comunist Român.

Activitatea pe care o desfășoară Organizația pionierilor are menirea de a stimula preocuparea elevilor pentru învățătură, pentru întărirea disciplinei școlare și formarea deprinderilor de muncă; ea îi ajută pe școlari să-și lărgească orizontul cultural, le dezvoltă inițiativa, interesul pentru știință, tehnică, artă și literatură, *le cultivă trăsături morale înaintate.*

Organizația pionierilor educă școlarii în spiritul patriotismului socialist, al dragostei și devotamentului nemărginit față de poporul nostru, față de Republica Socialistă România, față de Partidul Comunist Român; îi ajută pe copii să cunoască tradițiile și trecutul glorios de luptă ale poporului pentru eliberarea națională și socială, să îndrăgească frumusețile și bogățiile țării, le cultivă mîndria patriotică pentru realizările obținute în construcția socialismului; contribuie la întărirea prieteniei și frăției dintre copiii români și cei din rîndul naționalităților conlocuitoare.

Organizația pionierilor educă pe școlari în spiritul internaționalismului socialist, al prieteniei cu copiii din țările socialiste, din întreaga lume, sub semnul păcii și înțelegerii între popoare; ea le dezvoltă sentimentul solidarității cu lupta popoarelor pentru libertate și independență națională, pentru progres social.

Prin activitatea sa, Organizația pionierilor cultivă la copii cinstea, modestia, curajul și disciplina, prietenia și tovărășia; le dezvoltă dragostea față de munca fizică și respectul pentru cei ce muncesc, răspunderea pentru păstrarea cu grijă a bunurilor obștești.

Organizația pionierilor se îngrijește de organizarea plăcută și folositoare a timpului liber al școlarilor, stimulînd curiozitatea și setea de cunoaștere, înclinația lor spre cîntec, joc și drumeție; ea organizează activitatea *tehnico-științifică*, cultural-artistică, sportivă și turistică pentru toți elevii din clasele I–VIII.

Membrii Organizației pionierilor sînt pregătiți în vederea intrării în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Pionierii sînt organizați în detașamente și unități, ai căror comandanți sînt cadre didactice.

Îndrumarea nemijlocită a întregii activități a unităților și detașamentelor se asigură prin consilii ale Organizației pionierilor (Consiliul Național, consilii județene, municipale, orășenești și din școli).

I. Membrii Organizației pionierilor

1. În Organizația pionierilor sînt primiți școlari din clasele II–VIII* în vîrstă de 7—14 ani, care sînt sîrguincioși la învățătură, respectă disciplina școlară, au o comportare corectă în școală, familie, societate și *își exprimă dorința de a deveni pionieri.*

2. Dreptul de a primi în Organizația pionierilor îl au detașamentele de pionieri. În detașamentele constituite cu caracter temporar nu se primesc noi pionieri.

Școlarul care dorește să devină pionier se adresează verbal conducerii detașamentului. Atunci cînd în clasa sa nu există detașament, el se adresează comandantului unității de pionieri, care sta-

---

*) *Se are în vedere faptul că școlarii care au început clasa I la șase ani vor fi în clasa a VIII-a sub 14 ani, deci pionieri.*

bileşte detaşamentul în care se va face primirea.

3. Elevul care doreşte să intre în Organizaţia pionierilor este ajutat de conducerea detaşamentului să cunoască scopul organizaţiei, conţinutul legămîntului, *drepturile şi îndatoririle pionierului.*

4. Primirea în Organizaţia pionierilor se face în adunarea detaşamentului, în mod sărbătoresc, sub faldurile drapelului patriei şi ale drapelului Organizaţiei pionierilor. Comandantul detaşamentului prezintă numele şi caracterizarea şcolarilor care şi-au exprimat dorinţa de a deveni pionieri supune apoi aprobării detaşamentului, în mod individual, primirea lor în organizaţie. După adoptarea hotărîrii detaşamentului, noii pionieri rostesc legămîntul, apoi comandantul le înmînează insigna şi cravata.

5. Legămîntul pionierului:

«Voi învăţa şi voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România; voi fi credincios poporului şi Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut îndatoririle pionereşti».

6. Îndatoririle pionierului:

– Pionierul îşi iubeşte patria, cinsteşte trecutul ei glorios, tradiţiile de luptă ale poporului nostru pentru libertate *socială* şi independenţă naţională, *munca avîntată a acestuia pentru construirea socialismului, pentru înflorirea României socialiste.*

– Învaţă cu sîrguinţă.

– Iubeşte munca, apără şi păstrează cu grijă bunurile obşteşti, *cinsteşte pe cei care făuresc bunurile materiale şi spirituale ale ţării.*

– Este disciplinat, îngrijit şi ordonat, atît în şcoală cît şi în afara ei.

– Este cinstit, modest şi drept; spune întotdeauna numai adevărul.

– Este curajos şi demn, are încredere în forţele sale şi ale colectivului, este un bun coleg şi prieten.

– Îşi iubeşte şi îşi ajută părinţii.

– Stimează şi ascultă pe învăţători şi profesori, respectă pe cei mai în vîrstă decît el şi are grijă de cei mici.

– *Dovedeşte, prin fapte, ataşamentul faţă de Organizaţie, manifestînd iniţiativă şi răspundere în îndeplinirea îndatoririlor şi sarcinilor pionereşti, participă activ la viaţa detaşamentului.*

– *Cinsteşte şi îngrijeşte monumentele istorice.*

– Iubeşte şi ocroteşte natura, caută să cunoască frumuseţile şi tainele ei.

7. Deviza pionierului:

«Pentru gloria poporului şi înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte!».

Răspunsul la deviză:

«Tot înainte!»

Deviza pionierului se rosteşte în adunările pionereşti. Cînd răspunde la deviză, pionierul schiţează salutul pionieresc. Salutul pionieresc se foloseşte, de asemenea, cînd se cîntă «Imnul de Stat al Republicii Socialiste România», «Internaţionala», precum şi cu ocazia ceremonialului pionieresc.

8. Pionierul are dreptul să participe la întreaga activitate a detaşamentului şi a unităţii, să aleagă şi să fie ales în conducerea detaşamentului şi a unităţii, să facă propuneri pentru îmbunătăţirea muncii pionereşti, să ia parte la activităţile organizate de casele şi Palatul pionierilor.

9. Pionierul care obţine rezultate bune la învăţătură, în activitatea pionierească sau a săvîrşit fapte demne de laudă este recompensat prin:

a) evidenţierea în faţa detaşamentului;

b) evidenţierea în faţa unităţii;

c) fotografierea sub drapelul unităţii şi păstrarea fotografiei în *cartea de onoare a unităţii* sau expunerea *ei* la panoul de onoare al şcolii;

d) acordarea de distincţii pionereşti;

– Distincţiile pionereşti constau din *trese* şi insigne care se atribuie de către consiliul Organizaţiei pionierilor *din* şcoală.

– *Tresele* se acordă pionierilor care sînt fruntaşi la învăţătură şi desfăşoară o activitate multilaterală.

– Insignele se acordă pionierilor care obţin rezultate deosebite în *activitatea tehnico-ştiinţifică, cultural-artistică si sportiv-turistică.*

– atribuirea titlurilor de «Pionier de frunte» (diplomă şi insignă) *şi «Cutezătorul» (diplomă şi insignă).*

Acelaşi pionier poate primi mai multe distincţii, potrivit aptitudinilor şi rezultatelor obţinute.

10. Pentru merite cu totul deosebite, *consiliile judeţene, la propunerile consiliilor municipale, orăşeneşti şi din şcoli, acordă titlurile «Pionier de frunte» şi «Cutezătorul»* (diplomă şi insignă).

11. Pentru activitatea deosebită desfăşurată de unităţi şi detaşamente de pionieri, se acordă «Diploma de unitate (sau detaşament) fruntaşă», de către Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, la propunerea consiliilor *judeţene.*

12. Pionierul care săvîrşeşte abateri este «mustrat» de către detaşament, iar în caz de abateri mai mari este «mustrat» în faţa unităţii, în vederea îndreptării lui.

II. Unitatea şi detaşamentul

13. Unitatea de pionieri se constituie în şcolile în care există cel puţin *două* detaşamente de pionieri. Ea cuprinde toţi pionierii din şcoala respectivă. În mod temporar, se pot constitui unităţi de pionieri în taberele şcolare şi în preventoriile pentru copii.

a) Unitatea alege anual comandamentul *său*, format din 5—15 pionieri (preşedinţi ai unor detaşamente şi alţi pionieri destoinici), care–*cu sprijinul comandantului–iniţiază, organizează şi desfăşoară* întreaga activitate pionierească. Dintre membrii comandamentului se desemnează preşedintele unităţii, care este în acelaşi timp şi ajutorul comandantului unităţii;

b) *activitatea comandamentului unităţii şi a colectivelor de conducere ale detaşamentelor este permanent îndrumată, orientată şi sprijinită de către comandanţii de pionieri, cadre didactice;*

c) unitatea îşi desfăşoară activitatea pe baza programului *alcătuit de către comandament, cu sprijinul şi sub îndrumarea comandantului, ţinînd seama de părerile şi propunerile pionierilor.*

Întreaga activitate a comandamentului urmăreşte dezvoltarea continuă a democraţiei pionereşti, antrenînd pe toţi pionierii în iniţierea, organizarea şi desfăşurarea propriei lor activităţi.

Programul unităţii va cuprinde acţiuni diverse, în funcţie de condiţiile locale, particularităţile de vîrstă şi sex, cu caracter de masă şi recreativ, din domeniile tehnico-ştiinţific , cultural-artistic, sportiv-turistic etc., sărbătorirea, împreună cu şcoala, a evenimentelor însemnate din viaţa poporului, a *Zilei pionierilor* ş.a.

d) Adunările unităţii de pionieri au, *de regulă*, un caracter solemn şi se organizează cu ocazia Zilei pionierilor şi cu alte prilejuri deosebite. Ele se deschid cu ridicarea pavilionului şi intonarea «Imnului de Stat».

e) Fiecare unitate are două drapele: drapelul patriei şi drapelul unităţii de pionieri, care sînt purtate la adunările unităţii, la parăzi, demonstraţii şi serbări pionereşti.

Unitatea de pionieri are «cartea de onoare a unităţii», în care sînt consemnate evenimente, fapte, acţiuni pionereşti importante, precum şi nume ale pionierilor care se remarcă în mod deosebit.

14. Pionierii aceleiaşi clase constituie detaşamentul de pionieri. În şcolile generale care funcţionează numai cu clasele I–IV şi unde există un număr mai mic de 30 de pionieri, detaşamentul se constituie pe şcoală.

a) Detaşamentul îşi alege anual un colectiv de conducere, format dintr-un preşedinte şi alţi 2—4 pionieri buni la învăţătură, iubiţi şi stimaţi de colegi. Preşedintele detaşamentului îndeplineşte şi funcţia de ajutor al comandantului de detaşament.

b) *Colectivul de conducere, cu sprijinul şi sub îndrumarea comandantului, organizează întreaga activitate a detaşamentului pe baza unui program alcătuit potrivit dorinţelor şi propunerilor pionierilor.*

Antrenînd toţi pionierii la iniţierea, organizarea şi desfăşurarea acţiunilor din detaşament, potrivit aptitudinilor şi intereselor lor, colectivul de conducere al detaşamentului stimulează larga dezvoltare a iniţiativei şi participării acestora la viaţa de organizaţie, la activităţile tehnico-ştiinţifice, cultural-artistice, sportiv-turistice etc.

Programul de activitate al detaşamentului asigură tuturor activităţilor un caracter variat, educativ şi recreativ.

La activităţile organizate de către detaşament pot participa toţi şcolarii din clasa respectivă.

c) Detaşamentul organizează, de regulă, o adunare pe trimestru. În cadrul acestor adunări se fac primiri de noi pionieri, *se organizează diverse acţiuni pionereşti*, se discută şi se adoptă programele de activitate.

În adunările de detaşament şi în cadrul diferitelor acţiuni, pionierii vor intona cîntece patriotice, revoluţionare, de drumeţie etc.

d) Fiecare detaşament de pionieri are două drapele: drapelul patriei şi drapelul detaşamentului.

Fiecare drapel este purtat de cîte un stegar la adunările de detaşament, demonstraţii şi parăzi pionereşti.

e) Detaşamentul de pionieri este înzestrat cu goarnă şi tobă.

15. *Pionierii poartă uniformă, cravată roşie, insignă şi însemne pionereşti.*

16. Organizaţia pionierilor are marşul său propriu.

17. Unităţile şi detaşamentele de pionieri sărbătoresc în fiecare an, în prima duminică, *după încheierea cursurilor*, «Ziua pionierilor».

ŞOIMII carpaţilor

9

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN TIMP CE UNCHIUL MATEI, URSUL PITIC ŞI VEVERIŢA SĂDESC UN PUI DE BRAD ÎN AMINTIREA ŞOIMULUI UCIS DE GLOANŢELE DUŞMANULUI, CODRUŢ ŞI SÎNGER ÎL URMĂRESC PRIN PĂDURE PE SOLDATUL HITLERIST.

Scenariu: PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

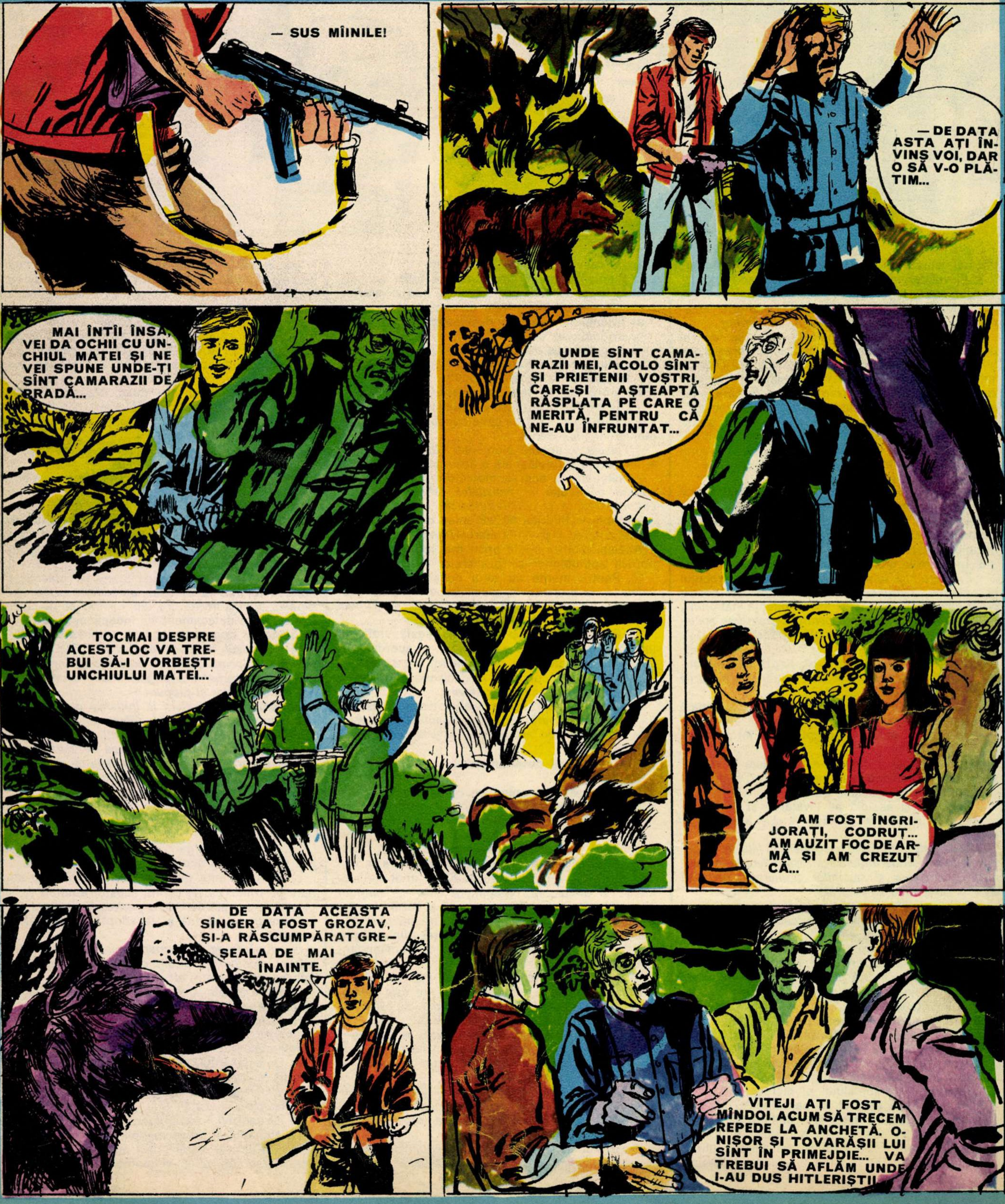
— SUS MÎINILE!
— DE DATA ASTA AŢI ÎNVINS VOI, DAR O SĂ V-O PLĂTIM...
MAI ÎNTÎI ÎNSĂ VEI DA OCHII CU UNCHIUL MATEI ŞI NE VEI SPUNE UNDE-ŢI SÎNT CAMARAZII DE PRADĂ...
UNDE SÎNT CAMARAZII MEI, ACOLO SÎNT ŞI PRIETENII VOŞTRI, CARE-ŞI AŞTEAPTĂ RĂSPLATA PE CARE O MERITĂ, PENTRU CĂ NE-AU ÎNFRUNTAT...
TOCMAI DESPRE ACEST LOC VA TREBUI SĂ-I VORBEŞTI UNCHIULUI MATEI...
AM FOST ÎNGRIJORAŢI, CODRUŢ... AM AUZIT FOC DE ARMĂ ŞI AM CREZUT CĂ...
DE DATA ACEASTA SÎNGER A FOST GROZAV, ŞI-A RĂSCUMPĂRAT GREŞEALA DE MAI ÎNAINTE.
VITEJI AŢI FOST AMÎNDOI. ACUM SĂ TRECEM REPEDE LA ANCHETĂ. ONIŞOR ŞI TOVARĂŞII LUI SÎNT ÎN PRIMEJDIE... VA TREBUI SĂ AFLĂM UNDE I-AU DUS HITLERIŞTII

(VA URMA)

SALUT PIONIERESC FIERBINTE PARTIDULUI LA MAREA SĂRBĂTOARE

LA MUZEUL DE ISTORIE A PARTIDULUI COMUNIST, A MIȘCĂRII REVOLUȚIONARE ȘI DEMOCRATICE DIN ROMÂNIA, PIONIERII CAPITALEI AU PREZENTAT O EMOȚIONANTĂ EVOCARE ISTORICO-LITERARĂ INTITULATĂ «PENTRU CĂ PE LUME PARTIDUL S-A NĂSCUT». AU FOST ÎNFĂȚIȘATE, ÎN SUNET ȘI LUMINĂ, PAGINI DE AUR ALE ISTORIEI PARTIDULUI, ALE LUPTEI SALE EROICE PENTRU LIBERTATEA ȘI INDEPENDENȚA PATRIEI, PENTRU FERICIREA CELOR CE MUNCESC, PAGINI GLORIOASE DIN ISTORIA POPORULUI ROMÂN.

LA SPECTACOL AU FOST PREZENȚI TOVARĂȘII DUMITRU POPA, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV AL C.C. AL P.C.R., PRIM-SECRETAR AL COMITETULUI MUNICIPAL BUCUREȘTI AL P.C.R., PRIMARUL GENERAL AL CAPITALEI, LEONTE RĂUTU, MEMBRU AL COMITETULUI EXECUTIV AL C.C. AL P.C.R., VICEPREȘEDINTE AL CONSILIULUI DE MINIȘTRI, MIHAI GERE, MEMBRU SUPLEANT AL COMITETULUI EXECUTIV, SECRETAR AL C.C. AL P.C.R., MIRCEA MALIȚA, MINISTRUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, DAN MARȚIAN, PRIM-SECRETAR AL C.C. AL U.T.C., MINISTRU PENTRU PROBLEMELE TINERETULUI, VIRGILIU RADULIAN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, ADJUNCT AL MINISTRULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, REPREZENTANȚI AI ORGANELOR LOCALE DE PARTID ȘI DE STAT, AI UNOR INSTITUȚII CENTRALE ȘI ORGANIZAȚII OBȘTEȘTI, UN NUMEROS PUBLIC.

PARTIDULUI

Sărbătoare
Brațe vînjoase de voinici
Întind ghirlande de lumină
Peste valurile pămîntului
De sub o frunte de munte
Erup glasurile buciumelor
Filioane cuprinse strîns
În băile Arieșului,
Codrii bătrîni și mlădioase tulpini,
În același ritm,
Întind marea horă peste toată zarea.

N Măgură
elev Bacău

«Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România...» Legămîntul pionierului, rostit cu solemnitate și emoție de viitorii pionieri de la **Școala generală nr. 7 din Oradea,** a răsunat, de data aceasta, în fața monumentului «Eroilor români». **Promoția «Semicentenarului»** își însoțește fotografia trimisă redacției cu cele mai calde mulțumiri adresate Partidului pentru copilăria lor fericită.

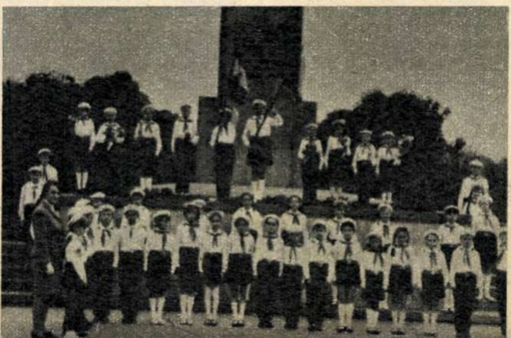

«Acum, la măreața sărbătoare, noi, **purtătorii cravatelor roșii din mîndrul plai al Prahovei,** simțim mai mult ca oricînd bucuria că ne-am născut într-o țară minunată — Republica Socialistă România — înconjurați de grija părintelui nostru drag și bun — Partidul Comunist Român. Prin acțiuni dintre cele mai interesante și diverse am întîmpinat sărbătoarea dragă . Una dintre acestea — concursul de atletism — a antrenat pionierii din întregul județ. Imaginea de față vă prezintă momentul înmînării premiilor. Pe primele locuri: pionierii din **Măneciu** și **Urlați».**

MICROENCICLOPEDIE

MOMENTE DIN ISTORIA FILATELIEI

1

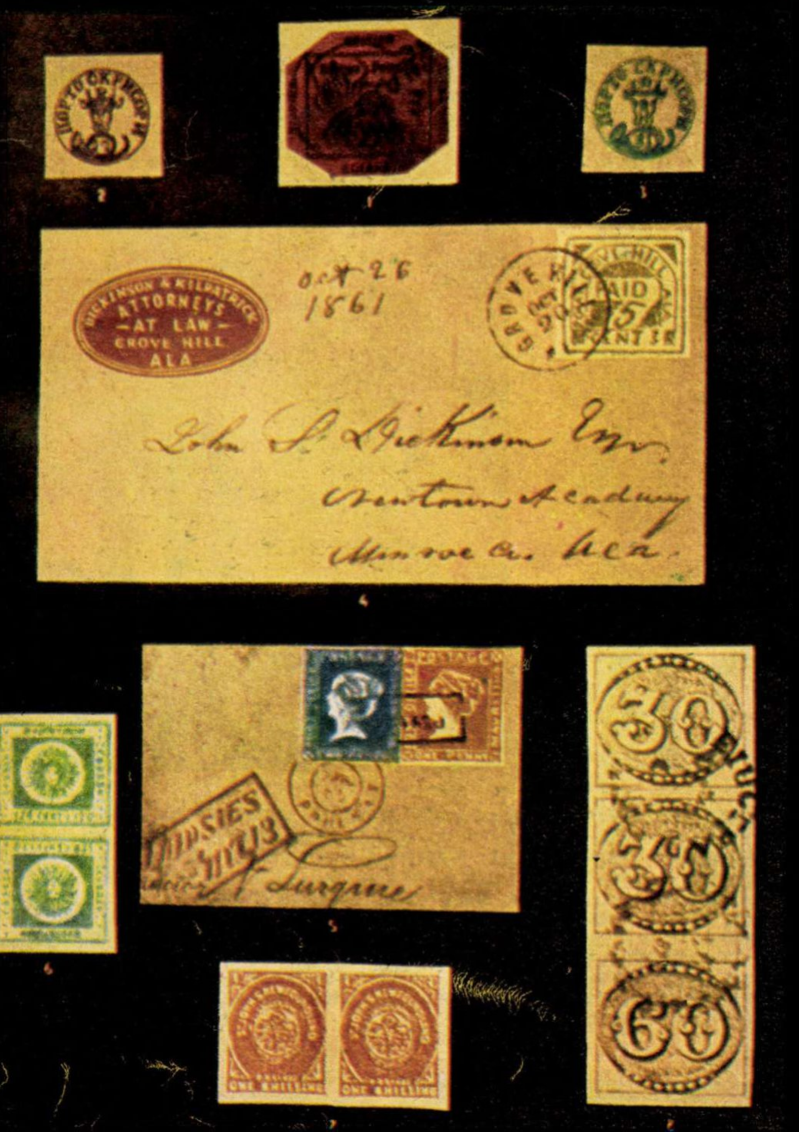

1 Printre aceste rarități filatelice mondiale se află și celebra Guiana Britanică considerată de filateliști ca cel mai scump obiect din lume (1), capete de bour din prima emisiune Moldova (2—3) și două valori din prima emisiune Mauritius.

2 Această serie din Burundi este dedicată muncii.

3 Timbre reprezentînd evoluția transporturilor de-a lungul civilizației (Monaco).

4 Selectarea și clasarea timbrelor cere migală, atenție dar, mai ales, pricepere.

5 Ilustrate «maxime» și plicuri «prima zi».

6 Din acest mic «mozaic» filatelic ați remarcat, desigur, seria dedicată vouă — pionierilor.

2

RÉPUBLIQUE DU BURUNDI
RÉPUBLIQUE DU BURUNDI
RÉPUBLIQUE DU BURUNDI
RÉPUBLIQUE DU BURUNDI

3

MONACO
MONACO
MONACO
MONACO

Patruzeci de miliarde de scrisori! Iată cîtă corespondență înregistrează anual administrațiile poștale din întreaga lume, ale căror oficii primesc și distribuie zilnic peste 1 100 000 de scrisori. Deci, 76 000 în fiecare minut sau 1 270 în fiecare secundă. Fiecare locuitor al Terrei expediază, în medie, nu mai puțin de 12 scrisori pe an.

Aceste cifre întrec cu mult cele mai optimiste previziuni pe care le-au avut inițiatorii reformei poștale din Anglia anului 1840 ale cărei importante prevederi au fost reducerea taxelor și introducerea mărcilor poștale pentru plata ei anticipată. Vestitul «penny black» — sub acest nume este cunoscută prima marcă poștală din lume — a avut desigur ursitoare bună, căci micul petic de hîrtie gumată ce face să ajungă o scrisoare de la un capăt la celălalt al lumii a cunoscut o evoluție și un succes fantastic.

Astăzi, cel care ar dori să fie în posesia unei colecții filatelice generale și complete ar trebui să numere în albumele sale peste 200 000 mărci poștale diferite, emise în întreaga lume pe parcursul a 131 de ani. Dar un asemenea record este practic imposibil de realizat!

DE LA «TIMBROMANIE» LA FILATELIE

Prin anul 1849, în Europa erau cunoscute 55 de diferite mărci poștale cu chipuri de regi și steme de state. Ele constituiau o noutate îndeosebi printre liceeni, care au început să le strîngă. Pasiunea lor a fost denumită «timbromanie» și privită ca o excentricitate juvenilă. Cert este că, în 1852 este organizată la Bruxelles prima expoziție «timbrofilă». Un an mai tîrziu, ziarul londonez «Times» publică primele anunțuri, iar în 1860, liceenii din Paris încep să organizeze în Jardin des Tuilleries o adevărată «bursă» unde schimbau, vindeau și cumpărau mărci poștale. Timbromania s-a extins cu repeziciune, noua pasiune cucerind teren la nivelul celor mai diferite vîrste și preocupări.

În țara noastră prima manifestare în public a filateliei are loco dată cu apariția în ianuarie 1881 a revistei «Timbrophila — jurnal philatelisticu român».

ENCICLOPEDII ÎN IMAGINI

«Cîte învățăminte folositoare și cîte imagini vii ale trecutului nu ne dă simpla răsfoire a unui album filatelic? Stau înscrise acolo toate transformările vertiginoase ale veacului, cu răsturnările istorice și primenirile sociale...»

Aceste reflecții, făcute acum mai bine de două decenii de scriitorul Cezar Petrescu, sînt amplificate astăzi la scara marilor cuceriri ale contemporanilor, toate consemnate în imaginile mărcilor poștale, de la descifrarea tainelor «Continentului albastru» și pînă la temerarele călătorii ale cosmonauților.

Se poate afirma că astăzi nu există domeniu de activitate omenească nereprezentat în imaginile multicolore ale mărcilor poștale. Priviți, de pildă, emisiunile poștale ale oricărei țări! Veți reconstitui astfel o veridică imagine a ei, îi veți cunoaște deopotrivă trecutul și prezentul. Iată de ce, și pe drept cuvînt, despre orice colecție filatelică se poate spune că este o adevărată enciclopedie în imagini.

DIAMANTE DE HÎRTIE

Dacă din punct de vedere al cronologiei apariției, vestitul «penny black» al Angliei este marca poștală nr. 1, din punct de vedere al valorii, primul loc îl deține celebra «Guyana britanică» de 1 cent, emisă în 1856. Nu este cunoscut decît un singur exemplar, pe al cărui desen foarte simplu se suprapune în chip de ștampilă semnătura șefului oficiului poștal din Georgetown. Cele patru colțuri îi sînt tăiate și, ca aspect general, aceasta ar putea fi considerat o cenușăreasă în comparație cu majoritatea mărcilor de astăzi, ce sînt niște mici opere de artă. Firește, are o palpitantă istorie: găsită în 1873 de către un elev de liceu, în corespondența familiei, este vîndută pentru 6 șilingi. Începe apoi

4

PRIMA EXPOZIȚIE FILATELICĂ NAȚIONALĂ A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

De curînd, la Tulcea, a fost deschisă prima expoziție filatelică națională a pionierilor și școlarilor din țara noastră.

Majoritatea exponatelor au tratat, într-o formă originală și aleasă, diferite teme legate de istoria P.C.R., de construirea socialismului în țara noastră, de dezvoltarea diferitelor ramuri ale economiei naționale, artă, cultură, învățămînt etc.

Printre cei premiați sînt: Cercul filatelic al Școlii generale nr. 15 din Brașov, Cercul filatelic al Casei pionierilor din orașul Motru, precum și numeroși elevi.

LAURENȚIU CĂLĂUZ

5

ACASĂ LA CÎȘTIGĂTORII PREMIULUI SPECIAL AL CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Curioși să-i cunoaștem pe cîștigători, ne-am deplasat în orașul de la poalele Tîmpei. Sîntem la Școala generală nr. 15. Aici, am fost înconjurați de cîștigători. Bucuroși că la Expoziția găzduită la Tulcea, cercul lor de filatelie a obținut Premiul Special al Consiliului Național l Organizației Pionierilor — medalia de argint pentru 5 colecții colective, premii individuale — ne-au vorbit cu mult entuziasm despre activitatea lor.

Am aflat că cercul lor filatelic nu este la prima performanță: au mai participat și la expoziia filatelică de tineret «Naționala '68»-Timișoara, la expoziția «Tulcea '70», de fiecare dată ntorcîndu-se victorioși. «Pasiunea lor nu este unilaterală, ne spune conducătoarea cercului, tovarășa învățătoare Gabriela Slakovits. Filateliștii, ne spune ea, sînt tot atît de bine pregătiți și la disciplinele școlare».

MARIA NEGREA

6

ČESKOSLOVENSKO
ČESKOSLOVENSKO
ČESKOSLOVENSKO
MONGOLIA
MONGOLIA
ROMANA
ROMANA
POSTA ROMANA
MAGYAR POSTA
PALATUL MOGOȘOAIA

ascensiunea ei îmbătătoare pe scara prețurilor, trecerea dintr-o colecție într-alta, care de care mai celebră. În 1970 și-a schimbat din nou stăpînul pentru suma de... 280 000 dolari! Apreciați-i mărimea, greutatea, înfățișarea și veți constata că mica marcă poștală roșie, considerată Koh-I-Noor-ul filateliei, este cel mai scump obiect din lume!

Tot „diamante de hîrtie" sînt și mărcile poștale tipărite în 1847 în insulele Mauritus. Celebritatea lor se datorește, de fapt, unei greșeli a celui care a gravat clișeele.

Alături de aceste celebrități mai sînt și alte cîteva «diamante de hîrtie», printre care, cele emise de poșta Moldovei în iulie 1858 și, cunoscute astăzi sub denumirea de «Cap de bour», datorită desenelor lor care reprezintă un atribut heraldic din stema lui Ștefan cel Mare. Ele constituie de fapt o serie de patru valori: 27, 54, 81 și 108 parale. Din cele rămase pînă astăzi, puține la număr, cea de 27 parale neștampilată și cea de 81 parale, ștampilată, sînt adevărate diamante de hîrtie.

FILATELIE TEMATICĂ

Guyana britanică, Mauritius, Cap de bour, Hawai-misionari, Lebăda răsturnată (Australia), 3 skillingbanko (Suedia) și alte rarități fac imposibilă alcătuirea unei colecții complete. S-a încercat un timp întocmirea de colecții pe țări, dar și acestea sînt astăzi greu de realizat.

Asemenea dificultăți, dar și îmbogățirea și diversificarea tematicii mărcilor poștale din ultimile decenii au determinat orientarea către alcătuirea de colecții pe teme. S-a născut astfel filatelia tematică. Ea impune colecționarea de mărci selecționate și aranjate, fie după subiectele desenelor, fie după o temă dată, care dezvoltă o temă sau ilustrează o idee. Colecția tematică poate fi completată cu plicuri «prima zi» și «ilustrate maxime» asemeni celor din reproducerile de mai sus.

Cîteva sugestii de colecții tematice al căror început vă recomandăm să-l faceți cu mărcile țării noastre: frumuseți ale naturii, reproduceri de artă, etnografie, olimpiadele, oameni celebri, cosmonauți etc.

VAL TEBEICĂ

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON

33

— Mai stăm și astăzi, tată, a zis Marin Modavu sprijinindu-se cu coatele de prăjinile de frasin din care era alcătuită împrejmuirea padocului.

— Treaba voastră, în ce mă privește, puteți să rămîneți și-o săptămînă.

S-a dus în cîmp să privească mînjii de doi ani, scoși la păscut. Văzîndu-l, moș Tănase Onosa i-a făcut semn să se apropie.

— Ție îți plac caii, Marine? l-a întrebat. Auzi vorbă! Cum să nu-i placă?! Vino să stai cu noi. Toată vara; te învăț să-i crești și să-i cunoști și noaptea, după trap. Știința asta nu se află scrisă în nici o carte. Asta le-am spus-o și francezilor!... E ceva de suflet. Eu am deprins-o de mic, de la bietul tata. El de la taică-său, și tot așa, unul de la altul, o știm poate de cînd s-a născut lumea... În două, trei veri te învăț să le cunoști coama și să te avînți în galop pînă dincolo de cîmpia Baldovineștilor, unde mă duceam eu cînd eram flăcău. Așa l-am deprins și pe taică-tău.

— Chiar așa, deodată, nu pot, bunule.

— Gîndești că n-o să te lase mamă-ta? Vorbesc eu cu ea.

— Nu de mama e vorba. Am o treabă de dus la îndeplinire. Dumitale pot să-ți mărturisesc. Ești om de încredere! Am dat peste un pergament ascuns în moara părăsită. Nu pot să las totul baltă. Dacă aș fi fost singur, era altă socoteală... Uite-l!

34

Bătrînul se uită peste pergament apropiindu-l de ochi de parcă l-ar fi privit la lumînare, se scărpină după ureche și spuse:

— Nu prea înțeleg ce scrie aici... Cred că-i ceva în legătură cu moara... Moara asta își are și ea poveștile ei. Vreo cîteva le mai țin minte și eu. Or mai fi știut și alții, dar dacă s-au stins... Cînd am să închid ochii și eu, au să se piardă și-ale mele. De altfel, cui i-ar mai folosi întîmplările petrecute la moara grecului?!...

Peste întinderi, amurgul cădea cu aur bogat și aprins. Caii păşteau cuminți iarba grasă, spălată de ploaia serii trecute și moș Tănase Onasa, așa cum stătea rezemat de tulpina unui cireș sălbatic, cu căciula împinsă mult spre ceafă, semăna acum cu un cioban coborît dintr-o baladă.

— Eu eram copil cînd a murit stăpînul morii, dar mi-l aduc aminte. Am încasat o dată cîteva palme de la el — noroc că m-a plesnit cu stînga și m-a îndreptat cu dreapta, altfel rămîneam ori cu gîtul înțepenit, ori cu el strîmb. Era rău la suflet și nu suferea copiii. Moara mergea numai noaptea — avea niște felinare chioare care mai mult te orbeau — ca să nu priceapă oamenii cît mălai și cîtă făină le rămînea ascunsă prin cotloane. Ziua ținea porțile închise, legate cu lanț. Avea un gard de zid cu cioburi de sticlă înfipte în tencuiala de deasupra, înalt și gros ca un zid de cetate. Praf ți-ai fi făcut palmele și genunchii. De altfel, ca să poți ajunge cu mîinile la înălțimea lui, trebuia să te urci pe spinarea unui cal. Muream de curiozitate să aflăm cu ce se ocupă morarul în timpul zilei, dar nu aveam cum. Spuneau unii că ar fi fost gazdă de hoți. Născociseră că moara ar avea un fel de tunel care ieșea într-un mal al Ialomiței, la vreo trei sute și ceva de pași de trunchiul unei sălcii putrede, culcată de-a latul unei limbi de nisip. Cînd se lumina de ziuă, intrau prin el și se ascundeau în moară.

35

Marin tresări, vru să-l întrebe ceva, se încurcă în vorbe și tăcu, prefăcîndu-se că tușește.

— Așa o fi, n-o fi așa, nimeni nu are de unde să știe. Știute sînt, însă, palmele pe care le-am încasat eu. Cine avea nevoie de moară venea de cu seară ori chiar mai din vreme, ca să-și apuce rînd. Nu prea erau mori pe timpul ăla și se înghesuia lumea, nu glumă. Veneau și cei din Valea-Măcrișului, și cei din Baldovinești, și nu mai știu de unde nu veneau. Se întovărășau cinci, șase inși, urcau sacii într-o căruță, și opreau în fața porții încuiată cu lacăt. N-ai văzut în viața ta un lacăt ca ăla, Marine! Era aproape cît un cap de copil! Se înșirau căruțele pînă departe, dincolo de marginea dinspre răsărit a zidului cu cioburi deasupra. Am trecut într-o primăvară prin dreptul morii. Mă duceam cu niște treburi la Valea-Măcrișului. Nu se mai cunoaște urmă de zid ori de drum. Numai poteca bătătorită de oameni pe malul apei a mai rămas. Dacă ar fi după mine aș pune la pămînt și ruinele care se mai păstrează. Încurcă locul de pomană. Altădată, la moară veneau și copii. Nu știu de ce, dar nu prea le era la îndemînă părinților să ne ia cu ei cînd se duceau la moara grecului. Aveau un fel de spaimă de el. Ne mai atîrnam de cîte-o căruță — nu de-a noastră, de-a vecinului — și cînd ajungeam în cîmp, mai cu seamă dacă se apropia seara, nu ne mai trimiteau îndărăt. Moș Tănase Onose se oprise. Își scoase punga cu tutun, își umplu luleaua, îndesă bine tutunul, îi dădu foc și pîcîi de cîteva ori. Timp îndelungat nu scoase o vorbă. Modavu se temu să-l întrebe ceva. Îl privea numai, închipuindu-și-l copil pe omul ăsta înalt și spătos, care numai cu o singură mînă putea opri un armăsar din galop. Tutunul se aprinsese bine. Marin vedea jarul în căldărușa lulelei.

36

— Venisem cu Tandalică, ăsta de v-am povestit aseară. Eram prieteni de nedespărțit. Își uitase tata tabachera pe prispa porumbarului și fără ea era mort. Cunoscîndu-i meteahna, m-a trimis mama după el. L-am luat și pe Gligore. Ăsta, mai deștept decît mine cu o săptămînă, mi-a zis să ne ascundem în niște porumburi și, abia după ce i-om socoti ajunși, să plecăm după ei. Zis și făcut. Cum îți spun, dacă se apropia noaptea, ai noștri nu ne mai lăsau să plecăm singuri. Vară, zăduf, vreme de august. Măcinam primul grîu de după secerat. Ce ne vine nouă în minte cînd deschide morarul porțile? Era o scară de fier care urca pînă pe acoperiș. Ne canonim cu un pietroi, îl cărăm pînă sus, și, în vreme ce proprietarul cîntărea bucatele oamenilor, așezăm pietroiul deasupra țevii ca să-i astupăm păcănitura. Habar n-aveam noi la ce folosea coșul ăsta îngust pe care ieșea un fum albăstrui și iute, de-ți lăcrimau ochii și ți se usca gîtul. La capul țevii era un fel de capelă. Peste capela asta am așezat noi pietroiul, după care ne-am dat jos să vedem ce se întîmplă. Îmi aduc aminte ca acum. Sta înfipt un corn de lună într-o margine de cer. Căscam gura la ea și ne venea să lătrăm cum latră cîinii la lună nouă... Avea motorul o roată, de ți se făcea frică. Patru oameni de-abia puteau s-o miște ca să-l pornească. Îi alegea morarul din curtea plină acum de căruțe, pe cei mai zdraveni. Au încercat ei ce-au încercat, nu vrea s-o ia din loc. Și deodată, se auzi un bufnet de parcă s-ar fi prăbușit temeliile lumii. Cînd au ieșit afară, și ei și morarul erau negri ca dracii. N-am avut de lucru? Am început să hăhăim și să ne scălîmbăim la ei. Stăpînul nu ne-a zis nimic. S-a dus în dosul morii. Gligore Tandalică a fost și de data asta mai deștept decît mine; s-a strecurat afară din curte și a rupt-o la fugă peste cîmp, spre casă. Eu am continuat să mă scălîmbăiesc și să sar într-un picior. M-a prins morarul și mi-a cîrpit niște palme... Și asta n-ar fi fost nimic, dar în noaptea aceea n-a vrut să mai macine. A dat căruțele afară din curte, a încuiat poarta cu lacătul și oamenii au trebuit să aștepte pînă în seara zilei următoare. Dacă am văzut că se îngroașă gluma, mi-am făcut și eu vînt peste cîmp. De frica tatii, trei zile n-am mai dat pe-acasă... Noroc că avea suflet bun — nu ca al morarului — și uita ușor... Oricum, ca să fiu mai sigur, am dat vina pe Tandalică. Așa e frica omului: fiecare pune bucuros șaua pe iapa vecinului!... M-am tot gîndit o vreme: adică să fi fost adevărată povestea că morarul era gazdă de hoți și că moara lui era legată printr-un tunel de malul Ialomiței?... Parcă nu-mi vine să cred...

37

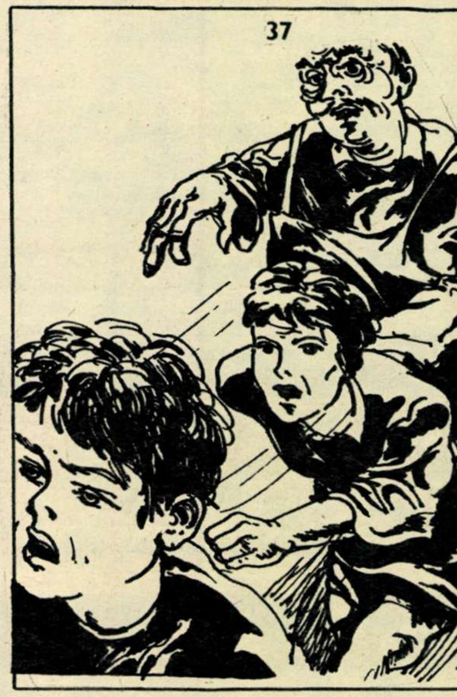

38

39

40

Moș Tănase Onose dăduse foc unei noi încărcături de tutun.

— Nici acum cînd vezi pergamentul nu-ți vine să crezi? întrebă Modavu. Nu-i nimic, desferecăm noi și taina asta, rîse el. Atunci am să-ți spun și eu o poveste și am să vin să mă înveți meșteșugul cailor...

Peste întinderi cădea seara. În toată noaptea aceea, Marin a călătorit în susul și în josul tunelului care lega moara de malul apei. În zori, obosit de nesomn, ieși în fața padocului:

— Plecăm, tată.

— Voia la tine, ca la banul Ghica. Asta era o vorbă mai veche de-a lui, împrumutată de la moș Tănase Onosa. Spune-i mamă-ti că duminică mă reped și eu pînă acasă. Ai grijă să n-aud vorbe rele despre tine, că stricăm prietenia!

Tot drumul de la herghelie și pînă în marginea satului n-au scos o vorbă. S-au gîndit cam pe unde ar trebui să caute urma trunchiului de salcie. Ialomița își schimbă atît de des cursul, încît unde a fost ieri o limbă de nisip, astăzi se plimbă apa în voie, iar unde era apă vara trecută, vara asta crește răchită. N-o să le fie tocmai ușor. Dacă or să găsească urma salciei, restul o să fie mai simplu: trei sute cincizeci și șapte de palme de la salcia roșcată spre sat...

(Va urma)

PAGINA FETELOR

AJUTAȚI-O PE MAMA ÎN GOSPODĂRIE!

Ajutorul vostru la bucătărie este binevenit, dar presupune și unele cunoștințe.

Nimic mai simplu decît să fierbi paste făinoase sau să-ți prepari un fel de mîncare cu ou? Și totuși, nu-i chiar așa. De aceea, vă sfătuim să rețineți cîteva indicații.

Pastele făinoase se fierb într-un vas mare cu multă apă cu sare. Cînd apa dă în clocot, punem încetișor pastele și le lăsăm să fiarbă în vasul descoperit. Le lăsăm apoi cîteva minute, după care le strecurăm, le clătim cu un curent de apă rece. Se prepară cu brînză sau cașcaval ras și unt, cu sos de bulion, cu șuncă tăiată cuburi mărunte, după gust.

CÎTEVA SFATURI

- Pentru ca omleta să fie gustoasă, cînd se bat ouăle se adaugă bucățele de unt și o lingură de lapte.

- Pentru ochiurile moldovenești, se folosește, în locul uleiului, apă clocotită, cu puțină sare și cîteva picături de oțet. Se fierb pe foc potrivit 3 minute.

- Ouăle în coajă se pun la fiert cu apă rece și se lasă, după ce apa a dat în clocot, 3 minute pentru ca ouăle să fie moi, 6 minute ca ouăle să fie cleioase și 14 minute pentru ouăle tari.

OCHIURI ÎN CUIB

Într-o tigaie în care am pus ulei la încins, se așază felii întregi de parizer. Observăm că la căldură, felia de parizer se strînge, formînd un cuib. Spargem un ou în fiecare cuib de parizer. Acoperim și lăsăm pe foc cîteva minute. Cînd sînt gata, se servesc cu garnitură de salată verde.

OMLETA CU CARTOFI

Se curăță cîțiva cartofi și se rad cruzi pe răzătoarea cu găuri mari. Se adaugă ouăle, bătute, sare, piper, mărar tocat și se amestecă. Compoziția se toarnă peste uleiul încins din tigaie. Cînd omleta s-a rumenit pe o parte, o întoarcem cu un cuțit să se rumenească și pe cealaltă.

Jurnalul Olguței

Rodica Bodea, Panciu. «*Am un pardesiu roșu cu picățele negre. Ce să-i mai adaug ca să pară mai nou*»? *Cred că s-ar potrivi un basc și un cordon roșu. Modele de basc și cordon găsești în «Cutezătorii»* nr. 14, *la pagina noastră. Dacă nu porți cordon, îmbracă nasturii în roșu și pardesiul va arăta altfel.*

Georgeta Voicu, Slatina. «*...nu prea înțeleg pictura, și mai ales pictura modernă. N-o înțeleg, dar simt că este ceva frumos în ea, aș vrea să știu...*» *Cred că te-ar ajuta volumul intitulat «Istoria ilustrată a picturii» (Editura Meridiane, 1969). Împrumută-l de la o bibliotecă și vei vedea că cele 1 000 de reproduceri în culori cu textele ajutătoare te ajută să înțelegi, din aproape în aproape, cîte ceva din limbajul picturii.*

Dorina A., Galați. *Pentru supărarea pe care o ai trebuie să te duci de urgență la un medic endocrinolog. Nu întîrzia. Mai scrie-mi.*

Mariana Truică, Nedeia-Dolj. *Îți mulțumesc din suflet pentru invitația pe care mi-o faci. Cred că pe la voi este foarte frumos și sînt sigură că m-aș simți bine. Tu, Mariana, uiți însă că și eu sînt la școală și nu te pot vizita acum? S-ar putea să viu în vacanța mare.*

Liliana Casandra, Șotînga-Dîmbovița. *Dragă Liliana, poți să mă ierți pentru greșeala pe care am făcut-o? Abia acum observ că sărbătoarea primăverii, pentru care mi-ai cerut un model de costum pentru carnaval are loc... astăzi. Sînt atît de mîhnită pentru neatenția mea! Iartă-mă, Liliana, și scrie-mi că nu mai ești supărată pe mine.*

Olguța

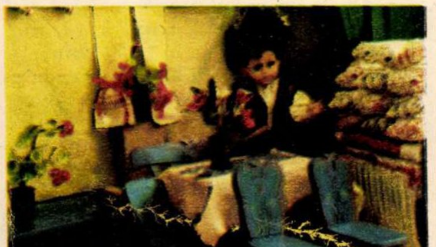

NEMEȘ ISTVÁN un băiat din comuna Trei Sate (județul Mureș) a sculptat în lemn căsuța pe care o vedeți în imagine. Mobilele care o împodobesc au fost, de asemenea, executate de el.

Cînd a fost gata, a dăruit-o revistelor «Jóbarát» și «Cutezătorii».

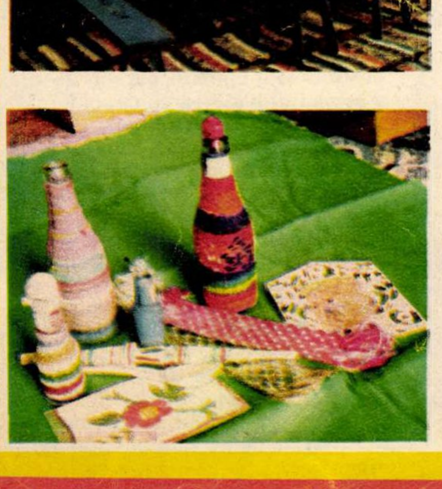

Aceste obiecte sînt lucrate de către pionierii detașamentului clasei a IV-a A de la Liceul din Bechet, județul Gorj. Sticla este frumos îmbrăcată într-o țesătură din fire colorate, semnul de carte împletit cu măiestrie, iar lingura de lemn cioplită cu mult gust.

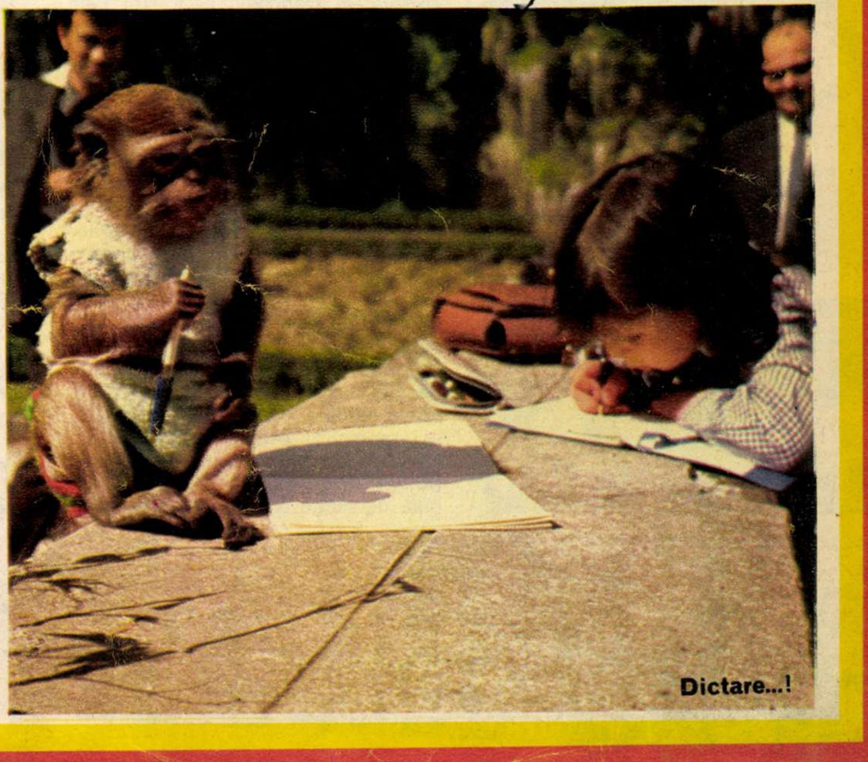

Dictare...!

AGENDA TETRATLONULUI

CORESPONDENȚĂ DIN BRATISLAVA

DE LA REVISTA „KAMARÁT"

TETRATLONUL ATLETIC INTERNAȚIONAL AL PRIETENIEI
EDIȚIA A XV-a
BUCUREȘTI 1971

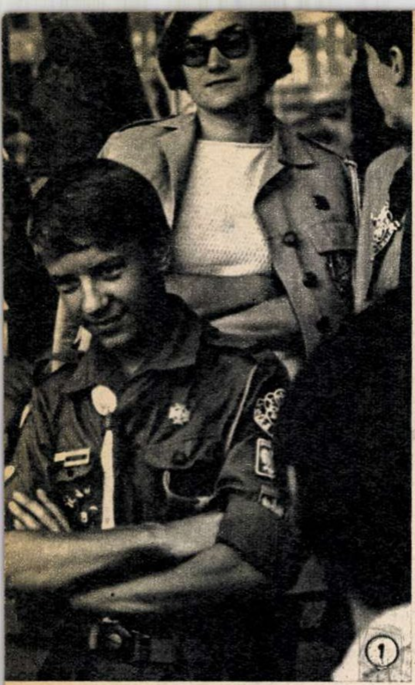

KAMARÁT
14
2

La solicitarea noastră, adresată redacțiilor unor publicații pentru pionieri și copii din țările participante la cea de a XV-a ediție (jubiliară) a *Tetratlonului atletic internațional al prieteniei*, care va avea loc la București în vara acestui an, redactorul **Andrej Holan** de la revista «Kamarát» din Bratislava (R.S. Cehoslovacia) ne-a trimis un foto-reportaj din activitatea sportivă a pionierilor cehoslovaci în care, printre altele, se referă și la pregătirea micilor atleți în vederea viitoarei confruntări internaționale din țara noastră. Vă prezentăm, mai jos, acest material.

Pentru pionierii din Cehoslovacia schiul este unul dintre cele mai îndrăgite și «tradiționale» sporturi, la care concurează «la cel mai înalt nivel». Miroslav Sobola, unul dintre campionii din acest an, împreună cu premiul său — o pereche de schiuri japoneze «Kazama». Deocamdată îi sînt cam mari, dar se află pe mîini bune (foto 7). La fel ca și componenții reprezentativelor cehoslovace la campionatele mondiale, și pionierii hocheiști luptă de fiecare dată cu îndîrjire pentru fiecare puc. Iată o secvență din finala cupei cehoslovace dintre pionierii din Banska Bystrica și Poprad (foto 3). În timp ce în România primăvara se instalase definitiv, în localitatea Donovaloch din munții Tatra Inferioară s-a desfășurat cea de a XIX-a ediție a competiției de schi pentru premiul revistei «Kamarát». Așa arată unul dintre concurenți după cursa de 3 kilometri (foto 2). Tenisul de masă se joacă în fiecare școală. Redăm un aspect din prima ediție a «Grand prix»-ului (Marele premiu al revistei «Kamarát») din anul trecut. desfășurată la Presova (foto 4). Pionierii cehoslovaci își dispută de multe ori întîietatea în sport și cu pionieri din alte țări. Campionul primei ediții a «Grand-prix»-ului la 60 m plat a fost sprinterul polonez Jerzy Misztela, pe care-l vedeți răspunzînd la întrebările curioșilor (foto 1). Deseori înotătorii se adună și sărbătoresc întîlnirea prin întreceri amicale, impresionante prin numărul mare al participanților (foto 6). Și ciclismul face parte din sporturile îndrăgite de către pionierii noștri (foto 8). La competiția internațională de atletism la patru discipline, cel mai bun sportiv cehoslovac a fost Jozef Lukack din Bratislava care a participat la finală de trei ori pînă în prezent. În 1967 el a realizat la Budapesta performanțe de 165 cm la sărituri în înălțime; după un an, în Polonia, a sărit 181 cm, performanță încă negalată pînă în prezent. În afară de aceasta, Jozef a ieșit, în Polonia, învingător și la individual în celelalte probe ale Tetratlonului, cu 342 puncte (foto 9). Atît băieții, cît și fetele noastre se pregătesc intens pentru finala națională a tetratlonului, cît și pentru competiția internațională de la București, toți fiind hotărîți să reprezinte cu cinste organizația noastră. În curînd, o dată cu sezonul cald, vor începe și competițiile caiaciștilor. Pînă atunci, doar pregătiri (foto 5).

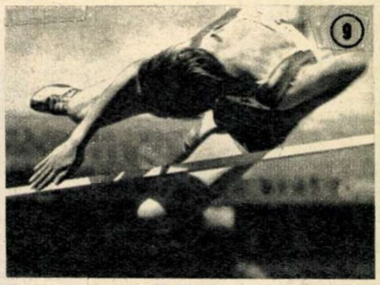

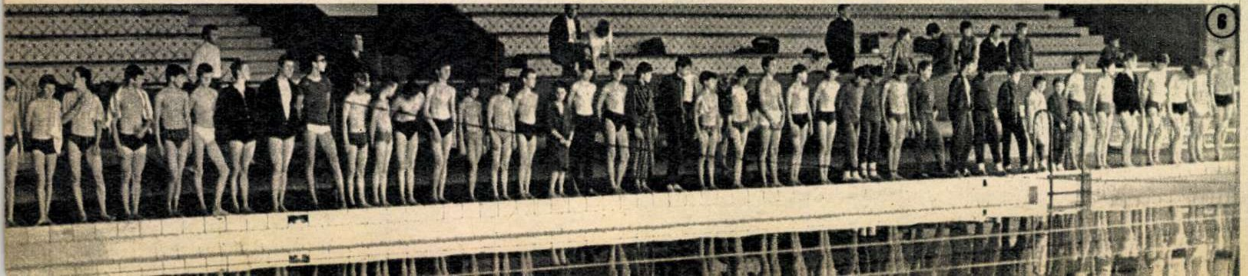

RACHETA DE AUR

PE CEA MAI ÎNALTĂ TREAPTĂ

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

În anul 1970, turneul de la Salisbury a adunat, vorba poetului, «toată floarea cea vestită» a tenisului mondial: Laver, Okker, Newcombe, Rosevall, Ashe... Ca și la Omaha, am început cu... stîngul. Abia l-am învins pe englezul Gerald Battrick. Specialiștii mă și vedeau eliminat în turul următor. Ziarele considerau că am obosit și că «Philadelphia» a fost un foc de paie. Reporterii de televiziune mă vedeau victimă sigură a lui Ashe, cu care urma să... încrucișez mingiile peste fileu.

Toate astea m-au ambiționat.

— «Excepțional!» «Desăvîrșit!» «Joc formidabil!» — exclamau ziariștii, specialiștii, după ce l-am învins și pe Ashe.

Eram la vestiar, cînd pe terenul de tenis s-a iscat o zarvă de nedescris. Am ieșit să văd ce se întîmplă. Țiriac îl învinsese pe Tom Okker, pe formidabilul «olandez zburător», numărul 2 în tenisul mondial.

Învingerea lui Okker a fost urmată de o altă mare surpriză. El Shaffei l-a eliminat pe Rod Laver! Drumul spre cel mai înalt pisc al tenisului mondial îmi era ușurat. Simțeam că mă apucă amețeala. Dormeam ca pe ace și eram mereu agitat. Și, ca un făcut, am contractat o viroză. Tony Roche, următorul meu adversar, s-a accidentat, astfel că am ajuns în semifinale cu Taylor, învingătorul lui Țiriac.

— Ți-aș cere să-i tragi o bătaie zdravănă, să mă răcoresc, mi-a spus Țiriac. Dar cînd te văd în ce hal arăți...

Deși eram bolnav, l-am învins pe Taylor și astfel am ajuns în finală, la un pas de titlul suprem. De la oră la oră mă simțeam însă tot mai rău. Mi-era cînd cald, cînd frig. Țiriac mă oblojea în fel și chip, dar degeaba! Ziariștii străini și specialiștii în tenis mă vedeau deja învins. Și cînd? La un pas de cea mai mare performanță! S-ar fi repetat, așadar, povestea de la Cleveland, cînd am pierdut în ultima clipă!

Ideea aceasta m-a înverșunat. Am intrat pe teren bolnav, dar hotărît să înving cu orice preț. Cliff Richey, adversarul meu, a luat primele două seturi. Eram ca și învins. Spectatorii mă compătimeau. Am privit spre Țiriac. Acest om veșnic pus pe ironii stătea cu capul în palme și numai că nu plîngea.

Imaginea aceasta a avut efectul unui duș rece. Am reintrat pe teren și... și am luat trei seturi la rînd, cîștigînd meciul. Eram «campion internațional al S.U.A.» și, totodată, «campion mondial» (neoficial) la tenis pe teren acoperit! Țiriac era în culmea fericirii. Ca și mine, de altfel. Presa și radioul nu conteneau cu laudele. Pe tot globul se răspîndise vestea de necrezut: un român cucerise cel mai înalt titlu din lumea tenisului, smulgînd laurii acestuia de pe fruntea unui american!...

(Va urma)

Bijuteriile văzduhului contra... cronometru

Timp de două zile, sub imensa cupolă a Pavilionului Expoziției Naționale, au evoluat, într-un ritm lent, grațios, micromodelele celor 156 de participanți, veniți din 32 de județe, la primul Concurs republican de micromodele al pionierilor și școlarilor.

În sala mare, fără aplauze, fără exclamațiile suporterilor, sub dominația luminii și a liniștii, concurenții, singurii în mișcare, se îndreptau cu pași ușori spre centrul ringului, cercetînd cu luare aminte locul și momentul lansării. În zborul lor incredibil, fragilele aparate (greutate maximă 1 g) își clătinau ampenajul strălucitor, parcă în semn de salut. Apoi se înălțau, reușind să evolueze în aer timp de 10, 15 si chiar 17 minute!

Prezenți au fost și cei mai mici. Printre ei și o cunoștință mai... veche a minitehnicienilor, Valentin Ciocșan, *din orașul Pucioasa care, deși în vîrstă de numai opt ani și jumătate, s-a impus totuși atenției generale cu micul său «fulg zburător».*

Toți ne-au făcut, încă o dată, dovada că micromodelismul nu este numai un joc de copii, că se poate deja vorbi de o școală românească a micromodelismului, meritul aparținînd, în mare măsură, unor antrenori cu rang de campioni (Otto Hints, Aurel Popa, Șerban Ioan etc.).

După bilanțul făcut, s-a constatat că secundele de menținere în aer, transformate în puncte, au adus la rampă următorii clasați la individual: locul I LADISLAU SZABO (Casa pionierilor, Tg. Mureș) cu 2 027 puncte.

Pe echipe, ordinea a fost următoarea: locul I, Casa pionierilor, Tg. Mureș cu 5 608 puncte; locul II: Casa pionierilor, Roșiorii de Vede, județul Teleorman cu 5 005 puncte; locul III: Casa pionierilor, Galați cu 4 908 puncte; locul IV: Palatul pionierilor, București cu 4 793 puncte; locul V: Casa pionierilor, Cluj cu 3 962 puncte.

În ropot de aplauze, tovarășul IULIU FURO, *vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, a înmînat cîștigătorilor concursului trofee, premii și diplome.*

Fotoreportaj realizat de

VIOREL POPESCU
ELENA FUNDULEA

Băieții de pe strada mea

SCENARIU: OCTAV PANCU-IAȘI

Desene: PUIU MANU

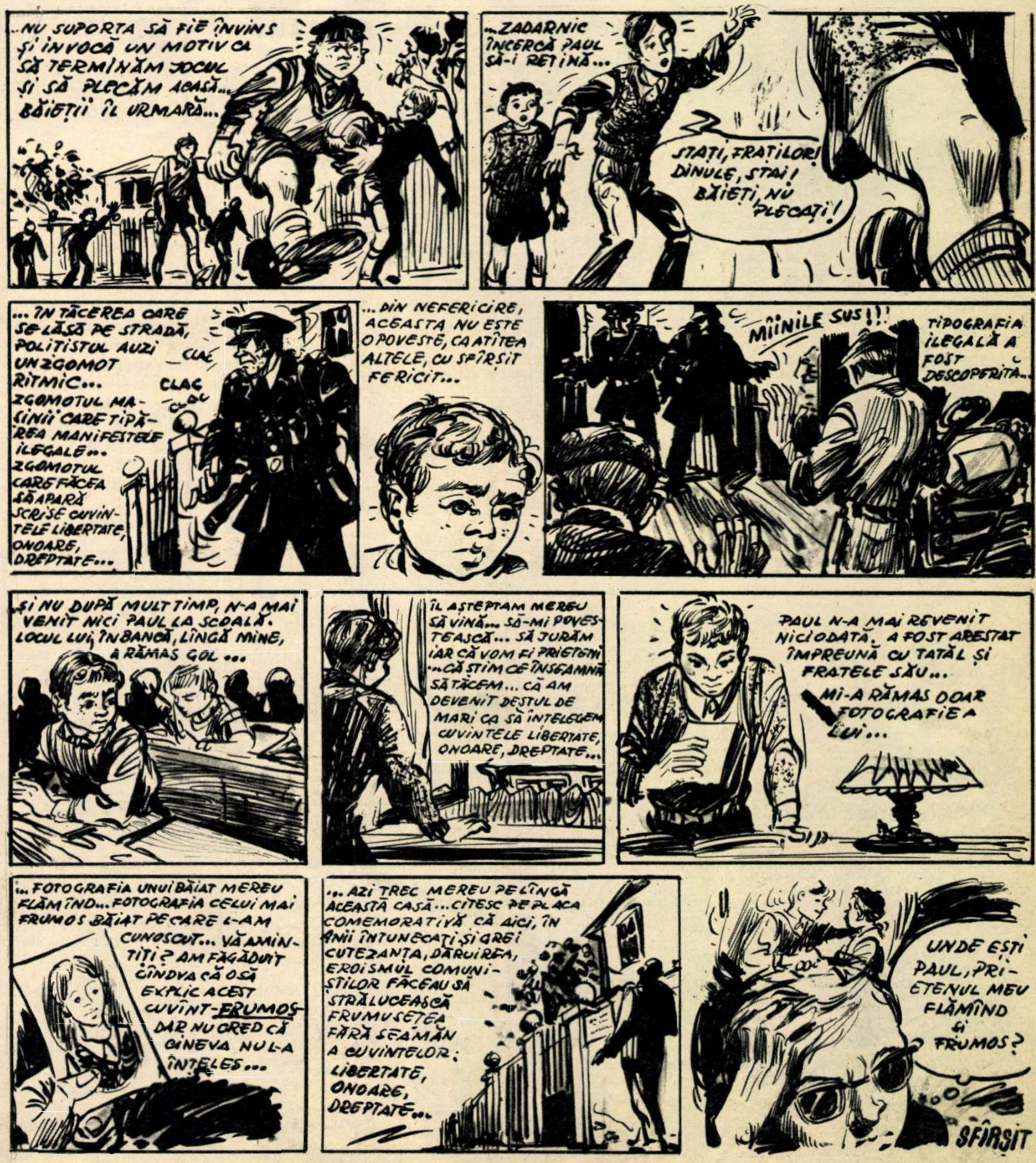
...NU SUPORTA SĂ FIE ÎNVINS ȘI INVOCĂ UN MOTIV CA SĂ TERMINĂM JOCUL ȘI SĂ PLECĂM ACASĂ... BĂIEȚII ÎL URMARĂ...
...ZADARNIC ÎNCERCĂ PAUL SĂ-I REȚINĂ...
STAȚI, FRAȚILOR! DINULE, STAI! BĂIEȚI, NU PLECAȚI!
...ÎN TĂCEREA CARE SE LĂSĂ PE STRADĂ, POLITISTUL AUZI UN ZGOMOT RITMIC... ZGOMOTUL MAȘINII CARE TIPĂREA MANIFESTELE ILEGALE... ZGOMOTUL CARE FĂCEA SĂ APARĂ SCRISE CUVINTELE LIBERTATE, ONOARE, DREPTATE...
CLAC
CLAC
CLAC
...DIN NEFERICIRE, ACEASTA NU ESTE O POVESTE, CA ATÎTEA ALTELE, CU SFÎRȘIT FERICIT...
MÎINILE SUS!!!
TIPOGRAFIA ILEGALĂ A FOST DESCOPERITĂ...
ȘI NU DUPĂ MULT TIMP, N-A MAI VENIT NICI PAUL LA SCOALĂ. LOCUL LUI, ÎN BANCĂ, LÎNGĂ MINE, A RĂMAS GOL...
ÎL AȘTEPTAM MEREU SĂ VINĂ... SĂ-MI POVESTEASCĂ... SĂ JURĂM IAR CĂ VOM FI PRIETENI ...CĂ STIM CE ÎNSEAMNĂ SĂ TĂCEM... CĂ AM DEVENIT DESTUL DE MARI CA SĂ ÎNTELEGEM CUVINTELE LIBERTATE, ONOARE, DREPTATE...
PAUL N-A MAI REVENIT NICIODATĂ. A FOST ARESTAT ÎMPREUNĂ CU TATĂL ȘI FRATELE SĂU...
MI-A RĂMAS DOAR FOTOGRAFIE A LUI...
...FOTOGRAFIA UNUI BĂIAT MEREU FLĂMÎND...FOTOGRAFIA CELUI MAI FRUMOS BĂIAT PE CARE L-AM CUNOSCUT... VĂ AMINTIȚI? AM FĂGĂDUIT CÎNDVA CĂ O SĂ EXPLIC ACEST CUVÎNT-FRUMOS DAR NU CRED CĂ CINEVA NU L-A ÎNȚELES...
...AZI TREC MEREU PE LÎNGĂ ACEASTĂ CASĂ...CITESC PE PLACA COMEMORATIVĂ CĂ AICI, ÎN ANII ÎNTUNECAȚI ȘI GREI CUTEZANȚA, DĂRUIREA, EROISMUL COMUNIȘTILOR FĂCEAU SĂ STRĂLUCEASCĂ FRUMUSEȚEA FĂRĂ SEAMĂN A CUVINTELOR: LIBERTATE, ONOARE, DREPTATE...
UNDE EȘTI PAUL, PRIETENUL MEU FLĂMÎND ȘI FRUMOS?
SFÎRȘIT

CĂLĂTORIILE VIITORULUI

club 2000

ȘI S-A NĂSCUT PRIMA NAVĂ

Oricît de rapide și de confortabile vor fi mijloacele de transport ale viitorului și oricît de mari vor fi distanțele de-a lungul cărora ne vor duce, navele ce plutesc pe apele planetei vor continua să ocupe un loc de seamă în civilizația mileniului al treilea. Simpla constatare că oceanele și mările acoperă mai mult de șase zecimi din suprafața globului ne arată importanța majoră a spațiilor marine pentru transporturile internaționale și intercontinentale. Tehnica *și* arta plutirii *și a* înaintării *prin mediul lichid spre o destinație precisă, au rezultat din rațiunea și munca oamenilor, în lungul mileniilor.*

O legendă feniciană spune că navigația s-a născut pe malul Eufratului. Într-o zi de vară trăsnetele au aprins o pădure în desișul căreia se ascundea un păstor cu femeia și copiii lui. Îngrozit de flăcările ce-l înconjurau, păstorul s-a agățat de trunchiul scorburos al unui copac bătrîn smuls de furtună și aruncat în apele fluviului. Și-a îngrămădit familia în scorbura trunchiului și s-a lăsat, așa, dus de apă pînă departe. Oamenii, pe maluri, s-au mirat de fapta păstorului, au doborît trunchiuri mari de arbori, le-au scobit și au inventat corăbiile.

Se înțelege că legenda aceasta are doza ei de naivitate, dar însuși Homer povestește, în «Odiseia», că ingeniosul Ulisse a construit o plută mare și solidă din trunchiuri de copaci nu mai groși

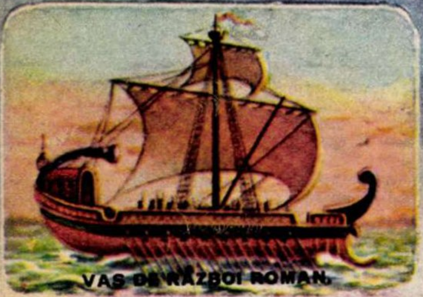
VAS DE RĂZBOI ROMAN.

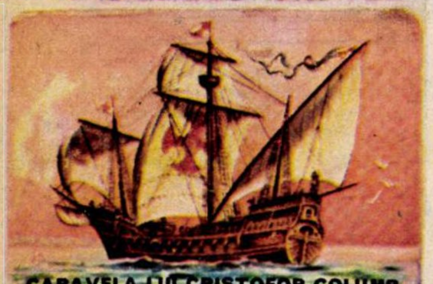
CARAVELA LUI CRISTOFOR COLUMB.

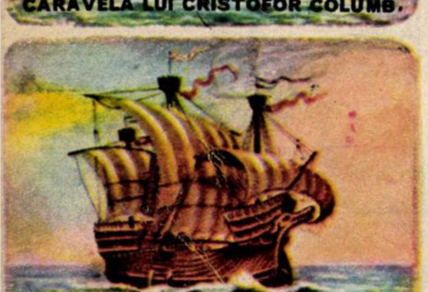
CARAVELĂ HANSEATICĂ SEC. XV.

NAVY
283
283

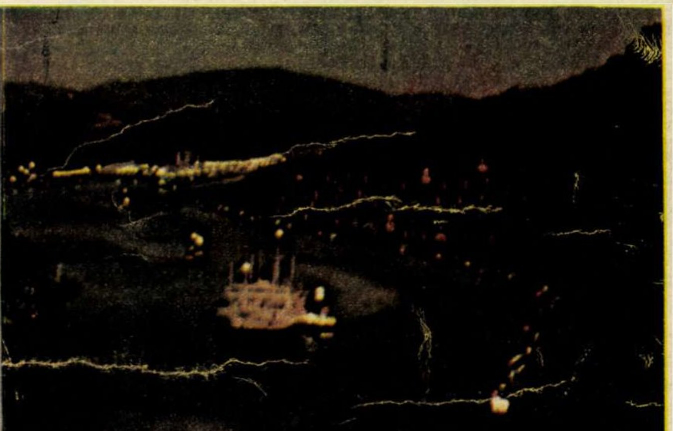

decît trupul omului. În timp ce Ulisse cioplea şi lustruia trunchiurile, zeiţa Afrodita, care-l iubea ca pe un fiu, i s-a arătat în vis, i-a învăţat să îmbine trunchiurile legîndu-le trainic cu fibre de alge — apoi, după ce pluta se va aşeza bine pe valuri, să o ducă spre ţărmurile Eladei cu puterea de tracţiune a vîslelor de lemn mînuite de sclavi şi să o îndrepte spre destinaţie cu ajutorul unei cîrme, construită după modelul cozii de peşte şi fixată la capătul din apă al unei «bare» lungi şi solide de lemn tînăr.

Homer a schiţat, în felul acesta însăşi schema perenă a navelor, aşa cum a rămas pînă în zilele noastre. Pluta cu bară de lemn se mai poate vedea şi azi pe apele Bistriţei în aval de colierul hidrocentralelor electrice şi pe Siret, pînă spre vărsarea în Dunăre, aducînd pe firul apei însemnate cantităţi de cherestea pentru construcţii şi de trunchiuri răşinoase,pentru fabricile de hîrtie şi de chibrituri.

De la apariţia primelor corăbii din trunchiuri scobite a trebuit să treacă cîteva milenii pînă la născocirea corăbiilor «construite» din scînduri «calfatrate» (astuparea intervalelor subţiri dintre ele cu materiale impermeabile) şi împinse de vîsle. Grecii din antichitate au fost primii mari constructori de vase maritime. Din şantierele lor au fost lansate la apă «biremele» şi «triremele», numite aşa pentru că aveau două sau trei rînduri suprapuse de vîsle lungi şi grele. Perioada istorică a «navigaţiei cu vîsle» s-a prelungit vreo 5—6 mii de ani. Abia în anul 1000 al erei noastre au apărut, pe mările bîntuite de vînturi ale nordului, pe ţărmurile scandinave şi britanice, primele corăbii cu pînze. Fapt este că vreo patru-cinci veacuri după ce s-a ştiut că a naviga cu ajutorul pînzelor este posibil şi relativ uşor marile flote ale lumii feudale erau, încă, formate de vase cu vîsle. Au rămas de pomină, ca nişte corăbii ale infernului, celebrele «galere» franceze, spaniole, italiene, portugheze pe care «trăgeau la vîsle» zeci de mii de oameni condamnaţi de tribunalele spaniole — şi nu întotdeauna vinovaţi de vreo faptă antisocială. Arhivele atestă că avînd nevoie de «galerieni» pentru flota militară din Atlantic, Colbert, vestit ministru al regelui Ludovic al 14-lea, a ordonat tribunalelor, prin anii 1665—1670, să aplice pedepse cît mai multe şi cît mai lungi...

APOI, AU DISPĂRUT GALERELE

Cînd, în sfîrşit, vîslaşii au fost înlocuiţi de vele, navigaţia a făcut, în două-trei secole, mai multe progrese decît în zece milenii. Civilizaţia însăşi «a prins aripi». Cristofor Columb pe caravela «Santa-Maria» a reuşit să traverseze Atlanticul şi să atingă ţărmul unor insule americane la 12 octombrie 1492. Tot la bordul unei corăbii cu pînze, echipajul condus pe o bună parte din drum de marele navigator portughez Fernando da Magalhaes, cunoscut sub numele de Magellan, a făcut înconjurul planetei, pentru întîia oară în istorie, în anul 1520. Corăbiile cu pînze, pentru a căror conducere trebuia pricepere şi curaj, au făcut gloria marilor căpitani, au înălţat imperiul britanic şi au distrus gloria coroanei regale spaniole, au dezvoltat, în proporţii uriaşe, schimburile comerciale internaţionale, şi au dat naştere cruzilor — si uneori romanticilor — hoinari ai mărilor, piraţii, despre isprăvile cărora se mai scriu şi astăzi cărţi foarte citite.

În anul 1803, spre sfîrşitul lunii iunie, parizienii au putut privi, cu nestăvilită uimire, cum pe apele cenuşii ale Senei înainta, contra curentului, o barcă elegantă, de formă alungită, fără vîsle şi fără pînze, în schimb avînd la mijlocul punţii superioare un horn de tablă din care ieşea fum negru şi aburi albi. La cîrmă stătea un american, Robert Fulton, constructorul primului vapor propulsat de un motor cu aburi. Era, de fapt «marmita lui Denis Pepin», «oala cu apă fiartă», pusă în «cala» unui vaporaş fluvial pentru a învîrti «palele» unei roţi şi a face, astfel, munca mecanică a unor serii rapide de vîsle. Parizienii au rîs, Fulton a plecat supărat, a traversat Atlanticul la bordul unei corăbii «moderne» cu multe pînze. A pus, din nou, «oala cu apa fiartă» în cala unei corăbii, a urcat fluviul Hudson acompaniat de rîsete şi fluierăturile corăbierilor de pe vasele cu pînze, dar a dovedit că viitorul este al «navigaţiei cu aburi».

Milioane de vapoare, de la capacitatea de 2—300 de tone pînă la giganţii de 250 000 de tone au plutit şi plutesc, de-atunci, pe apele planetei. «Roţile cu palete» ale lui Fulton şi ale urmaşilor săi au fost înlocuite de elice mari şi mici, a căror rotaţie rapidă la cîţiva metri sub apă s-a dovedit foarte eficace pentru mişcarea navelor. De la «viteza» de 5 noduri (9 km/oră) a infernalelor galere s-a ajuns la «viteza comercială» de 35 de noduri care este astăzi obişnuită şi tinde a fi întrecută de navele diesel-propulsate, de navele cu motoare electrice alimentate de termocentrale nucleare.

Uriaşa importanţă a navigaţiei în istoria transporturilor stă în calităţile economice ale acestui mod de călătorie. Pe apă, marile vapoare de un sfert de milion de tone nu cîntăresc nimic. Le împinge în sus, cum constata Arhimede cu trei secole înaintea erei noastre, «volumul de apă dislocuit». Deci, bun pentru plutire.

ŞI IN ANUL 2000...

Oamenii ultimelor decenii din acest secol apreciază, însă, că a călători cu vaporul înseamnă a călători încet. Ce rost mai poate avea o iuţeală de70—80 de kilometri pe oră, cît poate atinge, azi, cel mai rapid vapor? Armatorii, încercînd să transforme handicapul vitezei reduse într-un avantaj, au construit numeroase vapoare de pasageri de tipul marilor hoteluri, cu confortul cel mai modern şi cu spaţii de divertisment ca într-o staţiune maritimă.

Progresul cel mai interesant a fost făcut, însă, în sectorul navigaţiei comerciale. «Giganţii mărilor», cargourile de peste 100 000 de tone, apar din ce în ce mai frecvent pe liniile maritime. Pînă şi pe fluvii tonajele superioare încep a se impune ca fiind cea mai economică modalitate de transport pentru mărfurile de mare volum. Petrolierele, navele de containere, mineralierele-mamut şi traulerele-uzine vor fi navele cele mai des construite în deceniile următoare, inclusiv pe şantierele ţării noastre. Pe lîngă ele, vapoarele de pasageri se vor strecura discret, fie pentru cursele mai scurte, între porturile de pe aceleaşi ţărmuri, fie ca «hoteluri plutitoare» pentru «croazierele de agrement».

Pare să fie o certitudine că sursa de energie a navelor din anul 2000 vor fi centralele nucleare mici, instalate la bord. În momentul cînd astfel de centrale vor putea fi construite relativ ieftin, navigaţia va cunoaşte o nouă fază de progres. S-ar putea, însă, ca tocmai din acel stadiu un mare număr de nave să renunţe la capacitatea lor fizică de a pluti la suprafaţa mărilor şi să se scufunde, să devină nave subacvatice — de un tip asemănător cu submarinele actuale — dar de alte proporţii, mai mari, şi cu altă destinaţie. «Vehiculele intramarine», care azi se află numai în stare de proiect, vor circula atunci între staţiunile subacvatice de exploatare a bogăţiilor

miniere de pe fundul apelor mari, vor face «naveta» între porturile de suprafaţă şi «oraşele submarine» a căror apariţie, prin anul 2050, este mai aproape de realitate decît se crede azi şi, în orice caz, mai uşor de construit decît eventualele «colonii selenare» sau «oraşe marţiene».

Înzestrate cu aparate de orientare de înaltă precizie, ca ultrasonare, radare de suprafaţă şi de adîncime, centrale «inerţiale» de bord şi faruri cu raze laser, navele care vor circula în anul 2000 vor putea realiza — fără să mai recurgă la fantezia lui Jules Verne — ocolul planetei pe uscat, pe apă şi pe sub valuri. Vapoarele-amfibii vor realiza, în mediul lichid, performanţe cel puţin echivalente ca utilitate şi ca frumuseţe, cu ceea ce vor face, în mediul cosmic, staţiile orbitale de lungă durată.

MIRCEA GRIGORESCU

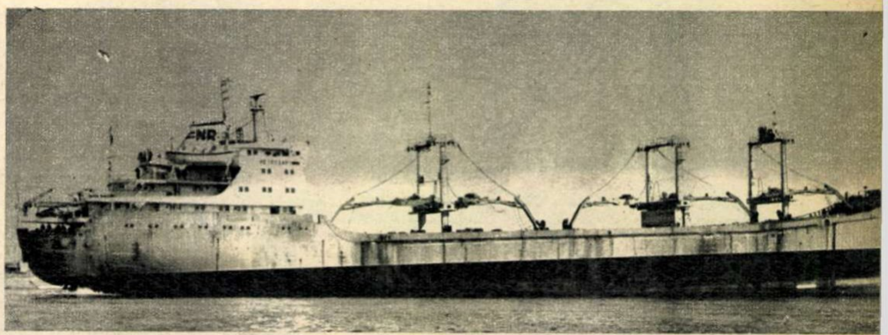

În actualul cincinal, conducerea partidului şi statului nostru a luat măsuri pentru o şi mai largă dezvoltare a construcţiilor navale. Vor fi asimilate şi fabricate noi tipuri de nave fluviale şi maritime. În acest an, şantierul naval de la Constanţa va termina prima serie de cargouri de mare tonaj şi tot în cursul cincinalului sînt prevăzute construirea unor nave de 60 000 de tone, ca să se ajungă apoi la construirea unor giganţi de 150 000 de tone. Ţinînd seama că pe plan mondial există doar cîteva petroliere uriaşe mai mari de 200 000 de tone, ne dăm seama că ţara noastră se va situa în clasa marilor producători de talie mondială.

No 8

„Calul mecanic"

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

SCENARIU ȘI DESENE: Radu Marian

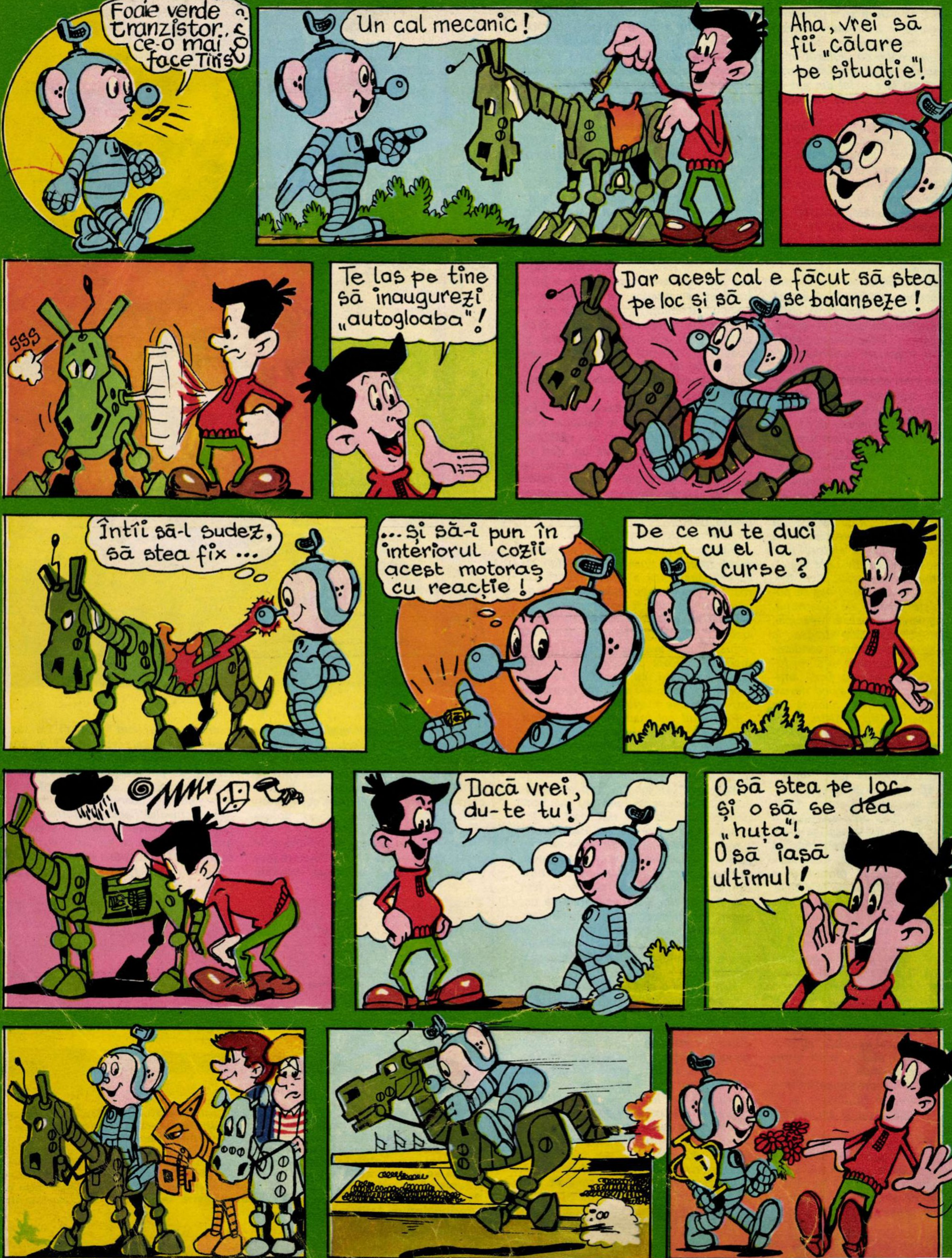
Foaie verde tranzistor, ce-o mai face Tiristor?
Un cal mecanic!
Aha, vrei să fii „călare pe situație"!
SSS
Te las pe tine să inaugurezi „autogloaba"!
Dar acest cal e făcut să stea pe loc și să se balanseze!
Întîi să-l sudez, să stea fix...
...Și să-i pun în interiorul cozii acest motoraș cu reacție!
De ce nu te duci cu el la curse?
Dacă vrei, du-te tu!
O să stea pe loc și o să se dea „huța"! O să iasă ultimul!

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, căsuța poștală 4132 telefon, 17 60 10, int. 1458. Redactor șef: Mihai Negulescu;
Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta. Secretar general de redacție: Ioan Donca. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu. Tehnoredactor: Emil Petrovici.

Cutezătorii

20

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 20 MAI
1971, ANUL V (191)
16 pag., 1 leu

FORMIDABIL!

PENTRU PRIMA OARĂ

CUPA „CUTEZĂTORII" la fotbal

BIBLIOTECA

ÎN PAG. 4-5 VĂ INVITĂM ÎMPREUNĂ CU ECHIPA NOASTRĂ DE PIONIERI-REPORTERI, ÎN CEA MAI MARE BIBLIOTECĂ A ȚĂRII.

ACTUALITĂȚI
«CUTEZĂTORII»

FESTIVALUL CULTURAL ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

Juriul fazei republicane a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor, ediția 1971, analizînd rezultatele obținute de formațiile artistice și soliștii participanți la festival, a acordat următoarele premii I:

ANSAMBLURI CORALE! Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Liceul nr. 1 «Nicolae Bălcescu»,— Craiova, județul Dolj. **Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului:** Liceul nr. 1 Drăgășani, județul Vîlcea. **Premiul I** — Școala generală nr. 2 Cugir, județul Alba.

CORURI DE CAMERĂ: Premiul I și premiul special al Ministerului Învățămîntului: Sc. gen. nr. 1 Rîmnicu Vîlcea. **Premiul I** — Șc. gen. nr. 6, Brașov. **Premiul I** — Casa pionierilor Deva, județul Hunedoara.

(Continuare în pag. 13)

• CADRAN PIONIERESC • CADRAN PIONIERESC •

«**BUCURIA ANILOR MEI**», EXPOZIȚIA DE ARTĂ PLASTICĂ ȘI FOTOGRAFII ARTISTICE A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR, DEDICATĂ SEMICENTENARULUI P.C.R. A FOST DESCHISĂ ÎN SĂLILE INSTITUTULUI DE ARHITECTURĂ ION MINCU DIN BUCUREȘTI, SUB EGIDA C.N.O.P. EXPOZIȚIA REUNEȘTE PESTE 500 DE LUCRĂRI INSPIRATE DIN UNIVERSUL CONTEMPORAN AL MICILOR ARTIȘTI.

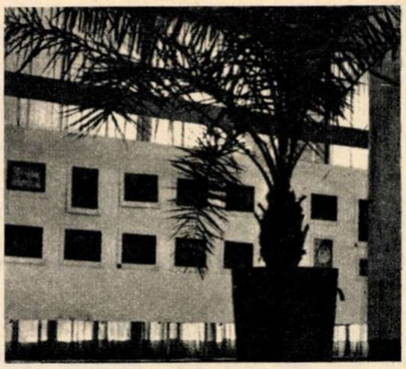

• *La* **Școala generală nr. 3 din Capitală** *s-a deschis o amplă expoziție a pionierilor și școlarilor din sectorul 8, dedicată semicentenarului partidului. Expoziția, rod al preocupărilor din cele mai variate domenii, cuprinde: Fotografii ce ilustrează diverse activități pionierești, pictură-un panou special fiind rezervat fraților Turculeț (Silviu și Sorin, elevi la* **Școala generală nr. 173).** *Cercul de metaloplastie al* **Școlii generale nr. 3** *expune remarcabile lucrări, basoreliefuri reprezentînd personaje istorice, eroi din basme, peisaje românești sau exotice etc. Un interior țărănesc specific județului Brasov reține atenția vizitatorilor, ca de altfel și un carusel cu păpuși îmbrăcate în costume naționale — «Joc și voie-bună» machetă realizată de către un colectiv de elevi din clasele V–VII de la Liceul nr. 7. Nu lipsesc din această expoziție nici minitehnicienii și navomodeliștii.*

• *Cunoscuta așezare de pe meleagurile vîlcene —* **Horezu** *— s-a îmbogățit cu încă un muzeu școlar de etnografie și folclor. Printre cele mai de preț exponate se află și un set de costume naționale, vechi de peste o sută de ani. Valoroase sînt și colecțiile de fluiere, bogat ornamentate, icoanele de lemn pictate în secolul trecut, sculpturi în lemn și os. Curiozitatea și interesul pentru trecutul regiunii i-a determinat pe pionierii detașamentului clasei a VII-a, împreună cu profesorul de istorie* **Marin Mazilu** *și comandantul de pionieri* **Constantin Bușe** *să constituie un cerc de istorie-arheologie, aflat în prezent în plină activitate de investigație.*

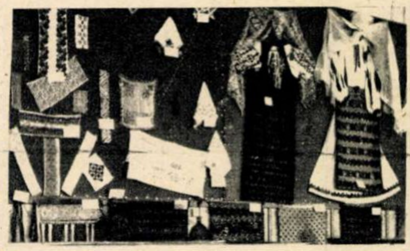

LUMEA ÎN CIFRE ȘI CURIOZITĂȚI

• Datele demografice publicate, recent, la Organizația Națiunilor Unite arată că populația Terrei număra, la sfîrșitul anului trecut, 3 552 000 000 locuitori.

Sub raportul populației pe țări, statistica arată că R.P. Chineză se situează pe primul loc cu 740 milioane locuitori, urmată de India cu 240 milioane, și S.U.A. cu 224 milioane. Într-un singur an (iulie 1969—iulie 1970) populația mondială a crescut cu 61 milioane locuitori.

• În cursul anului 1970, au fost editate în lume 500 000 de titluri de cărți însumînd 8 miliarde de volume.

• Cunoașteți jocul «Micul doctor?» Cuprinde un stetoscop, un termometru, o seringă — toate, bineînțeles, de jucărie. Nu demult, un băiat în vîrstă de 12 ani, din S.U.A., amuzîndu-se să asculte cu un stetoscop inima frățiorului său în vîrstă de 6 ani, a auzit bătăi inegale. «Mamă, inima lui nu bate cum ar trebui!» **Mama, știind că băiețelul ei cel mic nu s-a plîns niciodată de vreo suferință, a rîs de această alarmă. Băiatul a insistat însă atît încît mama s-a hotărît să se adreseze unui medic veritabil. Surpriză: medicul i-a dat dreptate «colegului» său mai mic! Băiețelul suferea, într-adevăr, de o gravă maladie cardiacă! A trebuit să fie internat la spital unde, în urma tratamentului, a devenit pe deplin sănătos.**

PROIECT

REGULAMENTUL

CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

POTRIVIT HOTĂRÎRII PLENAREI C.N.O.P. DIN 15–16 APRILIE 1971 DE CONVOCARE A CELEI DE A II-A CONFERINȚE NAȚIONALE A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR PENTRU LUNA OCTOMBRIE A.C., SUPUNEM DISCUȚIEI PROIECTUL REGULAMENTULUI CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA, CU UNELE MODIFICĂRI DETERMINATE DE:

– PUNEREA DE ACORD A NOILOR FORMULĂRI CU SCHIMBĂRILE PRODUSE ÎN ORGANIZAREA TERITORIAL-ADMINISTRATIVĂ A ȚĂRII;

– DEFINIREA MAI CLARĂ A ROLULUI ȘI ATRIBUȚIILOR CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, A COMANDANȚILOR DE UNITĂȚI ȘI DETAȘAMENTE, STIMULAREA PARTICIPĂRII ALTOR CADRE, EDUCATORI ȘI ANIMATORI ÎN DOMENIUL TEHNICO-ȘTIINȚIFIC, CULTURAL-ARTISTIC, SPORTIV-TURISTIC ETC., ÎN ORGANIZAREA, ÎNDRUMAREA ȘI ORIENTAREA ACTIVITĂȚII PIONIEREȘTI;

– PRECIZAREA MODULUI DE LUCRU AL COMANDANȚILOR CU ACTIVUL PIONIERESC ÎN SCOPUL ORIENTĂRII ȘI ÎNDRUMĂRII ACESTUIA CORESPUNZĂTOR CERINȚELOR ACTUALE, ÎN VEDEREA DEZVOLTĂRII DEMOCRAȚIEI PIONIEREȘTI ȘI A INIȚIATIVEI COPIILOR.

MODIFICĂRILE ADUSE FAȚĂ DE ACTUALUL REGULAMENT SÎNT EVIDENȚIATE ÎN ACEST TEXT CU LITERE DE ALT CARACTER.

PROIECTUL REGULAMENTULUI VA FI DISCUTAT ÎN CADRUL ȘEDINȚELOR CONSILIILOR ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN ȘCOLI, AL CONFERINȚELOR ORĂȘENEȘTI, MUNICIPALE, JUDEȚENE ȘI AL CONFERINȚEI NAȚIONALE, CU CARE PRILEJ VOR FI DEZBĂTUTE NOILE PROPUNERI CUPRINSE ÎN TEXT, PRECUM ȘI ALTELE PE CARE PARTICIPANȚII LE CONSIDERĂ NECESARE.

Pentru organizarea și îndrumarea activității pionierești, **la nivel național, județean, municipal, orășenesc și în școli funcționează consilii ale Organizației pionierilor.**

Consiliile Organizației pionierilor sînt organe colective de îndrumare și organizare a activității Organizației pionierilor de pe raza administrativ-teritorială respectivă. Consiliile Organizației pionierilor activează sub conducerea nemijlocită a organelor și organizațiilor Partidului Comunist Român.

În întreaga lor activitate, consiliile Organizației pionierilor se bucură de sprijinul și de participarea învățătorilor, profesorilor, a tuturor cadrelor didactice care poartă principala răspundere pentru pregătirea și educarea copiilor.

Consiliile Organizației pionierilor din școli sînt alcătuite din comandanți de detașamente și unitate, învățători și profesori și alte cadre care muncesc cu pionierii. Din consiliile Organizației pionierilor din școli fac parte și secretarii comitetelor U.T.C. pe școală.

Consiliile Organizației pionierilor orășenești, municipale, județene și național sînt organe alese în conferințele respective ale Organizației pionierilor, ce se țin din 4 în 4 ani.

Consiliile urmăresc ca întreaga activitate pionierească să completeze **prin mijloace specifice** munca educativă care se realizează în procesul de învățămînt. Ele stimulează folosirea unor forme și metode de muncă variate și atrăgătoare, **adecvate** vîrstei copiilor, ținînd seama de condițiile concrete ale școlii și localității unde acestea își desfășoară activitatea.

Consiliul Național al Organizației pionierilor își desfășoară activitatea în strînsă conlucrare cu Ministerul Învățămîntului, iar consiliile locale cu inspectoratele șco-

COMORILE PATRIEI

Sălciile lui Luchian

Totul a început de la o oră de desen...

— La noi, aici, le spunea profesorul, malurile locului erau împodobite cu sălcii... Poate verdele crud al frunzelor, poate mlădierile ramurilor subţiri şi lungi care se aplecau spre faţa apei au încîntat privirea pictorului şi astfel s-a născut tabloul «Sălciile»...

— Dar sălciile acelea mai există şi azi? întrebă cineva.

— După atîţia ani...

Şi copiii s-au dus pe la bătrînii satului — unii dintre ei l-au cunoscut pe pictor, îi ştiau chiar cărările bătute spre crîng, spre lac.

— Unde erau sălciile din tablou? întrebau copiii.

— Poate aflaţi de la Costică al lui Văcărescu, le-a spus cineva, ori de la Ghiţă al Ioanei, care are peste optzeci de ani şi a trăit dintotdeauna acolo, lîngă lac.

Copiii s-au dus, au bătut şi la acele porţi, au întrebat. Doreau să afle totul, exact.

— Ei, dacă-i aşa, le-a zis moş Ghiţă, trebuie mers la faţa locului. Haideţi !

Şi-au pornit cu toţii. Au mers încet, ca şi cum ar fi căutat ceva. S-au şi întors de cîteva ori din drum, apoi iar au luat-o înainte pe mal. Deodată, stop!

— Ăsta-i locul! Mi-amintesc bine, întărea moşul.

Apa a ros adînc din mal. Locul sălciilor de atunci era gol...

După ziua aceea au mai trecut alte cîteva şi într-o dimineaţă au venit acolo mulţi copii, conduşi de profesorul Ovidius Ciocanelli, comandantul unităţii de pionieri. În urma lor au rămas noile sălcii, subţirele, cu rămurele firave şi lungi...

Astfel, prin munca lor, pionierii au reconstituit peisajul care a stat la baza tabloului «Sălciile» a pictorului Ştefan Luchian.

Acum, dacă stai de vorbă cu Georgeta Stănulescu, Dumitru Ion, Ioana Laurenţiu, Georgeta Ochea şi Nicolae Grapie de la Şcoala generală nr. 1 din Brebu-Prahova, şi-i întrebi cum de le-a venit această idee afli că, de fapt, totul a pornit de la o oră de desen...

Reporter

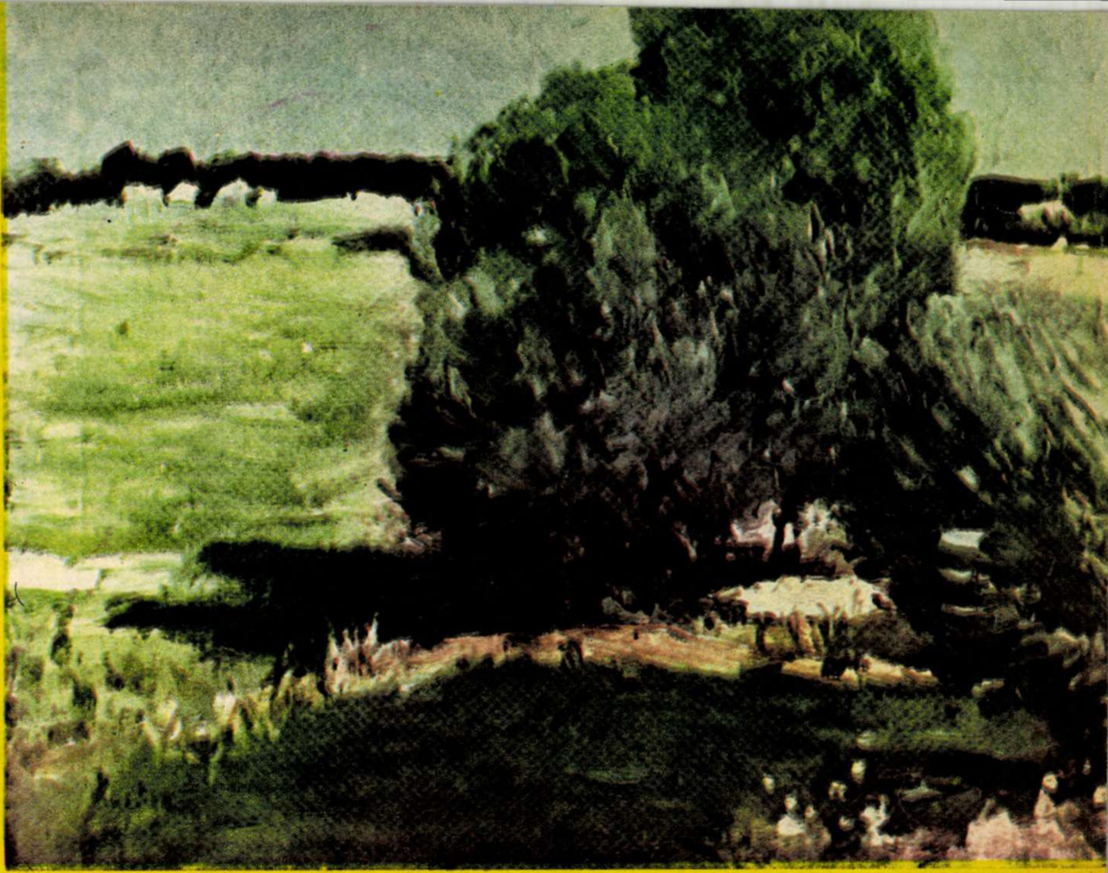

▲ „SĂLCIILE" de LUCHIAN

... şi noile sălcii, subţirele cu rămurele firave şi lungi... ▶

---

lare ale consiliilor populare judeţene şi cu conducerile şcolilor. Ele colaborează cu organele şi organizaţiile U.T.C. din partea cărora primesc un sprijin permanent. De asemenea, ele conlucrează şi îşi coordonează activitatea cu toate organizaţiile şi instituţiile care au sarcini în domeniul educaţiei copiilor.

Consiliile Organizaţiei pionierilor îşi desfăşoară activitatea pe baza principiului muncii colective. Ele se subordonează consiliilor ierarhic superioare.

1. Pe plan republican, Organizaţia pionierilor este îndrumată de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, care îşi desfăşoară activitatea sub conducerea nemijlocită a Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

a) Consiliul Naţional este alcătuit din pedagogi cu înaltă calificare, învăţători şi profesori cu experienţă în munca pionierească, personalităţi ale ştiinţei, culturii şi artei, reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului, Comitetului Central al U.T.C., **Consiliului Central al U.G.S.R., Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport,** Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă, Consiliului Naţional al Femeilor, **Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie, Comitetului de Stat pentru Radioteleviziune** şi ai altor instituţii şi organizaţii care au sarcini în educarea copiilor.

Consiliul Naţional se întruneşte în şedinţe plenare, **de două ori pe an sau ori de cîte ori este nevoie;** el îşi desfăşoară activitatea pe comisii.

b) Consiliul Naţional are următoarele atribuţii:

– **organizează** şi îndrumă întreaga activitate pionierească din Republica Socialistă România;

– **iniţiază şi organizează pe plan republican activităţi specifice în diferite domenii ale vieţii pionereşti;**

– elaborează materiale de îndrumare metodică, instrucţiuni necesare desfăşurării activităţii pionierilor;

– studiază şi generalizează experienţa pozitivă a Organizaţiei pionierilor;

– îndrumă activitatea de presă pentru pionieri şi şcolari;

– îndrumă, în colaborare cu Ministerul Învăţămîntului şi Comitetul de Stat pentru Cultură şi Artă, activitatea editorială pentru pionieri şi şcolari;

– îndrumă activitatea Palatului pionierilor, care funcţionează ca centru metodic al Consiliului Naţional;

– organizează, împreună cu Ministerul Învăţămîntului, Comitetul Central al U.T.C., **Consiliul Central al U.G.S.R., Consiliul Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport,** Comitetu de Stat pentru Cultură şi Artă, Consiliul Naţional al Femeilor **şi alte instituţii şi organizaţii,** vacanţele şcolare;

– organizează sărbătorirea «Zilei pionierilo» din Republica Socialistă România;

– se ocupă de selecţionarea, promovarea şi stimularea cadrelor care muncesc cu pionierii; **elaborează şi urmăreşte realizarea** programului de instruire şi perfecţionare a acestora; **aprobă planurile de cercetare şi documentare ale Centrului naţional de documentare, cercetare şi perfecţionare a cadrelor care muncesc cu pionierii;**

– acordă distincţii, titluri şi diplome pionierilor, cadrelor, detaşamentelor şi unităţilor de pionieri care se evidenţiază în muncă;

– întocmeşte bugetul şi urmăreşte executarea lui;

– acordă stimulente materiale cadrelor didactice — comandanţi de detaşamente şi unităţi;

– reprezintă Organizaţia pionierilor în relaţiile cu instituţiile de stat şi organizaţiile obşteşti, precum şi cu organizaţii de copii din alte ţări şi **iniţiază diferite acţiuni cu caracter internaţional.**

c) Organul executiv al Consiliului Naţional este **Comitetul executiv,** care se alege de către membrii Consiliului. **Comitetul executiv** are un preşedinte, vicepreşedinţi şi membri.

Comitetul executiv conduce activitatea între **plenarele** Consiliului Naţional. El se întruneşte, de regulă, **trimestrial** şi ori de cîte ori este nevoie.

Pentru asigurarea conducerii activităţii curente Comitetul executiv îşi alege un birou format din preşedintele C.N.O.P., vicepreşedinţii şi şefii de comisii care sînt membri ai Comitetului executiv.

Biroul se întruneşte, de regulă, lunar şi ori de cîte ori este nevoie.

2. Pe plan **judeţean,** activitatea pionierească este îndrumată de către consiliile **judeţene** ale Organizaţiei pionierilor, care lucrează sub conducerea nemijlocită a comitetelor judeţene ale Partidului Comunist Român. **Activitatea pionierească din municipiul Bucureşti este îndrumată de către Consiliul municipal Bucureşti al Organizaţiei pionierilor, care lucrează sub conducerea nemijlocită a Comitetului municipal Bucureşti al Partidului Comunist Român.**

a) **În consiliile judeţene (al municipiului Bucureşti) sînt aleşi** comandanţi de unităţi şi detaşamente, **conducători de cercuri şi formaţii.**

(Continuare în pag. 7)